Chương 81: Đây Là Cách Tấn Công Của Rokossovsky (1012)

Vương Trung hô xong, mới nhớ tới nên báo tọa độ, vì vậy vội vàng cộng thêm tọa độ vào, tiếp tục hô: "Ivanov! Tọa độ cho cậu, đánh cho tôi!"

Gọi xong, hắn liền nhìn kẻ địch mang đạn pháo lên vị trí bắn.

Nhưng mà pháo phòng không vốn hướng lên bầu trời, cho nên phải hạ pháo xuống.

Vương Trung nhìn pháo dần dần nhắm vào mình...

Lúc này, theo xe tăng tiến lên, hắn nhìn thấy càng nhiều vị trí pháo, nhưng hoặc là không có ai hoặc là pháo không thể động, xem ra vừa rồi sau khi hỏa lực chuẩn bị kết thúc, toàn bộ kẻ địch trong doanh trại phòng không chỉ còn lại một mống này.

Nhưng chính là mống này cũng mang tới cho Vương Trung áp lực vô cùng lớn.

Hắn cầm súng máy phòng không lên, đồng thời hô to về phía viên đạn dò đường: "Alexander, hướng súng máy của tôi, cậu thấy không? Tháp pháo xoay trái 7 độ! Khoảng cách 2100!"

Alexander: "Thấy rồi! Đạn nổ mạnh! Dừng lại ngay!"

Belyakov phanh xe, người lính bộ binh ngồi xổm phía sau tháp pháo trực tiếp đụng vào Vương Trung, mũ sắt mang theo chữ Z trực tiếp rơi xuống, lăn xuống xe.

Xe tăng khai hỏa, nhưng đạn pháo lại bay qua, rơi xuống phía sau vị trí pháo của kẻ địch.

Vương Trung: "Alexander! A a a a!"

"Thước ngắm của chúng ta chỉ có 2000! Tôi dựa theo kinh nghiệm để bắn, phát tiếp theo!"

Lúc này Vương Trung thấy kẻ địch đã hoàn thành lắp đạn, phát thứ nhất đã đến!

Sau đó đạn pháo sượt qua bên cạnh số 422, đánh xuống đất lại bật dậy, bay lên không trung bay xa.

Được, kẻ địch cũng chưa từng đánh trúng mục tiêu xa như vậy.

Khoảng cách này cho dù là mục tiêu to như xe tăng, ước chừng cũng chỉ bằng hạt đậu xanh.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến tiếng ồn đáng sợ.

Cảm giác giống như có một đứa trẻ to lớn đang chơi mô hình máy bay trên không trung, vừa giơ máy bay lên vừa hô: "Vèo vèo!"

Vương Trung ngẩng đầu, cảm giác giống như đang nhìn một trận mưa sao băng kéo dài nửa thế kỷ.

Bên phía kẻ địch lập tức náo nhiệt.

Trước kia Vương Trung từng thử qua trong War Thunder, dùng Sherman bắn phá vị trí của đối phương, cho dù chỉ có một quả rocket của Sherman, cũng có thể tiêu diệt gọn mấy tên xui xẻo.

Đây chính là "San bằng" theo nghĩa đen.

Hiện tại một trung đoàn điên cuồng tấn công vào một tọa độ, khí thế đó quả thực muốn san bằng tất cả mọi thứ.

Độ chính xác của rocket còn kém, dẫn đến phạm vi bao phủ vô cùng lớn, nhưng mật độ hỏa lực dồi dào trực tiếp khiến cho cả phạm vi đều bị đảo lộn.

Toàn bộ trận địa của kẻ địch trong tầm nhìn của Vương Trung đều bị bao phủ bởi vụ nổ, trong phạm vi được đánh dấu của hắn càng thêm trực quan, kẻ địch tụ tập lập tức biến mất, chỉ còn lại tàn binh bại tướng.

Lúc này, hắn đột nhiên ý thức được đây là một cơ hội, vì vậy hô to: "Xông lên, Belyakov! Tốc độ tối đa, xông lên trận địa!"

Belyakov vừa gõ cần điều khiển, vừa hô to: "C cứ như vậy xông lên sao? Đợt tấn công này kết thúc rồi sao? Mật độ hỏa lực này chúng ta đi vào là tự sát đấy!"

Vương Trung: "Chúng ta xông tới là kết thúc, pháo phản lực rất nhanh!"

"Nhanh như vậy sao?"

Bởi vì số 422 xông quá nhanh, những người lính bộ binh ngồi trên xe còn có người bị rơi xuống, ngã lăn trên đất một chút lại bò dậy chạy theo.

Grigory dùng tay nắm lấy ăng ten, ổn định thân hình, lớn tiếng hỏi: "Cứ như vậy xông lên sao?"

Vương Trung: "Đúng, xông lên, tản ra, thừa dịp địch nhân chưa kịp phản ứng, tiêu diệt bọn chúng."

Nói xong, hắn cầm súng máy phòng không, bắn loạn xạ vào màn đạn pháo của rocket phía trước, dù sao đạn súng máy cũng nhiều.

Khi số 422 xông tới còn khoảng hai trăm mét, pháo kích của rocket đã kết thúc.

Kẻ địch còn chưa kịp phản ứng.

Vương Trung cầm súng máy phòng không bắn về phía khẩu pháo 88 ly vừa rồi vẫn luôn uy hiếp mình.

Bởi vì hắn thấy ở đó còn có một tên địch!

Sau khi liên tục bắn, kẻ địch bị "Tiêu diệt", Vương Trung lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời xe tăng cũng đã xông lên trận địa.

Vương Trung: "Nhanh, bộ binh chiến đấu, dọn dẹp hố bom và công sự! Tiêu diệt kẻ địch!"

Kỳ thực, sau hai tiếng đồng hồ hỏa lực chuẩn bị cùng với đợt pháo kích vừa rồi, mặt đất đã bị san bằng, vốn dĩ kẻ địch không đào công sự phòng ngự, cũng không hề nghĩ tới việc phòng ngự, một đợt oanh tạc như vậy đã không còn mấy tên sống sót.

Chờ đến khi quân tiếp viện xông lên, Vương Trung hô: "Chỉ một nửa số bộ binh xuống, những người còn lại đi theo chúng ta xông về phía trước, mục tiêu cao điểm 391!"

Hô xong mới nhớ ra, lần này 36 chiếc xe đều được trang bị điện đài, vì vậy bấm micro hô to: "Bộ binh xuống một nửa, những người còn lại đi theo chúng ta xông về phía trước, mục tiêu cao điểm 391!"

Gọi xong, hắn gọi Grigory: "Grigory, phái hai người đáng tin cậy ở lại canh khẩu pháo 88 ly này, những người khác lên xe!"

Rất nhanh, xe tăng số 422 lại khôi phục trạng thái "đầy tải", Vương Trung ra lệnh cho Belyakov: "Tiến lên! Đi thẳng tới cao điểm 391!"

Câu trả lời của Belyakov chính là tiếng gầm rú của động cơ, ống xả của T34 phun ra hai luồng khói đặc, sau đó lao nhanh về phía trước.

Phải nói là, trước đây bùn đất còn chưa có tuyết rơi, T34 chạy thật sự rất nhanh.

Sớm một chút thì mặt đất có bùn, chạy không lại kỵ binh, muộn một chút thì mặt đất có tuyết, cũng chạy không lại kỵ binh.

Chính là trong tình huống hiện tại, T34 chạy nhanh như xe tải.

Vương Trung điều chỉnh tần số bộ đàm một chút, gọi Pavlov: "Sông Valdai, sông Valdai, sông Desna gọi!"

"Nơi này là sông Valdai, xin mời sông Desna thông báo."

Vương Trung: "Hiệu quả pháo kích vượt ngoài mong đợi, vượt ngoài mong đợi, tôi đang nhanh chóng tiến về phía cao điểm 391. Yêu cầu điều động xe tải chở trung tá Eugene đến cao điểm 391."

Ở trên cao điểm tranh thủ sửa chữa công sự, chuyện này trung tá Eugene rành, nhất định phải để quân của anh ta làm.

"Sông Valdai rõ. Còn nữa, đừng nói tên và phiên hiệu."

Được lắm, dám dạy đời tôi cơ đấy.

Nhưng tham mưu trưởng nói đúng, Vương Trung chỉ có thể nhún vai.

Lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có tên địch chưa bị nổ chết.

Hình như bọn chúng đang bảo vệ một tên quan lớn!

Vương Trung lập tức điều khiển súng máy, một loạt đạn bắn ra, đánh ngã ba tên, tên quan lớn kia bị sĩ quan phụ tá ấn xuống đất.

Vương Trung: "Grigory, có tướng của địch! Bắt sống!"

Lúc này, nhân viên điện đài cũng nhìn thấy kẻ địch, bắt đầu xả súng, khiến kẻ địch không dám ngẩng đầu, cứ như vậy xe tăng một đường xông đến trước mặt kẻ địch, phanh gấp.

Grigory trực tiếp nhảy xuống, một cước đá bay khẩu MP40 của tên lính canh, sau đó bắn chết mấy tên địch khác đang định chống cự.

Lúc này, những người khác mới xuống xe, bao vây những tên địch lại.

Vương Trung ấn vào micro trên cổ ra lệnh: "Tiếp tục tiến lên, đừng lo cho tôi!"

Lúc này, số 423 đã vượt qua số 422, "kỵ binh xe tăng" trên xe vẫn đang vẫy tay với Vương Trung.

Vương Trung chỉ về phía trước: "Tiến lên! Cao điểm 391 chờ tôi!"

Tiểu đoàn xe tăng nối đuôi nhau đi qua bên cạnh xe số 422.

Lúc này, Grigory đã lôi được tên tướng kia dậy, kéo đến bên cạnh xe tăng.

Vương Trung: "Tự giới thiệu đi."

Sau đó hắn mới phản ứng lại, quên mang Vasili đi, không có ai phiên dịch!

Vasili đâu rồi? Vasili đang đeo bộ đàm ở chỗ lữ đoàn pháo phản lực cận vệ.

Không ngờ lúc này, viên tướng Prosen lại tự mình dùng tiếng Anh trả lời: "Sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp số 2, Rudolph von Bingerloh, thiếu tướng."

Vương Trung: "Ông có biết là mình đã bị bắt chưa? Ngày mai, Yekaterinburg sẽ lan truyền tin tôi bắt được mười tên thiếu tướng?"

Grigory: "Ít nhất mười."

Rudolph hừ lạnh một tiếng: "Cậu nghĩ rằng quân đội của tôi sẽ sụp đổ chỉ sau một lần bị oanh tạc sao? Cậu nhất định sẽ gặp phải sự kháng cự, sự kháng cự kiên quyết!"

Vương Trung chuyển góc nhìn, quả thực còn rất nhiều quân Prosen sống sót, nhưng tất cả bọn chúng đều đang chạy về phía sau, hoàn toàn không có ý định chống cự.

Sau khi xác nhận tình hình, Vương Trung nói với Rudolph: "Hình như không có, ông nghe xem, chẳng có tiếng súng nào cả. Quân đội của ông đã sợ vỡ mật rồi."

"Không! Không thể nào! Chúng tôi liên tục giành được chiến thắng, sĩ khí quân đội đang lên cao!" Rudolph hét lớn, "Cậu nhất định sẽ gặp phải sự kháng cự!"

Vương Trung: "Có vẻ như các người không hề dũng cảm thiện chiến như trong truyền thuyết nhỉ? Tuy nhiên, tôi đã biết điều này từ lâu rồi, tôi đã biết từ lâu rồi. Tôi đã đánh bại các người vô số lần, và tôi sẽ tiếp tục đánh bại các người trong tương lai!"

————

Vào đêm ngày 10 tháng 11, lúc 0 giờ 0 phút, sở chỉ huy Tập đoàn Thiết giáp số 2 của Prosen.

Mấy tên lính canh áp giải một số người mặc quân phục thiết giáp vào lều chỉ huy.

Sĩ quan phụ tá chào đại tướng Guderian: "Báo cáo, những tên này đều là tàn binh bị bắt được gần sở chỉ huy."

Guderian nhìn về phía đám tàn binh: "Hừ, nhìn cái bộ dạng kìa! Chạy trốn thê thảm như vậy, còn ra dáng quân nhân Prosen nữa không? Ít nhất cũng phải đứng nghiêm cho ta!"

Lời vừa dứt, đám tàn binh theo phản xạ có điều kiện liền đứng nghiêm.

Guderian tiếp tục hỏi: "Cậu là lính Sư đoàn Thiết giáp số 2?"

"Vâng, Tiểu đoàn Thiết giáp số 51, Sư đoàn Thiết giáp số 2."

Guderian: "Tình hình thế nào?"

"Quân đội của Rokossovsky đã phát động tấn công, giương cờ đỏ từ khắp mọi hướng! Bọn chúng lao vào trận địa của chúng ta như thủy triều!"

"Lời nói xằng bậy!" Guderian quát lớn, "Báo cáo lại tình hình thực tế cho ta!"

Tên lính rụt cổ lại, ấp úng nói: "Pháo binh địch, pháo kích rất dữ dội, chúng tôi không có công sự phòng pháo, chỉ có thể tránh trong làng mạc và đường cái, nhưng pháo của bọn chúng bao phủ khắp nơi, bọn chúng giống như có vô hạn đạn pháo vậy, khắp nơi đều là bom đạn, rừng rậm bị san bằng.

"Sau khi pháo kích kết thúc, kẻ địch sử dụng một loại vũ khí mới rất đáng sợ, giống như tiếng quỷ gào thét, sau đó trung sĩ Fritz hét lên 'Rokossovsky mang theo lũ quỷ địa ngục đến rồi', sau đó tất cả mọi người đều bắt đầu bỏ chạy. Chúng tôi cũng bắt đầu chạy."

Guderian sững sờ: "Trung sĩ Fritz? Tìm cho ra tên trung sĩ đó, bắn chết hắn. Cho tất cả tàn binh chỉ điểm những kẻ cầm đầu bỏ chạy, gieo rắc tin đồn nhảm nhí, bắn chết hết. Những người còn lại đưa vào trại kỷ luật."

Nói xong phất tay một cái, đám lính canh liền áp giải đám tàn binh xuống.

Tham mưu trưởng tập đoàn quân lên tiếng: "Kẻ địch sẽ phát động một cuộc phản công quy mô lớn sao?"

"Không. Nếu là phản công quy mô lớn thì sẽ không chỉ có hai sư đoàn bị pháo kích." Guderian đi đến trước bản đồ, quan sát một hồi rồi nói: "Rokossovsky đã đoán được ý đồ của chúng ta, cho nên hắn ta muốn chiếm lĩnh cao điểm 391, như vậy pháo binh của hắn có thể đẩy ra, dùng hỏa lực phong tỏa con đường này. Như vậy, hậu cần của quân đội chúng ta khi tấn công Kalashskaya sẽ bị ảnh hưởng."

Guderian dừng lại, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nhưng hắn ta đã rời khỏi khu vực phòng thủ kiên cố đã xây dựng suốt một tháng, chiếm lĩnh một cao điểm không có công sự, đây có lẽ là cơ hội để chúng ta tiêu diệt hắn ta.

"Tất nhiên, chúng ta phải song song thực hiện hai việc. Không phải vừa rồi có một đội công binh xây dựng sân bay từ phía sau lên sao? Bảo bọn họ men theo con đường nhỏ hẻo lánh này, xây dựng một con đường mới, con đường này sẽ nằm ngoài phạm vi hỏa lực pháo binh của Rokossovsky."

Sĩ quan phụ tá lo lắng nói: "Nhưng mà, đội công binh này sau khi xây dựng xong sân bay là để cho không quân đánh bom Yekaterinburg. Nếu không..."

Guderian xua tay: "Không quân với cả sân bay cái khỉ gì! Giờ này còn bày vẽ mấy cái trò vô bổ đó! Chúng ta đang tranh thủ từng giây từng phút, đang giải cứu đế chế Prosen, hiểu chưa?"

(Hết chương)

Chương 82: Cao điểm 391 (1112)

Sau khi chiếm lĩnh cao điểm 391, Vương Trung đợi đến khi trời tối - thật ra cũng không phải đợi lâu, bởi vì hiện tại trời tối rất sớm - thì cuối cùng Eugene cũng mang theo cuốc chim của mình đến.

Eugene nhảy xuống xe tải, đi tới bên cạnh chiếc xe tăng số 422 đóng vai trò nòng cốt phòng ngự, oán giận nói: "Thời tiết này ngày càng lạnh, tôi mặc áo khoác dày mà ngồi trên xe vẫn bị gió thổi muốn ngốc luôn rồi."

Vương Trung: "Rồi rồi, nhìn mặt đất xem, có đào được không? Tôi thấy đạn pháo hạng nặng bắn xuống cũng chỉ tạo ra được những hố nông như vậy."

Hắn chỉ tay sang bên cạnh, sau đó nhận ra trời tối om, căn bản không nhìn rõ kích thước của cái hố.

Eugene tháo cuốc chim trên vai xuống: "Chính vì vậy tôi mới mang theo ông bạn già này đến đây."

Vương Trung lùi lại một bước, nhường chỗ cho anh ta đào.

Trung tá bổ cuốc xuống một nhát, lông mày lập tức nhíu lại.

Vương Trung cũng nhíu mày, chăm chú quan sát biểu cảm của trung tá.

Eugene đổi một vị trí khác, lại bổ thêm một nhát, sau đó lắc đầu lia lịa: "Bây giờ vẫn đào được, nhưng rất tốn sức, tôi đề nghị dùng thuốc nổ cho nổ tung ra trước, sau đó mới nghĩ cách san bằng và sửa sang lại."

Vương Trung: "Đất đã đóng băng cứng như vậy, thảo nào pháo phòng không 88 ly của quân Prosen cũng không đào nhiều chiến hào để bảo vệ, hóa ra là không đào được."

Eugene lại thử thêm vài lần, rất nhanh đã đào ra một cái hố có thể trồng cây con. Hồi bé, mỗi dịp lễ trồng cây Vương Trung đều đi trồng cây, hố đào chắc cũng chỉ to bằng này.

Sau đó Eugene đứng dậy, lắc đầu nói: "Muốn đào chiến hào thì thể lực sẽ không theo kịp, tôi đi tìm xem có chỗ nào đất mềm hơn không. Trên đỉnh dốc này chắc chỉ có thể dùng thuốc nổ để tạo hố cá nhân, sau đó chất thêm bao cát."

Vương Trung: "Vậy thì khỏi, ở đây có rất nhiều hố bom rồi. Lần này phiền phức rồi, pháo hạng nặng của địch bắn trúng thì cái gì cũng không còn."

Alexander, đồng thời cũng là huấn luyện viên của đội xe tăng, lúc này đề nghị: "Cho KV lên đây, dựa vào KV để phòng thủ."

Vương Trung: "Chỉ có thể vậy, tôi liên lạc với KV bảo họ lên đây, Eugene, anh đi tìm chỗ nào có thể đào chiến hào đi! Giao hết cho anh đấy."

Eugene vỗ ngực: "Cứ giao cho tôi! Nếu tôi không tìm được thì sẽ không ai tìm được nữa."

Nói xong, anh ta vác cuốc chim đi vào bóng tối.

Alexander: "Mặc dù mặc quân phục, nhưng nhìn anh ta giống thợ mỏ hơn."

Vương Trung: "Tôi nhìn không giống công tử bột à?"

"Giống, tướng quân, giống lắm." Alexander đáp.

Vương Trung leo lên xe tăng, kết quả khi tay chạm vào xe tăng thì cảm thấy một cảm giác dính dính, vội vàng rụt tay lại, may mà chưa bị dính mất một lớp da nào.

"Mẹ kiếp." Hắn nhìn bàn tay mình: "Nhiệt độ còn chưa xuống âm mà đã như vậy rồi sao?"

Alexander: "Tốt nhất ngài nên đeo găng tay vào. Nếu âm 40 độ mà ngài còn sờ tay trần vào lớp vỏ thép của xe tăng như vậy, chúng tôi sẽ phải đưa ngài cho quân y đấy."

Vương Trung chửi thầm một câu, leo lên xe tăng, lấy bộ đàm ra.

————

8 giờ tối, Vương Trung nghe thấy tiếng động cơ của KV, vội vàng chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy hai chiếc KV đang tiến về phía cao điểm 391.

Vương Trung lập tức dùng bộ đàm hỏi: "Sao chỉ có hai chiếc?"

"Báo cáo sông Desna, còn một chiếc bị hỏng, tổ lái quay về Sukhaya Verevka tìm người sửa chữa rồi."

Vương Trung chửi thầm một câu - hắn cũng quen dùng câu chửi thề này rồi.

Xe tăng KV rất nặng, nhưng động cơ lại yếu, dẫn đến việc dù có cải tiến thế nào thì tỉ lệ hỏng hóc của nó vẫn rất cao.

Ngựa nhỏ kéo xe lớn, cho dù không có bộ phận nào bị hỏng thì ngựa cũng có thể bị kiệt sức mà chết.

Vương Trung còn đang chửi thầm thì Eugene đã vui mừng chạy tới: "Tướng quân! Tướng quân! Tôi tìm được một khu đất chất đầy lá cây mục, ở trong rừng dưới chân núi - phải nói là khu rừng trước kia, phần lớn cây cối đã bị quân Prosen chặt để đốt lửa và dựng lều trại, số còn lại đều bị pháo của ngài san phẳng."

Vương Trung mừng rỡ: "Có thể đào sâu được bao nhiêu?"

"Không thể đào sâu quá, bên dưới vẫn là đất cứng, nhưng có thể xúc chỗ đất này vào bao tải để làm bao cát, hơn nữa vị trí rất tốt, tôi tuy không học khoa học quân sự, nhưng đại khái cũng biết ở sườn núi sau có thể tránh pháo. Vậy thì chọn sườn núi sau!"

Eugene nói xong, nhìn xung quanh một lượt, đột nhiên nhận ra cao điểm này hình như không cao lắm, hơn nữa độ dốc cũng rất thoai thoải.

"À ừm... Tôi không chắc là ở cao điểm này có tránh được pháo không." Eugene lúng túng nói.

Vương Trung: "Yên tâm, lúc nãy địch oanh tạc chúng ta cũng chỉ có từng đó thời gian, tiếp tế của địch đã cạn, không còn đạn pháo để bắn nữa đâu. Chúng ta lại dùng xác chết của quân địch tạo thêm mục tiêu giả, lát nữa pháo binh di chuyển đến nơi rồi, chúng ta sẽ lấy máy kéo của bọn chúng, kéo xác chết của quân địch lên tiền tuyến, phủ cỏ lên."

Trung tá Eugene cười ha hả: "Đánh trận với tướng quân thật là thoải mái - ý tôi là, làm đồng minh với tướng quân thật là thoải mái."

Vương Trung cũng cười.

Đùa à, tôi chơi bất kỳ game đối kháng nào cũng thích làm ninja rùa đấy nhé!

Làm ninja rùa rất sướng, làm ninja rùa mãi mãi sướng.

Vương Trung đứng trên xe tăng, nhìn về phía tây.

Cả vùng đất chìm trong bóng tối, chỉ có những ngọn lửa bùng lên từ trận pháo kích lúc trước vẫn đang cháy.

Hình như có một cái cây đang cháy, khiến Vương Trung nhớ đến ca từ trong bài "The Lonely Mountain", "The trees like torches blazed with light" (Cây cối như ngọn đuốc bùng cháy trong bóng tối). Vì vấn đề ngôn ngữ nên Vương Trung không có cảm xúc gì với hầu hết ca từ tiếng Anh, chỉ có một số ít ngoại lệ, và đây chính là một trong số đó.

Vương Trung nhìn cây đại thụ đang cháy, sự tồn tại của nó càng khiến bóng tối xung quanh trở nên dày đặc hơn.

Thật ra, Vương Trung đã từng nghĩ đến việc đẩy tuyến phòng thủ đến đây.

Nhưng lúc đó, đường từ nhà ga đến đây rất xấu, không thể vận chuyển tiếp tế.

Bùn lầy là con dao hai lưỡi.

Nếu thiết lập phòng tuyến ở đây thì sẽ không thể xây dựng công sự phòng ngự kiên cố như ở Sukhaya Verevka.

Hơn nữa, ngay cả bây giờ, Vương Trung cũng có thể chọn cách tin tưởng quân bạn, chỉ cần giữ vững trận địa của mình.

Không đúng, phải nói là lúc mới rút lui về Sukhaya Verevka, Vương Trung hoàn toàn không ngờ quân Prosen có thể "bò" xa đến vậy trong bùn lầy.

Có lẽ là do thực lực của Prosen mạnh hơn quân Đức rất nhiều.

Vương Trung lặng lẽ nhìn cây đại thụ đang cháy, xung quanh là công trường đang hối hả thi công.
————

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Vương Trung đã rút lui đến phía sau cao điểm 391, cách đó khoảng một km.

Hắn giấu đội xe tăng trong bụi cây -- tuy rằng bụi cây này hôm qua cũng bị hỏa lực cày qua một lần.

Chờ các chiến sĩ của đoàn Beshenkovichskaya phía trước và kẻ địch giảo thịt, tiêu hao kẻ địch đến một mức độ nhất định, hắn sẽ lại đưa xe tăng vào tiến hành phản công.

Đây chính là kế hoạch của Vương Trung.

Có thể nghe thấy tiếng pháo nổ cách đó không xa, đây là pháo đoàn được đẩy lên phía trước đang bao trùm con đường nhỏ dẫn đến Kalanskaya.

Lúc này, binh sĩ truyền tin kéo dây điện thoại một đường đi tới: "Tướng quân, Tham mưu trưởng bảo chúng tôi kéo dây điện thoại lên."

Vương Trung: "Vì sao không dùng vô tuyến điện?"

"Sợ để lộ bí mật, vẫn là đường dây điện thoại đáng tin cậy hơn. Anh ta nói như vậy." Dứt lời, lính liên lạc lấy kìm ra, cắt dây điện thoại, sau đó thuần thục cắt một đoạn vỏ dính trước mặt, lộ ra dây điện thoại bên trong, lại nhận được điện thoại mang theo bên người.

Làm xong những việc này, hắn đặt điện thoại dưới đất, lắc mạnh vài cái cần khởi động rồi cầm ống nghe lên: "Sư đoàn, Sư đoàn! Nhận điện thoại, cho tôi gặp tướng quân."

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Có chuyện gì vậy Pavlov?"

"Quân cận vệ số một cảm ơn chúng ta đã ra tiền tuyến phong tỏa đường, nhưng bọn họ có thể chặn được kẻ địch, bọn họ có bốn sư đoàn cận vệ, còn có công sự được xây dựng rất tỉ mỉ."

Vương Trung: "Ừm, nhưng chúng ta đã đến đây rồi, có thể chia sẻ một ít áp lực cho bọn họ. Như vậy hôm nay địch nhân nhất định sẽ xuất ra không ít binh lực đến tấn công chúng ta."

Pavlov: "Tôi ủng hộ quyết định của ngài, nắm giữ thắng bại của chiến tranh trong tay mình thì tốt hơn."

Vương Trung: "Vậy thì nhờ anh lo liệu với bọn họ. Điện thoại tôi để lại đây."

Vừa dứt lời, liền có đạn pháo rơi vào cao điểm 391 cách đó một km.

Vương Trung: "Hỏa lực của kẻ địch chuẩn bị bắt đầu rồi. Tôi cúp máy đây."

Không đợi Pavlov trả lời, Vương Trung đã cúp điện thoại.

Hỏa lực của kẻ địch vẫn tính là dày đặc, nhưng cũng chỉ kéo dài nửa giờ giống như hôm qua.

Hơn nữa những hỏa lực này cơ bản đều bị những xe tăng giả mà Vương Trung thả ra thu hút, không oanh tạc đến trận địa phía sau sườn núi.

Căn cứ vào kết quả thăm dò hôm qua của Eugene, hỏa lực phòng ngự mà Vương Trung bố trí đều ở phía sau sườn núi, thậm chí pháo chống tăng còn được giấu trong rừng cây.

Xe tăng kẻ địch chỉ cần vượt qua đỉnh núi, sẽ phải chịu một đòn chí mạng.

Nhưng Vương Trung không cảm thấy kẻ địch có thể vượt qua đỉnh núi.

Hắn chia lữ đoàn pháo phản lực ra thành ba tiểu đoàn, trước đó Vương Trung cảm thấy hỏa lực của một lữ đoàn bao trùm cùng một khu vực có chút lãng phí.

Cho nên chia thành ba tiểu đoàn, lần lượt khai hỏa.

Vương Trung trốn ở đây, cho dù không cần hack, chỉ cần xe tăng địch nhân vượt qua đỉnh núi tiến vào tầm mắt, hắn có thể ra lệnh khai hỏa, một đợt hỏa lực là có thể đánh cho quân địch tan tác.

Vương Trung chờ xe tăng kẻ địch vượt qua ngọn đồi.

Hắn đã nghe thấy tiếng động cơ.

Nhưng lại là từ phía sau truyền đến!

Vương Trung vội vàng đổi hướng nhìn, liền thấy chiếc KV bị tụt lại phía sau đang chạy tới một cách khập khiễng.

Nói là khập khiễng là vì hình như bánh xích bên trái của chiếc KV này có vấn đề, hơi bị lắc lư.

Xe trưởng của chiếc KV thò đầu ra, nhìn thấy Vương Trung liền vẫy tay: "Tướng quân! Chúng tôi đuổi kịp rồi!"

Vương Trung: "Tiến vào vị trí của các anh đi! Nhìn thấy công sự đơn giản của Eugene chưa? Cái được che chắn bởi thân cây ấy! Anh dừng lại bên cạnh đó là được. Cẩn thận đừng lái xuống mương đấy!"

Xe trưởng giơ tay lên che nắng nhìn sang bên kia: "Rõ! Yên tâm đi!"

Sau đó chiếc KV lắc lư đi qua, còn chưa tới nơi thì đột nhiên nằm bẹp xuống, bánh xích bên trái gặp vấn đề bị đứt, xe cũng đột nhiên dừng lại, còn bị xoay đi khoảng 30 độ.

Vương Trung vừa nhìn thấy tư thế của chiếc KV, thầm nghĩ quá tuyệt vời, dừng lại đúng tư thế bắn bật rồi.

Đúng lúc này, xe tăng của quân địch đã vượt qua đỉnh núi.

Vương Trung: "Gấu Xám! Khai hỏa! Gấu Xám khai hỏa!"

Đây là mật danh dùng để liên lạc được phân cho ba tiểu đoàn, trước khi ra lệnh này chưa từng được sử dụng, sau khi ra lệnh xong cũng sẽ không sử dụng nữa, sẽ để lính liên lạc mang mật danh mới tới.

Cơn mưa sao băng mà hôm qua Vương Trung nhìn thấy lại một lần nữa bay qua trên đầu hắn.

Nhưng mục tiêu lần này lại nằm ngoài tầm mắt của Vương Trung, hắn chỉ có thể quan sát thông qua góc nhìn từ trên xuống, cảm giác lực sát thương nhỏ hơn rất nhiều.

Hôm qua tận mắt nhìn thấy, thanh thế long trời lở đất khiến Vương Trung ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Cùng lúc pháo phản lực khai hỏa, những khẩu ZIS-30 được giấu ở rìa rừng cây cũng đồng loạt khai hỏa.

Vương Trung không mang theo khẩu đội pháo 57 ly đến đây, bởi vì thứ đó di chuyển quá chậm, một khi bị lộ vị trí thì rất phiền phức.

ZIS-30 chạy nhanh như vậy, đánh xong đổi vị trí là được.

Mặc dù tốc độ bắn của ZIS-30 không nhanh bằng pháo 57 ly.

Một loạt đạn bắn ra, tất cả xe tăng vừa vượt qua vách núi đều dừng lại.

Lính xe tăng nhảy ra khỏi xe tăng, chạy về phía sau.

Vương Trung cười lớn, có vẻ như trước khi toàn bộ lữ đoàn pháo phản lực bắn hết đạn, không cần thiết phải phản công xe tăng nữa.

(Hết chương)

Chương 83: Ta còn một quả lựu đạn cuối cùng (1212)

Ngày 12 tháng 11, 12 giờ 30 phút trưa, sở chỉ huy Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của quân Prosen.

"Phòng ngự của kẻ địch ở cao điểm 391 vô cùng kiên cố. Bọn chúng bố trí xe tăng hạng nặng KV ở phía sau cao điểm, chúng ta không có hỏa lực bắn thẳng nào có thể tiêu diệt nó từ xa, chỉ có thể bị ép cận chiến, sau đó sẽ bị pháo chống tăng ẩn nấp trong rừng cây tấn công."

Vị Tham mưu trình bày xong dừng lại, chờ Guderian đặt câu hỏi.

Guderian: "Đã điều tra ra được loại vũ khí đó là gì chưa? Chính là loại vũ khí mà binh lính mô tả là 'giống như tiếng ác quỷ gào thét' ấy."

Tham mưu: "Chuyên gia pháo binh đã quan sát loại vũ khí đó khai hỏa, cho rằng có thể là một loại tên lửa, sau khi báo cáo lên, Viện hàn lâm khoa học Đế quốc nói rằng họ có một loại nguyên mẫu, gọi là Nebelwerfer, hiệu quả thử nghiệm cũng gần giống như vậy."

Guderian nhíu mày: "Nebelwerfer… Tôi cũng từng nghe nói đến, nhưng tôi cứ tưởng đó là một loại thiết bị tạo khói, chết tiệt, ngay cả tôi mà Viện hàn lâm khoa học Đế quốc cũng giấu sao?"

Lúc này viên sĩ quan phụ tá lên tiếng: "Tôi đã từng tận mắt chứng kiến vũ khí mới của Rokossovsky tác chiến, quả thật rất phù hợp với cái tên "Nebelwerfer", đạn dược bay tới, phần đuôi vẫn luôn phun khói, tạo thành quỹ đạo rất rõ ràng."

Guderian: "Nebelwerfer..."

Viên Tham mưu tiếp tục: "Học viện khoa học quân sự Đế quốc còn nói, mật độ hỏa lực của loại vũ khí này, thực chất chỉ là giả, sau mỗi lần bắn cần rất nhiều thời gian để nạp đạn. Thêm nữa một dàn phóng có thể có hơn chục quả đạn pháo phản lực chờ phóng, giống như mười mấy khẩu pháo đồng loạt bắn xong trong vòng vài chục giây, cho nên mới tạo thành hỏa lực dày đặc đến vậy."

Tham mưu nói xong, sĩ quan phụ tá bổ sung: "Hơn nữa chúng ta cũng chỉ bị Nebelwerfer tấn công vào ngày hôm qua, ngày 11, và ngày hôm kia, ngày 10, hôm nay thì không gặp nữa. Có thể quân địch không còn nhiều đạn dược, đã bắn hết rồi."

Guderian suy nghĩ vài giây, chuyển chủ đề: "Tình hình con đường bị hỏa lực phong tỏa thế nào rồi?"

Tham mưu cúi đầu lật một trang trong tập tài liệu, bắt đầu đọc: "Thời gian hỏa lực của quân địch bao trùm không xác định, ban đầu chúng tôi nghi ngờ quân địch có trinh sát pháo binh ở gần con đường, vì vậy đã cho người điều tra kỹ lưỡng, nhưng không phát hiện ra manh mối.

"Ngoài những đợt pháo kích theo lịch trình, quân địch thỉnh thoảng lại tiến hành các đợt tập kích hỏa lực bất ngờ, thậm chí có lúc vừa kết thúc pháo kích theo lịch trình, thì quân ta đã trúng bom.

"Do bị quân địch quấy rối, hiện tại mới chỉ có một sư đoàn của chúng ta vượt qua được khu vực hỏa lực, còn các trang bị hạng nặng di chuyển chậm hơn đều chưa thể vượt qua."

Guderian rời khỏi bản đồ, đi đi lại lại trong lều, đi ba vòng rồi mới quay lại trước bản đồ: "Đi đường nhỏ. Bây giờ chúng ta sẽ gọi con đường đó là đại lộ Yekaterinburg."

Hắn cầm bút chì lên, viết chữ "đại lộ Yekaterinburg" lên con đường nhỏ không mấy ai chú ý trên bản đồ.

Guderian: "Tôi đã tự mình đi con đường này rồi, xe máy đi được, xe bán xích cũng đi được, chỉ là hơi xóc một chút, xe tăng và pháo tự hành cũng đi được. Còn xe tải, xe ngựa và xe la có đi được hay không thì hiện tại chúng ta không cần phải cân nhắc.

"Đợi khi nào công binh san bằng con đường đó, tất cả sẽ đâu vào đấy! Đi đường nhỏ!"

Sĩ quan phụ tá cau mày: "Nhưng như vậy thì hậu cần sẽ gặp khó khăn, hơn nữa trọng pháo không thể nào đi qua loại đường nhỏ này được."

Guderian: "Vậy thì dùng xe tăng, pháo tự hành, pháo cối tự hành để hỗ trợ! Hiện tại chúng ta phải tiến công, tiến công, hiểu chưa!"

Hắn quay sang nhìn bản đồ, nhìn chằm chằm vào địa danh lớn nhất trên bản đồ.

"Tiến công! Bất chấp tất cả mà tiến công! Chỉ cần chúng ta có thể đưa pháo binh đến Cung điện Mùa hè, tôi tin chắc ý chí chống cự của quân địch sẽ sụp đổ!"

————

Phía tây nam Kalanskaya là thị trấn nhỏ Krasnopole, cách trung tâm thành phố Yekaterinburg 35 km, cách đường vòng ngoài Yekaterinburg 15 km. Thị trấn vẫn chưa bị quân Prosen chiếm đóng.

Nhân viên trực tổng đài điện thoại, cô Tatyana Borisovna vẫn đang ăn trưa tại tổng đài như mọi ngày.

Krasnopole giờ đây chẳng khác nào một thị trấn ma, chỉ còn lại vài cư dân sinh sống, còn phần lớn đã di tản đến Yekaterinburg hoặc các thành phố khác ở phía đông.

Ngoài tổng đài điện thoại, các cơ quan hành chính cũng đều di tản gần hết, chỉ có nhà thờ địa phương là vẫn hoạt động, cung cấp giăm bông và các sản phẩm từ sữa cho cư dân còn sót lại.

Tuy nhiên nguồn cung cấp cũng đang dần cạn kiệt, may mà trong thị trấn cũng không còn nhiều người, số thực phẩm ít ỏi này cũng đủ để cung cấp.

Cha xứ vẫn luôn khuyên mọi người nhanh chóng sơ tán, nhưng luôn có những người không nỡ rời xa quê hương.

Tatyana Borisovna cũng vậy.

Cô đang ăn trưa thì nghe thấy tiếng máy kéo vọng lại từ ngoài đường.

Krasnopole là một thị trấn nhỏ không có ngành công nghiệp nào, nơi đây chủ yếu là trung tâm thu mua và trung chuyển nông sản, có cả trạm máy kéo và trạm giống.

Nhưng đây là lần đầu tiên Tatyana Borisovna nghe thấy tiếng máy kéo lớn đến vậy.

Cô tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó nhìn thấy rất nhiều binh lính Prosen mặc quân phục màu xám đang hành quân dọc theo con phố.

Hóa ra tiếng máy kéo mà cô nghe thấy là do xe bán xích của quân Prosen phát ra, Tatyana từng nhìn thấy loại xe này trong buổi triển lãm khoa học do nhà thờ tổ chức.

Cô há hốc mồm kinh ngạc, vội vàng chạy vào quầy, nhấc điện thoại lên, bấm số.

Đường dây điện thoại của tổng đài được kết nối với hệ thống điện thoại của Yekaterinburg, chỉ cần bấm số là có thể liên lạc với bất kỳ đơn vị nào trong thành phố.

Tatyana Borisovna gọi cho Ủy ban phòng thủ Yekaterinburg, kết quả là phải đợi rất lâu mới có người nhấc máy.

"Xin chào, đây là Ủy ban phòng thủ."

"Tôi là Borisovna, ở Krasnopole! Quân Prosen vừa tiến vào thị trấn! Quân Prosen vừa tiến vào thị trấn!"

Vừa dứt lời, Tatyana Borisovna đã nghe thấy tiếng súng máy vang lên từ phía nhà thờ.

Cô theo bản năng đứng dậy nhìn về phía đó, nhưng đột nhiên phát hiện ra ngoài cửa sổ có lính Prosen.

Chưa kịp hét lên, thì lính Prosen đã nổ súng, súng tiểu liên bắn vỡ cửa kính, găm vào người cô, khiến cô từ từ gục xuống, trong điện thoại vẫn còn

vọng lại tiếng của nhân viên trực tổng đài: "Alo? Alo?"

Tên lính Prosen bước qua lớp kính vỡ, đi đến bên cạnh quầy nhìn vào trong.

"Chết tiệt, là một cô gái trẻ." Tên lính líu lưỡi, "Cứ tưởng là quân địch, nếu không thì đã..."

————

Nhà thờ không phải là mục tiêu trọng điểm cần phòng thủ, trong thị trấn cũng không còn nhiều thường dân, lực lượng Vệ giáo ở Krasnopole chỉ có một trung đội, được trang bị một khẩu súng máy hạng nặng.

Lúc này, khẩu súng máy hạng nặng đang gầm rú trên gác chuông nhà thờ, trút đạn xuống đường phố.

Quân Prosen vừa tiến vào thị trấn không có xe tăng, chỉ có xe máy và xe bán xích, vì vậy chúng chỉ có thể cho xe bán xích nấp sau những tòa nhà, lợi dụng tòa nhà để che chắn một nửa thân xe, xạ thủ súng máy trên xe bắn trả quyết liệt với quân Vệ giáo trên gác chuông.

Trong lúc hai bên đang đấu súng ác liệt, quân Prosen đã chia nhau bao vây nhà thờ.

Lính Vệ giáo chỉ được trang bị súng trường, căn bản không thể cản nổi quân Prosen.

Đặc biệt là sau khi súng máy của trung đội bộ binh Prosen khai hỏa, tình hình càng trở nên bất lợi hơn.

Lính bộ binh Prosen trèo qua bức tường thấp của nhà thờ, tiến vào nghĩa trang, lợi dụng bia mộ làm công sự, tiếp cận nhà thờ.

Đột nhiên, một quả lựu đạn được ném ra từ trong nhà thờ, khiến hai tên lính Prosen bị nổ chết tại chỗ.

Ngay lập tức có hai tên lính Prosen chạy đến kiểm tra đồng đội, cùng lúc đó xạ thủ súng máy cũng giương súng lên, nhắm vào cửa sổ nơi vừa ném lựu đạn.

Quả lựu đạn thứ hai lại được ném ra từ một cửa sổ khác, rơi ngay trước mặt xạ thủ súng máy.

Xạ thủ súng máy lập tức nhặt quả lựu đạn lên định ném trả lại, nhưng chưa kịp ném thì nó đã phát nổ.

Cả cánh tay phải của xạ thủ súng máy bị nổ nát, máu thịt be bét.

Hắn ta kêu gào thảm thiết, ngã gục xuống đất.

Nhưng hai tên lính Prosen còn lại vẫn lao lên, ném lựu đạn vào cửa sổ.

Vừa lúc quả thứ nhất phát nổ, quả thứ hai cũng được ném ra.

Hai quả lựu đạn đã dập tắt hoàn toàn mọi sự kháng cự ở tầng một nhà thờ, có lẽ tất cả lính Vệ giáo bên trong đều đã chết.

Những tên lính Prosen trốn sau bia mộ lúc này mới dám đứng dậy, cẩn thận tiến về phía cửa sau nhà thờ, một tên dùng chân đạp cửa xông vào.

Bên trong nhà thờ, xác lính Vệ giáo nằm la liệt, những chiếc ghế dài cũng bị lựu đạn thổi bay, biến dạng.

Đột nhiên, cầu thang dẫn lên gác chuông vang lên tiếng động, lính Prosen lập tức giương súng bắn, viên đạn găm trúng người một lính Vệ giáo đang cầm súng định bắn trả.

Tên lính Vệ giáo ngã xuống cầu thang, lăn ra đất.

Súng máy trên gác chuông vẫn đang bắn, lính Prosen lầm rầm chửi, hắn ta rút chốt lựu đạn, ném lên gác chuông.

Tiếng nổ vang lên, súng máy cũng ngừng hẳn.

Lính Prosen thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, một lính Vệ giáo người đầy máu me bất ngờ bật dậy từ đống xác chết, lao vào giữa đám lính Prosen, trên tay hắn ta là một quả lựu đạn đã rút chốt.

Tiếng nổ vang lên, tên lính Vệ giáo gục xuống, cùng với đó là bốn tên lính Prosen đứng xung quanh hắn ta.

Tên lính Prosen bị thương nặng kêu gào thảm thiết: "Mẹ ơi!"

————

Guderian nhìn tên lính bị thương trước mặt, cau mày hỏi: "Cậu kể lại chuyện vừa rồi một lần nữa xem nào?"

Tên lính bị thương run rẩy nói: "Phải cẩn thận với những tên lính Nga bị thương, bọn chúng sẽ liều chết ôm lựu đạn lao vào chúng ta. Bọn chúng căn bản không sợ chết, bọn chúng không phải là con người, mà là những xác chết được bọn chúng dùng tà thuật điều khiển, bọn chúng đã chết rồi, cho nên mới liều lĩnh như vậy!"

Guderian cau mày: "Đó chỉ là lời đồn nhảm, ở Carolin cũng có lời đồn rằng có phù thủy trong rừng điều khiển xác chết, nhưng cuối cùng phát hiện ra chỉ là trò lừa bịp. Phù thủy chỉ có thể dùng tà thuật để nguyền rủa binh lính của chúng ta bị bệnh mà thôi."

Tên lính ngắt lời Guderian với vẻ mặt hoảng sợ: "Chúng là xác chết thật đấy! Bọn chúng coi cái chết như trở về nhà, trên mặt còn mang theo nụ cười điên cuồng!"

Guderian định phủ nhận lần nữa, thì vị bác sĩ đi tới nói: "Tướng quân, anh ta bị kích động, cần nghỉ ngơi. Tình trạng này là do dũng khí của lính Nga quá đáng sợ nên mới vậy. Hơn nữa, bốn đồng đội của anh ta đều bị một tên lính Nga tự sát bằng lựu đạn giết chết, nên anh ta mới bị tổn thương tinh thần."

Guderian: "Tôi muốn biết tình hình thực tế..."

"Tình hình thực tế chính là", vị bác sĩ cắt ngang lời Guderian, "Lính Nga đã bắt đầu coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, cho dù bị thương nặng, không thể sử dụng vũ khí, bọn chúng cũng sẽ dùng lựu đạn. Dù sao lựu đạn của lính Nga, chỉ cần một tay còn cử động được, răng còn cắn được, là có thể rút chốt. Cho dù không còn sức để ném cũng không sao, bọn chúng có thể dụ lính của chúng ta lại gần rồi mới rút chốt."

Guderian: "Lẽ ra chúng ta đã nghiền nát ý chí chống cự của bọn chúng rồi chứ, trước đây có những tập đoàn quân của bọn chúng chỉ cần chịu tổn thất 10% là đã sụp đổ rồi!"

"Sao tôi biết được! Tôi là bác sĩ! Tôi chỉ nói cho anh biết sự thật!"

Lúc này, viên sĩ quan phụ tá của Guderian bước vào từ ngoài bệnh viện, vẻ mặt căng thẳng: "Tướng quân!"

Guderian quay đầu lại: "Chuyện gì vậy?"

Sĩ quan phụ tá: "Mời ngài ra ngoài xem!"

————

Guderian đưa tay ra, hứng những bông tuyết rơi xuống.

Tuyết rơi rất nhỏ, rơi trên lòng bàn tay chẳng hề lạnh chút nào.

Hàng vạn bông tuyết rơi xuống từ bầu trời.

Guderian: "Nhiệt độ hiện tại là bao nhiêu?"

Sĩ quan phụ tá: "Âm 5 độ, binh lính vẫn có thể chịu được."

Guderian: "Đã phát được bao nhiêu phần trăm quân trang mùa đông rồi?"

"Chưa đến 30%."

Guderian: "Phải nhanh lên! Đánh vào trong thành phố Yekaterinburg là có thể sưởi ấm rồi! Chiếm được Kalanskaya, chúng ta chỉ còn cách trung tâm Yekaterinburg chưa đầy 20 km! Pháo binh có thể oanh tạc Cung điện Mùa hè! Nhanh lên! Bất chấp tất cả, tấn công Kalanskaya!"

Chào buổi sáng, hẹn gặp lại buổi tối.

(Hết chương)

Chương 84: Liệt hỏa kim cương

Phía Vương Trung.

Nhìn thấy tuyết rơi, hắn như biến thành công chúa Disney, trong đầu vang lên giai điệu bài hát "Let it go" trong bộ phim hoạt hình "Frozen", một cô

bé vừa xoay tròn vừa hát: "Ngươi muốn nặn người tuyết cùng ta không?"

Vương Trung nhảy xuống khỏi Bucephalus, giang hai tay đón những bông tuyết.

Lý do hắn ở đây là để tự mình chỉ huy hỏa lực phong tỏa con đường, nhưng thật kỳ lạ, từ hôm qua quân Prosen đã không đi theo con đường này nữa.

Tuy nhiên Kalanskaya vẫn bị quân địch tấn công.

————

Chẳng lẽ kẻ địch công qua con đường nhỏ kia? Con đường nhỏ kia có thể đi vũ khí hạng nặng sao?

Vương Trung tốt xấu gì cũng đã bố trí phòng vệ ở đây hơn hai mươi ngày, cưỡi ngựa chạy khắp nơi, hắn biết con đường nhỏ tình huống càng kém kia.

Chính bởi vì tự mình khảo sát con đường kia, hắn không cảm thấy người Prosen sẽ đi theo con đường đó.

Nếu như bọn họ đi con đường kia, vậy nói rõ người Prosen cũng liều mạng, xông tới Yekaterina bảo cướp được tiếp tế liền sống, xông tới không được liền chết.

Vương Trung nhận lấy một nắm tuyết, bóp nát trong tay.

Địch nhân cũng đang liều mạng, không thể lơ là, phải nghĩ biện pháp cho địch một đòn, chặt đứt đường tiếp tế của địch.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng thật ra trong tay Vương Trung chẳng còn bao nhiêu quân.

Hắn vốn chỉ có một sư đoàn, bên Kirienko ngoại trừ sư đoàn của Vương Trung ra thì tình trạng tương đối tốt, những sư đoàn khác đều bị đánh tan tác, còn phải trông coi một khu vực phòng thủ lớn như vậy.

Bản thân Vương Trung mấy ngày nay tuy rằng tiêu diệt số lượng lớn quân địch, nhưng cũng giáp chiến mấy lần với lính Prosen mò lên nhờ sương khói, cũng chịu không ít tổn thất.

Thiếu tá Eugene báo cáo, sau khi quân địch bị đánh lui, bọn họ đi kiểm tra tình hình của các binh sĩ hy sinh, phát hiện lương khô và giăm bông trên người đều bị lấy đi.

Có khả năng việc cung cấp lương thực cho binh lính Prosen cũng xảy ra vấn đề.

Loại đói bụng nhưng vẫn còn sức lực di chuyển này càng nguy hiểm hơn.

Vương Trung tính toán xem điều động quân từ nơi nào để đánh thêm một trận nữa.

————

Ngày 12 tháng 11, ngoại ô Kalanskaya.

Thiếu tá Cohen, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát cơ giới 512, bỗng nhiên phát hiện phía trước có một tấm biển báo, bèn lớn tiếng hô: "Dừng lại trước tấm biển báo kia!"

Người lính lái xe máy lập tức quay đầu xe, lái đến trước biển báo rồi phanh gấp.

Thiếu tá Cohen chui ra khỏi xe, nhìn chằm chằm vào tấm biển, thế nhưng anh ta chỉ nhận ra con số 25 trên đó, còn những chữ Ant khác thì anh ta không biết.

"Phiên dịch! Lại đây, xem xem đây ghi là cách chỗ nào 25 km!"

Người phiên dịch vừa vỗ tuyết rơi trên người, vừa đi tới nheo mắt phân biệt một chút, đáp: "Cách trung tâm thành phố!"

Thiếu tá Cohen: "Trung tâm thành phố này, có giống với trung tâm thành phố mà chúng ta hiểu không? Hay là hai nước chúng ta có cách hiểu khác nhau?"

"Tôi nghĩ là giống nhau." Người phiên dịch suy nghĩ một chút, sửa lời: "Cách Cung điện Mùa Hè 25 km, Cung điện Mùa Hè nằm ở trung tâm thành phố."

Người lính lái xe máy đã cười lớn: "Cung điện Mùa Hè! Chẳng phải đó là cung điện của Sa hoàng sao? Lại sắp tóm được một hoàng đế rồi!"

Những người khác đều cười ha hả, còn có người hô: "Nghe nói Sa hoàng còn có một cô con gái! Phải xem xem cô ta trông như thế nào mới được!"

"Cẩn thận đấy, sẽ bị ủy ban cách ly cho rằng làm ô nhiễm dòng máu thuần chủng đấy!"

"Sợ gì chứ, Sa hoàng cũng mang dòng máu Prosen mà! Ít nhất cũng là công dân hạng hai, ngủ được!"

"Vậy thì tốt quá rồi, ha ha ha!"

Trước đây, khi bành trướng, đế quốc Prosen đã tiêu diệt không ít vương quốc, quân đội Prosen còn có một loại huân chương đặc biệt: Huân chương bắt giữ thành viên hoàng thất.

Có được huân chương này còn vinh quang hơn cả việc nhận được Huân chương Thập tự Sắt hạng hai!

Thiếu tá Cohen: "Lại đây, cắm biển báo của chúng ta lên, báo cho quân ở phía sau tin tốt này. Sau đó tiếp tục tiến lên! Biết đâu chúng ta cứ thế tiến thẳng, có thể xông vào trong thành Yekaterinburg cũng nên!"

Nói xong, thiếu tá Cohen lại chui vào trong xe máy, vung tay: "Tiến lên!"

Người lái xe khởi động xe, tiếp tục lái về hướng được chỉ trên biển báo.

Chiếc xe bán xích đi theo sau xe máy trực tiếp cán nát tấm biển báo, nghiến qua tấm biển.

Một nhóm lính Prosen khác cắm biển báo mới có ghi tiếng Prosen, sau đó nhảy lên xe máy đuổi theo xe bán xích.

Tiếp theo là xe tăng số 2 được biên chế cho tiểu đoàn trinh sát, đại đội tấn công của Prosen nối đuôi nhau đi qua trước tấm biển báo mới.

————

Ngày 13 tháng 11, trận địa phòng ngự phía Tây Kalanskaya, quân Prosen đang tấn công.

Trung úy Hans quay đầu nhìn về phía đội hình tán binh.

Tuyết đã rơi xuống một lớp mỏng, mặt đất hiện ra màu sắc loang lổ, đen trắng lẫn lộn.

Điều này khiến cho những tên lính ném lựu đạn mặc áo choàng ngụy trang tuyết trắng rất lúng túng.

Mặc áo choàng này nằm rạp xuống đất thì lộ liễu vô cùng.

Tên nhóc ở bộ phận hậu cần nói đợi đến lúc tuyết rơi nhiều thì tình hình sẽ khác, lúc đó cả mặt đất đều là một màu trắng xóa.

Trung úy Hans thầm nghĩ có lẽ vấn đề áo choàng được giải quyết, nhưng vấn đề quần áo mùa đông thì phải làm sao đây?

Lúc này, trung úy Hans đã cảm thấy lạnh, trước khi xuất phát hắn có uống chút rượu để làm ấm người, kết quả lúc này rượu đã hết tác dụng, ngược lại còn thấy lạnh hơn.

Muốn uống thêm chút rượu nữa thì hết mất rồi, số rượu này là lấy được từ kho hàng của người Ant trên đường hành quân.

Chỉ có thể chờ mong sau khi chiếm được trận địa của quân địch, có thể kiếm được chút đồ tốt hay không.

Người Ant có áo da dày sụ, đáng tiếc trung úy Hans có tịch thu được cũng không dám mặc, bởi vì đã có liên tiếp mấy vị đại đội trưởng vì mặc áo da của quân địch mà bị chính quân ta bắn thành cái sàng.

Vì vậy, trung úy Hans chỉ có thể tháo lớp lông bên trong áo da ra, quấn quanh eo, buộc chặt bằng thắt lưng, bên ngoài vẫn mặc áo khoác mùa thu của Prosen.

Làm như vậy thì ít nhất bụng cũng ấm.

Cái bất tiện là ngoại trừ bụng ra thì chỗ nào cũng lạnh.

Chỉ cần công phá được trận địa của quân địch, xông vào trong thành, sẽ có lò sưởi ấm áp, cơm canh nóng hổi, có khi còn có thể cướp được chút chiến lợi phẩm, kiếm chút tiền, chờ sau khi chinh phục được Ant thì mua một mảnh đất ở đây...

Trung úy Hans nhìn về phía trước, khói mù bao phủ toàn bộ trận địa của quân địch.

Thoạt nhìn, việc sử dụng nhiều đạn khói như vậy để che phủ toàn bộ trận địa của quân địch có vẻ rất lãng phí.

Kỳ thực, đây là bởi vì pháo hạng nặng không thể di chuyển đến, chỉ có thể dùng khói mù để cắt đứt toàn bộ hỏa lực của quân địch, sau đó xông lên đánh giáp lá cà.

Tác chiến đánh giáp lá cà thì điều quan trọng nhất là ý chí chiến đấu của binh lính, mà từ khi phát động chiến dịch cho đến nay, trung úy Hans vẫn chưa gặp được đội quân nào của Ant có ý chí chiến đấu kiên cường cả.

Lần này chắc cũng sẽ chiếm được thuận lợi thôi. Trung úy Hans nghĩ.

Thế nhưng trong lòng hắn lại có một nỗi bất an khó hiểu, gần đây có mấy lời đồn, một là nói các phù thủy của Ant đã yểm bùa chú lên người binh lính, biến họ thành những thây ma không có ý chí.

Một lời đồn khác là nói các phù thủy của Ant đã cho binh lính uống một loại thuốc, khiến cho họ biến thành cỗ máy giết người liều chết không sợ gì.

Mỗi tối, khi vây quanh đống lửa sưởi ấm, đều nghe thấy những lời đồn đại như vậy.

Nói thêm, sưởi ấm bên đống lửa chẳng có tác dụng gì, ở nơi hoang dã này thì có đống lửa hay không cũng như nhau.

Trung úy Hans siết chặt khẩu súng tiểu liên.

Sắp đến chỗ khói mù rồi, quân địch rốt cuộc là loại lính yếu như trước đây, chỉ cần chạm nhẹ là tan vỡ, hay là cỗ máy giết người do yêu thuật tạo ra, lập tức có thể rõ ràng.

Lúc này, chiếc xe tăng phun lửa số 2 đi cùng đội hình tán binh bắt đầu khai hỏa.

Vũ khí chính của xe tăng phun lửa số 2 được lắp đặt trong hai tháp pháo phun lửa nhỏ phía trước xe, hai luồng lửa cùng phun về phía trước, sau đó quét sang hai bên.

Cả quá trình phun lửa kéo dài năm giây.

Trận địa của quân địch bị khói mù bao phủ, căn bản không nhìn thấy hiệu quả thiêu đốt của lửa.

Nhưng có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của quân địch.

Xe tăng phun lửa chỉ huy dường như cho rằng đợt tấn công có hiệu quả nên đã hạ lệnh phun lửa lần nữa.

Hai luồng lửa lại phun về phía trước.

Lần này chỉ phun trong thời gian ngắn rồi dừng lại.

Sau đó, chiếc xe tăng phun lửa số hiệu 331 này lại phun lửa thêm vài lần nữa.

Trung úy Hans đã ngửi thấy mùi khét của da thịt.

Chắc là quân địch đã chết rồi.

Hắn quay đầu lại hô lớn với binh lính: "Tiến lên! Dọn dẹp chiến hào! Chú ý đừng để bị bỏng."

Sau đó, trung úy Hans dẫn đầu xông lên phía trước.

Kỳ thực, điều này không phù hợp với điều lệnh quân sự, trên thực tế, các sĩ quan của quân đội Prosen thường có xu hướng tự mình nắm bắt tình hình ở phía sau, giao việc chỉ huy tấn công ở phía trước cho các hạ sĩ quan và binh lính kỳ cựu.

Binh lính kỳ cựu là những người lính dày dặn kinh nghiệm nhất, không cần thực hiện những nhiệm vụ thông thường.

Phần lớn sĩ quan đều xuất thân là lính kỳ cựu.

Thế nhưng trung úy Hans vẫn dẫn đầu xông lên, có lẽ hắn muốn tự mình xác nhận xem cỗ máy chiến tranh do yêu thuật tạo ra có thực sự tồn tại hay không.

Hắn tiến vào trong màn khói mù.

Thực ra, trong khói mù vẫn có thể nhìn thấy được một chút.

Trung úy Hans nhìn thấy một người Ant nằm trên đất, bị thiêu cháy đến thoi thóp, người này mặc bộ quân phục có phần cổ, trên đầu đội một chiếc mũ da không biết làm bằng da gì.

Đáng tiếc là chiếc mũ này đã bị lửa của xe tăng số hai thiêu rụi, hoàn toàn cháy đen, nếu không thì lấy về làm quà cho vợ cũng được...

Trung úy Hans thầm nghĩ.

Bỗng nhiên, người Ant nằm trên đất mở mắt, cười như điên như dại.

Lúc này, trung úy Hans mới phát hiện thứ người này giấu trong lớp áo ở bụng không phải là ruột của anh ta, mà là một quả lựu đạn.

Người Ant giật chốt lựu đạn.

Anh ta đã không thể đứng dậy được nữa, vì vậy bèn ngậm lựu đạn trong miệng, hai tay bấu chặt xuống đất, bò về phía trung úy Hans.

Lựu đạn phát nổ, trung úy Hans kêu lên một tiếng thảm thiết.

Tuy không cảm thấy đau, nhưng khi cúi đầu xuống, trung úy Hans nhìn thấy nửa thân dưới của mình toàn là máu.

Còn người lính Ant kia, cả miệng bị nổ tung, mặt mũi biến dạng.

Thế nhưng biểu cảm trước khi chết của anh ta vẫn in sâu trong tâm trí của trung úy Hans!

Lúc ngã xuống, trung úy Hans muốn hét lớn:

Là yêu thuật, chắc chắn là yêu thuật!

Người bị thiêu cháy thành như vậy, làm sao có thể có ý chí mạnh mẽ đến vậy!

Hắn ngã xuống đất.

————

"Cuộc tấn công vào Kalanskaya không được thuận lợi." Tham mưu trưởng vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Đại tướng Von Guderian, Tư lệnh Tập đoàn quân thiết giáp số hai: "Nguyên nhân là do thiếu hỏa lực, chỉ dựa vào pháo tự hành của các đơn vị thì không thể nào công phá được hệ thống phòng thủ của quân địch."

Von Guderian: "Lúc nào thì công binh mới có thể san bằng con đường nhỏ đó?"

Tham mưu trưởng: "Nửa đêm nay sẽ sửa xong, đến lúc đó pháo hạng nặng có thể di chuyển đến. Xét theo kết quả chiến đấu giáp lá cà hiện tại của chúng ta, sau khi pháo hạng nặng được đưa đến, chúng ta có thể chiếm được Kalanskaya trước ngày 16 tháng 11."

Von Guderian - Đại tướng Heinz Wilhelm Guderian, Tổng thanh tra Lực lượng thiết giáp Prosen, thở dài một hơi nặng nề: "Ngày 16. Anh nói với tôi là phải đến ngày 16 mới chiếm được sao!"

Tham mưu trưởng: "Đây là ước tính thận trọng nhất, ngày 16, ngài nhất định có thể trèo lên tòa thành cổ ở Kalanskaya, từ đó quan sát Cung điện Mùa Hè ở trung tâm thành phố Yekaterinburg."

(Hết chương)

Chương 85: Nhìn về phía Cung điện Mùa Hè

Ngày 14 tháng 11, St. Yekaterinburg, Cung điện Mùa Hè.

Sáng sớm Sa Hoàng Nicholas V đã lao ra khỏi phòng, lớn tiếng chất vấn quản gia của mình: "Sao lúc này lại có tiếng sấm?"

Quản gia lộ vẻ khó xử.

Nicholas V tiếp tục chất vấn: "Nói cho ta biết! Mùa này sẽ không có sét đánh!"

Quản gia lúc này mới nhìn cửa sổ hành lang.

Nicholas V vọt tới trước cửa sổ, hai tay vịn bệ cửa sổ, cả người nghiêng về phía trước, giống như muốn dán vào trên thủy tinh.

Hắn nhìn nơi phát ra tiếng sấm ở phía xa.

Quản gia ở bên cạnh giải thích: "Đó là lâu đài Vĩnh Hằng của Kalanskaya, đã có lịch sử một trăm năm, năm đó sau khi người chinh phục từ Yekaterinburg lui bước, chuyên gia công trình quân sự lúc đó chủ trì xây dựng, ý là vĩnh viễn bảo vệ Yekaterinburg."

Nicholas V hai tay chống cửa sổ, nhìn chằm chằm pháo đài đang bị oanh tạc, nhẹ giọng lẩm bẩm: "Vĩnh viễn bảo vệ xung quanh Yekaterinburg... Hiện tại hắn sắp bị địch nhân nổ nát!"

Quản gia lập tức nháy mắt với người hầu gái bên cạnh, bảo cô nhanh chóng đi tìm Hoàng Thái Nữ điện hạ.

Mấy ngày gần đây theo Prosen quân tiếp cận, tinh thần Sa Hoàng bệ hạ trở nên càng ngày càng yếu ớt, thỉnh thoảng nổi giận, la to, chỉ có Hoàng Thái Nữ ở thời điểm có mặt mới có thể trở lại bình thường.

Đương nhiên đây là tình huống trong mắt những người khác, trong mắt Nicholas V căn bản không có Hoàng thái nữ gì, chỉ có con trai hắn Ivan Nikolayevich Antonov.

Nghe nói Ivan hoàng thái tử từng mặc nữ trang chơi đùa với người khác trong vũ hội hóa trang, tướng mạo của hắn cũng có chút trung tính.

Nhưng bình thường sẽ không có ai coi Olga - Nikolayevna - Thái nữ Antonov là hoàng thái tử đã qua đời.

Dù sao chiều cao và dáng người của Olga đều khác xa anh trai, khuôn mặt mặc dù có chút giống, nhưng cũng chỉ là giống.

Tất cả mọi người đều biết, Nicholas V đã sắp bị cái chết của con trai và Prosen quân ép tới gần như phát điên.

Hiện tại Prosen quân pháo kích lâu đài Vĩnh Hằng trong tầm mắt Cung điện Mùa Hè, không cần nghĩ chắc chắn sẽ tăng thêm "bệnh tình" của bệ hạ.

Nữ hầu vừa rời đi, Nicholas V liền bắt đầu cuồng loạn, cầm bình hoa trên hành lang ném xuống đất. Ném một cái còn khó chịu, lại xông về phía cái thứ hai, nhưng hai nữ bộc sớm có chuẩn bị đã nâng bình hoa lên bàn chạy như bay.

Nicholas V đuổi theo mấy bước dừng lại, quỳ rạp xuống đất, hai tay ấn thảm: "Lũ lừa đảo! Lừa đảo! Nói gì mà kẻ địch nhất định sẽ bị ngăn cản, nói gì mà tướng quân Bùn và tướng quân mùa Đông sẽ làm kẻ địch dừng lại!

"Bùn đất tới rồi sao? Tới rồi, thế nhưng địch nhân dừng lại sao? Không có a!

"tướng quân mùa Đông cũng tới, nhìn xem trên trời dưới đất là cái gì? Là tuyết! Nhưng kẻ địch dừng lại sao? Không! Pháo của kẻ địch đã đánh tới lâu đài vĩnh viễn! lâu đài Vĩnh Hằng! Hay là cái pháo đài gì đó! Chiến tranh đã thất bại!"

Lúc này Boris nguyên soái cùng Tukhachev đại tướng chạy tới.

Boris nguyên soái nói: "Bệ hạ! Tiền tuyến báo cáo địch nhân đã không còn bao nhiêu đạn pháo, công kích của bọn chúng đã yếu ớt. Hơn nữa mùa đông tuy tới, nhưng cũng chưa tới lúc lạnh nhất..."

"Lừa đảo lừa đảo!" Nicholas V cắt ngang lời Boris Nguyên Soái, "Các ngươi đều là lừa đảo! Các ngươi đang lừa gạt ta! Lời các ngươi nói không có một câu nào thực hiện! Tất cả các ngươi đều là lừa đảo! Ngươi là lừa đảo, Tukhachev là lừa đảo, Belinsky là lừa đảo, còn có Rokossovsky kia cũng là lừa đảo! Ta muốn bắn chết Rokossovsky, hiện tại, lập tức!"

Nicholas V như nghĩ tới điều gì, trực tiếp đứng lên, nói với tất cả mọi người: "Rokossovsky đâu? Là hắn lừa ta, nói gì lầy lội sẽ ngăn trở Prosen, mùa đông sẽ ngăn trở Prosen, đều không thực hiện được!

"Hắn là tường sắt của đế quốc, cái gì cũng không ngăn trở được! Ngược lại làm bụng con gái ta lớn rồi!"

Boris nguyên soái: "Hoàng thái nữ điện hạ hẳn là không mang thai, theo tôi được biết cô ấy vừa mới đến kỳ kinh nguyệt..."

"Ông cho rằng lời tên lừa gạt ông nói tôi sẽ tin sao? Cho đến bây giờ, lời nói thật duy nhất mà các ông nói, chính là kẻ địch càng ngày càng gần! Tôi muốn bắn chết Rokossovsky kia! Xử bắn hắn!"

Đúng lúc này, hoàng thái nữ Olga xuất hiện, cô trực tiếp dùng giọng nam nói: "Cha, người làm sao vậy?"

Nicholas V nhìn về phía hắn, có thể thấy rõ là đã bình tĩnh lại.

"Ngươi đã đến rồi, Ivan." Hắn dịu dàng nói, "Nói đến tên bạn chơi bời lêu lổng đáng chết của con đó hả."

Sa Hoàng bệ hạ ôn nhu kéo tay Olga, hoàn toàn không có phát hiện tay cô gái nhỏ thon mềm hơn Thái tử rất nhiều.

Olga ôn nhu nói: "Vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm."

"Không không, Ivan, ta muốn đến thư phòng của con ngồi một chút, chúng ta tâm sự thật tốt giống như những người bạn."

Nói xong, Nicholas V kéo theo Olga công chúa đi về phía trước.

————

Trong thư phòng của Ivan, Nicholas V đặt mông ngồi xuống ghế sô pha đơn bên cạnh lò sưởi, chán nản nhìn xuống đất.

"Chiến tranh thất bại."

Olga nhìn xuống phía sau lưng, xác nhận đã đóng kỹ cửa, lúc này mới yên tâm đáp: "Cha, chúng ta còn chưa thua, địch nhân đã là nỏ mạnh hết đà. Ngày hôm qua bọn chúng toàn tuyến bắn ra số lượng đạn pháo đều giảm bớt rất nhiều."

Nicholas V: "Đó là âm mưu! Đại pháo của địch nhân đã đánh tới cái pháo đài quỷ quái gì đó rồi! Chính là cái pháo đài mà mỗi ngày đều có thể nhìn thấy! Pháo đài đó đã trở thành một phần phong cảnh của Cung điện Mùa Hè, hiện tại hắn đã bị pháo kích! Pháo kích!"

Sau một thoáng kích động ngắn ngủi, Nicholas V cuộn mình trong sô pha, nhìn mặt đất: "Tất cả đều xong rồi, các tướng quân sao còn không biết? Bọn họ đang đánh cái gì? Chiến tranh đã thất bại..."

Vẻ mặt Olga rất phức tạp.

Lúc quốc tang, Cha bởi vì cái chết của anh trai mà dấy lên ý chí chiến đấu, nhưng bây giờ loại ý chí chiến đấu này đã hoàn toàn tiêu tan.

Olga nghĩ: Phần ý chí chiến đấu này dễ dàng phai mờ như thế, khiến người ta hoài nghi phân lượng của anh trai trong lòng Cha.

Cô như lần đầu tiên nhìn thấy Cha, cẩn thận đánh giá hắn, vẻ mặt không tự chủ được mang theo khinh thường.

—— Chung quy là con rối được nâng đỡ, sau đó thế lực quý tộc cũ đoàn kết xung quanh hắn, cũng không phải bởi vì hắn có năng lực, chỉ là bởi vì cái vương miện kia.

Đột nhiên Olga phát hiện ý nghĩ của mình đáng sợ, đại nghịch bất đạo cỡ nào.

Nhưng mà có một giọng nói lẩm bẩm bên tai cô: "Trong lịch sử không phải Nữ đế đều như vậy sao?"

Olga đuổi đi ý nghĩ này, chuyên tâm sắm vai anh trai, dỗ dành Sa Hoàng bệ hạ.

————

Cách xa chiến trường trung lập, thành phố hải cảng Sofia.

Đặc công duy nhất của "Kratt Đặc cục" Fiodorovich đang kiểm tra báo chí mới nhất của hai nước Prosen và Ant, trang đầu tiên của tờ báo chính thức lớn nhất của Prosen - Prosenia thời báo đã thu hút sự chú ý của Fiodorovich.

Bài báo này, chỉ có một ý, chính là dưới thế công mãnh liệt của Prosen quân, Ant đế quốc ít ngày nữa sẽ đầu hàng, giống như Carolin, thần dân Prosen đế quốc có thể yên lặng chờ đợi tin chiến thắng, Prosen hoàng đế vĩ đại sẽ tổ chức lễ mừng long trọng.

Fiodorovich nhìn bài báo này, lâm vào trầm tư.

Kỳ thực Kratt Đặc cục căn bản không có cách nào liên lạc với cái gọi là tàn dư Sùng Thánh phái, thậm chí Fiodorovich còn không biết có thật sự tồn tại tổ chức Phục Quốc của Sùng Thánh phái hay không.

Hắn chỉ biết mình đúng là tàn dư của Sùng Thánh phái.

Mỗi ngày, rất nhiều thông tin tình báo được gửi từ Kratt Đặc cục, thật ra đều là Fiodorovich căn cứ vào báo chí của các quốc gia bịa đặt ra, đương nhiên, là một nhà văn, cho dù Fiodorovich có bịa đặt, hắn cũng sẽ chú ý tránh để chúng mâu thuẫn lẫn nhau, thậm chí có đôi khi có thể bổ trợ cho nhau.

Mặt khác, Fiodorovich rất chú trọng đến sở thích của người thuê mình - Prosen đế quốc - để biên soạn thông tin tình báo.

Hắn đọc báo chính là vì muốn phỏng đoán cái nhìn của giới chức cấp cao đế quốc, thậm chí là cái nhìn của hoàng đế.

Nhìn thấy trang nhất của bài báo này, hắn lại tìm ra một tờ báo nhỏ được xuất bản vào tháng 10 của Ant, nhìn bài báo nói rằng sức khỏe của Sa Hoàng có thể có vấn đề, suy nghĩ một chút rồi bắt đầu viết.

————

Ngày 15 tháng 11, Kehlsteinhaus.

Redvez công tước vui mừng hớn hở đi vào văn phòng làm việc của Prosen hoàng đế Reinhardt, nói với vị hoàng đế đang cùng các tướng lĩnh nghiên cứu bản đồ: "Bệ hạ! Tin mừng lớn!"

Reinhardt ngẩng đầu: "Tin mừng gì?"

Redvez công tước lấy ra một văn kiện: "Kratt Đặc cục của chúng ta vừa gửi tới một nhóm văn kiện mới, trong đó có ba phần bổ trợ lẫn nhau, phân biệt đến từ người ủng hộ Sùng Thánh phái đang làm hầu gái ở Cung điện Mùa Hè, người ủng hộ Sùng Thánh phái đang đốt lò ở Cung điện Mùa Hè và người ủng hộ Sùng Thánh phái đang ẩn nấp trong Bộ chỉ huy Ant.

"Tổng hợp ba phần tình báo này, có thể biết, Sa Hoàng bệ hạ của Ant đã bị tình hình chiến sự ép đến mức lâm bệnh, không thể trông coi việc nước!"

Reinhardt kinh hãi: "Thật sao?"

"Vâng!"

Công tước đi tới trước mặt bệ hạ, cung kính dâng văn kiện lên.

Reinhardt cầm lấy văn kiện, nhanh chóng xem qua một lượt, sau đó đặt văn kiện xuống, hai tay đặt ở mép bản đồ, nhìn lãnh thổ rộng lớn của Ant: "Quá tốt rồi, Sa Hoàng vốn là chất kết dính được phái thế tục đưa lên, hiện tại chất kết dính sắp hỏng rồi, cho dù Ant không đầu hàng, cũng sẽ nội chiến! Cơ hội của chúng ta đến rồi!"

Gilles đã hồi phục, khuyên nhủ: "Nhưng tình hình tồi tệ ở tiền tuyến sẽ không thay đổi."

Reinhardt: "Chỉ cần địch nhân nội chiến, Von Guderian và tướng quân Hawke của Tập đoàn thiết giáp số 3 sẽ nắm lấy cơ hội! Bọn họ sẽ xông vào Yekaterinburg!

"Pháo của Guderian đã sắp đánh tới trung tâm thành phố Yekaterinburg, sắp đánh tới Cung điện Mùa Hè rồi! Thắng lợi đang ở trước mắt, Gilles! Hiểu không, theo nghĩa đen là ở trước mắt!"

Nói xong, Reinhardt xoay người đi đi lại lại trên bản đồ, vừa đi vừa xoa tay: "Việc còn lại, chính là đối phó với Liên hiệp Vương quốc và Hợp chủng quốc. Sẽ tìm được biện pháp, nhất định sẽ tìm được!"

————

13:00 ngày 16 tháng 11, Kalanskaya, nằm dưới sự kiểm soát của quân Prosen.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp ném lựu đạn đã chiếm đóng Kalanskaya đích thân dẫn đội chờ đợi trước cổng lâu đài Vĩnh Hằng.

Tuyết tích tụ trên mặt đất đã dày ba cm, thế giới cơ bản đã biến thành màu trắng, nhưng vẫn còn sót lại một chút màu đen cố chấp chứng minh sự tồn tại của bản thân.

Xe của Tư lệnh Tập đoàn thiết giáp số 2 chạy lên con đường dốc trước cổng lâu đài Vĩnh Hằng, kết quả chạy được một nửa thì dừng lại.

Tài xế vội vàng xuống xe, mở nắp capo kiểm tra.

Đại tướng Von Guderian xuống xe, đi tới bên cạnh động cơ: "Chuyện gì xảy ra?"

Tài xế: "Dầu bôi trơn có vấn đề, dầu bôi trơn của chúng ta không thích ứng với mùa đông lạnh giá."

"Nhanh chóng loại bỏ sự cố." Nói xong, Guderian đi về phía lâu đài Vĩnh Hằng trên đỉnh núi.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp ném lựu đạn bước lên nghênh đón: "Đại tướng, chúng tôi đã chuẩn bị xong pháo để pháo kích Cung điện Mùa Hè, chỉ chờ mệnh lệnh của ngài."

"Tốt, để tôi nhìn Yekaterinburg trước, nhìn Cung điện Mùa Hè."

"Mời đi bên này." Sư đoàn trưởng vội vàng dẫn đường.

Hai mươi phút sau, Guderian leo lên tòa tháp cao nhất của lâu đài Vĩnh Hằng, đi tới trước cửa sổ hướng đông.

Hắn giơ ống nhòm lên, nhìn về phía thành phố khiến vô số binh lính Prosen hồn khiên mộng nhiễu.

Cuối cùng, thước ngắm trên kính viễn vọng của hắn nhắm ngay Cung điện Mùa Hè.

Guderian: "Nghe nói Sa Hoàng vẫn còn ở trong Cung điện Mùa Hè, chúng ta hãy tặng cho hắn một món quà lớn. Bắn."

(Hết chương)

Chương 86: Gọi tôi là Yekaterina III (Bổ sung 14/33)

Ngày 16 tháng 11, Yekaterinburg, Cung điện Mùa Hè.

Lúc này, trong Cung điện Mùa Hè đang diễn ra hội nghị chiến lược, ngay cả Đại giáo chủ Belinsky và rất nhiều Giám mục quan trọng cũng đến dự thính.

Nguyên soái Semyon, người trước đó đã đến Tập đoàn quân phía Tây nhậm chức Tư lệnh, cũng từ Bộ Tư lệnh chạy tới tham gia hội nghị lần này.

Nhưng bởi vì hắn không còn giữ chức vụ trong Bộ Tổng tư lệnh và Bộ Quốc phòng, nên vị trí của hắn tương đối gần mép phòng.

Boris nguyên soái đang giải thích tình hình hiện tại: "Địch nhân đã chiếm đóng phần lớn Kalanskaya, nhưng tin tốt là, cho đến hiện tại bọn chúng vẫn chưa dọn dẹp các toán quân Cận vệ quân đang phân tán trong thành khu, chúng tôi phỏng đoán địch nhân đã là nỏ mạnh hết đà.

"Hơn nữa, giữa chúng ta và Kalanskaya vẫn còn khu vực công sự dài 10km, cùng với một lượng lớn Vệ giáo quân và quân đội tạm thời.

"Tin tốt là, trước đó, việc tái biên chế các binh sĩ bị tản ra trong cuộc tấn công dữ dội của quân địch đã hoàn thành, trong vòng một tuần tới, chúng ta sẽ có thêm nhiều Tập đoàn quân đủ quân số tham gia chiến đấu.

"Tin tốt thứ hai là, nhóm thương binh đầu tiên đã xuất viện, sắp sửa trở về đơn vị, còn thanh niên trong độ tuổi mà chúng ta chiêu mộ vào cuối tháng 6, đầu tháng 7 cũng đã hoàn thành khóa huấn luyện quân sự, có thể bổ sung vào quân đội.

"Chúng tôi dự tính trong một tháng tới, chúng ta sẽ có ít nhất một triệu quân đầy đủ sức lực. Ngoài ra, còn có mấy triệu thanh niên trai tráng khác đang được huấn luyện quân sự.

"Đồng thời, chúng ta cũng chuẩn bị khởi động kế hoạch động viên giai đoạn hai, động viên những cựu binh sĩ trên ba mươi tuổi. Chúng ta có ưu thế về dân số so với Prosen, hơn nữa Prosen hiện tại đang phải chiến đấu trên nhiều mặt trận, bọn chúng bố trí rất nhiều quân đội ở phía tây đất nước, đề phòng Liên hiệp Vương quốc tấn công trên biển."

Boris nguyên soái nhìn về phía Nicholas V: "Bệ hạ có..."

"Trong những lời này, có bao nhiêu là sự thật?" Sa Hoàng bệ hạ hỏi.

Olga: "Phụ hoàng! Hãy tin tưởng các vị tướng quân hơn một chút!"

Lời còn chưa dứt, trên bầu trời truyền đến những tiếng rít.

Những vị tướng từng trải qua chiến trường trong phòng đều kịp phản ứng, Thượng tướng Tuganev thậm chí còn chui tọt xuống gầm bàn.

Ngay sau đó, tất cả cửa kính trong phòng đồng thời vỡ vụn, giống như bầu trời bên ngoài trực tiếp xuyên qua cửa sổ.

Olga há to miệng nhìn khung cửa sổ và mảnh kính vỡ bay về phía mình, suýt chút nữa đã bị biến thành con nhím.

Một thân ảnh to lớn lập tức chắn trước Olga, là Nguyên soái Semyon.

Hai tay hắn chống lên bàn, luôn giữ một khoảng cách nhất định với công chúa.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào công chúa, hiền từ như đang nhìn cháu gái của mình.

Tiếng nổ vang lên liên tiếp, bụi trên trần nhà rơi xuống đầu Olga.

Đèn chùm đột nhiên rơi xuống, đập lên bàn hội nghị, vỡ tan tành.

Đột nhiên, gò má Olga bị mảnh vỡ của đèn chùm cứa vào một đường nhỏ.

Kỳ thật chỉ là một vết thương nhỏ, dùng nước bọt lau qua một tuần là khỏi.

Pháo kích dừng lại.

Có thể nghe thấy tiếng kêu rên của những người bị thương bên ngoài phòng họp.

Boris nguyên soái đứng dậy: "Nhanh như vậy đã đình chỉ pháo kích, chứng tỏ đạn pháo của địch đã bắn hết rồi."

Những người khác cũng bò dậy từ dưới đất, Tham mưu trưởng Tukhachev lớn tiếng hỏi: "Nhanh chóng kiểm kê thương vong, hẳn là bọn chúng không nhắm vào phòng họp mà bắn."

Lúc này, Nguyên soái Semyon, người đã bảo vệ công chúa, dùng chút sức lực cuối cùng buông công chúa ra, ngã xuống.

Olga trừng lớn hai mắt nhìn hắn.

Nicholas V đột nhiên cười lớn một cách quái dị: "Ha ha ha! Xong rồi, tất cả đều xong rồi! Lời nói dối của các ngươi đã bị vạch trần! Chiến tranh đã thất bại! Ha ha ha ha! Các ngươi ở đây lừa gạt ta, nói không chừng đã bí mật nghị hòa với Prosen rồi!"

Belinsky ngẩng đầu lên, nhìn về phía Giám mục Lavkid.

Lavkid gật đầu, im lặng rời khỏi phòng.

Tuganev nhìn thấy cảnh tượng Lavkid rời đi, lông mày nhíu chặt.

Còn Tukhachev căn bản không còn tâm trí đâu mà quản những chuyện khác, hắn cố gắng khuyên nhủ Sa Hoàng bệ hạ: "Bệ hạ! Chúng ta vẫn chưa thất bại! Địch nhân vừa mới đình chỉ pháo kích, chúng ta vẫn còn sống, điều này chứng tỏ bọn chúng đã là nỏ mạnh hết đà!"

"nỏ mạnh hết đà! nỏ mạnh hết đà!" Nicholas V đập bàn hét lớn, "Từ lúc nào các ngươi bắt đầu nói câu này, đã nói bao nhiêu lần rồi? Ta muốn bắn chết tất cả các ngươi, sau đó sẽ đi nghị hòa với Prosen! Nói không chừng ta còn có thể làm quốc vương! Trước tiên hãy bắn chết tên tường đồng vách sắt kia trước! Người đâu, khu phòng ngự của Rokossovsky chỉ cách đây có 30km, gọi hắn tới đây!"

Mặc dù vẫn còn sợ hãi, Olga vẫn tiến lên một bước: "Phụ hoàng!"

Cô cố gắng khiến giọng nói của mình trở nên trung tính một chút, giống như giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi.

Nicholas V ngừng cuồng loạn, nhìn về phía Olga: "Ivan! Con ở đây à. Chờ một chút, mặt của con làm sao vậy?"

Olga nhíu mày.

Nicholas V giơ tay lên, dùng ngón tay run rẩy chỉ vào gò má Olga.

Olga lập tức đưa tay lên sờ thử, kết quả lại càng xát muối vào vết thương, vốn dĩ chỉ là một vết thương nhỏ, chảy một chút máu, kết quả bị cô sờ một cái, trên gò má lập tức dính đầy máu.

Nicholas V sợ hãi lùi về sau một bước: "Không! Ivan của ta sẽ không chảy máu! Ngươi không phải Ivan, ngươi là ai! Ngươi là ai?"

Olga cố gắng cứu vãn: "Phụ hoàng, người không nhận ra con sao?"

"Ngươi dám giả mạo Ivan! Người đâu! Bắt hắn lại cho ta! Đây là gian tế do Prosen phái tới! Bọn chúng đã bắt cóc Ivan của ta rồi! Ta biết rồi, Ivan đã bị bắt cóc, bọn chúng dùng cách này để ép ta đầu hàng! Chỉ cần ta đầu hàng, Ivan sẽ được thả về! A ha ha ha!"

Olga há hốc mồm nhìn Nicholas V đã hoàn toàn phát điên.

Tuganev nhìn Belinsky, sau đó đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ vỡ vụn.

Giọng nói của Nicholas V rất lớn, ngay cả những nhân viên cứu viện chạy tới cũng nghe thấy.

Nhưng rõ ràng Tuganev không phải đang nhìn những người bình thường đang ngây người kia.

Hắn nhanh chóng nhìn thấy thứ mình muốn tìm.

Xe tải chở một lượng lớn binh lính đội mũ nồi xanh tiến vào cổng chính của Cung điện Mùa Hè.

Đó là Sư đoàn bộ binh được thành lập bởi các Thẩm phán quan, trang bị tốt hơn so với Sư đoàn bộ binh thông thường.
Trong nháy mắt nhìn thấy bọn mũ xanh, Tuganev liền thu hồi ánh mắt, chuyển hướng về phía Belinsky - Đại mục thủ.

Belinsky cũng đang nhìn hắn.

Tuganev thở dài, cầm lấy cặp công văn của mình, lấy bao súng lục từ trong cặp công văn viết tuyệt mật ra.

Cặp tài liệu tuyệt mật đương nhiên sẽ không bị mở ra kiểm tra, ai có thể nghĩ tới trong tài liệu lại nhét một bao súng chứ.

Tuganev đeo khẩu súng lên, điều chỉnh vị trí súng, lại mở bao súng ra, kiểm tra một chút bảo hiểm cùng viên đạn xem đã lên đạn hay chưa.

Lúc này bởi vì Nicholas V đứng ở giữa sân khấu, là nơi tất cả đèn tụ ánh sáng tụ tập, nên không có ai chú ý tới cử động của Tuganev.

Ngoại trừ tân Bộ trưởng Boris nguyên soái.

Tuganev chuẩn bị sẵn súng, nhìn về phía công chúa điện hạ.

Lúc này Olga lại hô to với Nicholas V: "Cha! Người là hoàng đế! Đừng nên điên cuồng như vậy! Bộ dạng người này sẽ làm dao động ý chí chống cự! Sẽ làm dao động căn cơ của ý chí chiến đấu!"

Nicholas V: "Ngươi là ai? Ngươi dựa vào cái gì mà nói ta như vậy! Ta chỉ muốn đổi lại con trai của ta!"

Olga: "Hoàng huynh đã chết! Huynh ấy đã chết! Hiện tại huynh ấy rất thất vọng về người! Nhất định huynh ấy rất thất vọng!"

"Không! Ivan của ta sẽ không thất vọng về ta!"

Olga tức giận, sải bước tiến lên, muốn cho người cha không chịu cố gắng một cái tát.

Tuganev nhìn đúng thời cơ đi ra, ngăn cản Olga: "Hoàng thái nữ điện hạ, làm như vậy là vô dụng. Điện hạ, khi Ivan điện hạ chưa tuẫn quốc, ngài vẫn luôn ở trong phòng làm việc của tôi mài mòn thời gian, chẳng phải tôi đã dạy ngài rồi sao? Phải luôn nhìn rõ ràng thế cục xung quanh, phải áp dụng hành động có lợi nhất mà cũng dứt khoát nhất, hậu hoạn ít nhất."

Hắn bước sang bên cạnh Olga một bước, như vậy trên đường đạn của súng sẽ không có người khác.

Sau đó hắn nhỏ giọng nói: "Nhìn ra ngoài cửa sổ."

Olga nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thẩm phán quan đội mũ xanh đang xua tan đám người vây xem.

Trong nháy mắt này, Olga nghĩ tới một người.

Sau đó cô sờ lên hông mình, lại phát hiện chỉ sờ được chiếc thắt lưng cứng rắn.

Từ sau khi Rokossovsky nổ súng bắn chết Skorobo đại tướng, ngoại trừ vệ binh hoàng cung ra, quân nhân tiến vào Cung điện Mùa Hè đều không thể mang súng.

Tuganev: "Quan sát xung quanh đi, bệ hạ."

Lúc này Olga mới phát hiện, Tuganev vậy mà lại mang súng, hơn nữa bao súng còn mở.

Cô không hỏi nhiều, trực tiếp rút súng ra.

Kinh nghiệm bắn súng của Olga không đủ để cô nhận biết trong súng có đạn hay không dựa vào trọng lượng. Nhưng cô tin chắc súng này chắc chắn có đạn, thậm chí còn lên đạn.

Cô kiểm tra bảo hiểm một chút, sau đó trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, cô chĩa thẳng súng vào Sa Hoàng bệ hạ - người đang hô to "Ta muốn đầu hàng để đổi lại con trai của ta".

Trong nháy mắt Nicholas V nhìn thấy súng, dường như ông ta bỗng nhiên khỏi bệnh.

Ông ta nhìn họng súng, lại nhìn khuôn mặt Olga, rồi bỗng nhiên cười nói: "Chính là gian phòng này, Rokossovsky đã bắn chết Skorobo. Ngươi quả nhiên là người của hắn..."

Olga nổ súng.

Nhưng không trúng, dù sao cô cũng chỉ mới học bắn súng săn, chưa từng dùng súng lục bao giờ.

Đúng lúc này Belinsky tiến lên, giật lấy khẩu súng của Olga: "Nếu cô trở thành kẻ giết cha, chúng tôi cũng sẽ rất đau đầu đấy."

Lúc này, rất nhiều thẩm phán ùa vào phòng.

Thậm chí có thẩm phán quan từ cửa sổ bị pháo kích làm vỡ bò vào.

Lập tức cả căn phòng tràn ngập mũ xanh.

Belinsky kiểm tra tình trạng súng lục một chút, sau đó giơ súng lên, nhắm chuẩn: "Nikolai Aleksandrovich Romanov, ông đã phạm tội phản quốc, tử hình."

Sau đó, Belinsky dứt khoát bắn một phát xuyên qua đầu Nicholas V.

Belinsky nhặt cây quyền trượng Sa Hoàng vừa bị ném xuống đất khi bị pháo kích lên, xoay người giao cho Olga.

Olga hít sâu một hơi: "Phụ hoàng của tôi phản quốc, đã bị trừng trị. Bây giờ, xin hãy gọi tôi là Ekaterina III."

Belinsky là người đầu tiên quỳ xuống hành lễ: "Chúa phù hộ người, Sa Hoàng!"

Tukhachev nhìn Boris và Tuganev, cũng quỳ một gối xuống đất, hét lớn: "Sa Hoàng muôn năm!"

Tất cả mọi người trên sân đều quỳ một gối xuống theo, hô to: "Sa Hoàng muôn năm!"

Chỉ còn Nicholas V nằm đó, hai mắt vô hồn nhìn trần nhà.

(Hết chương)

Chương 87: Mở màn phản kích (Bổ sung 15/33)

Kẻ chủ mưu của mọi chuyện bên này - Guderian đang chửi ầm lên: "Sao lại ngừng lại rồi? Phải san phẳng Cung điện Mùa Hè mới được chứ!"

"Báo cáo tướng quân, không còn đạn pháo." Sư đoàn trưởng Sư đoàn pháo binh bất lực nói: "Đây là số đạn cuối cùng của chúng ta rồi."

Guderian chửi thề một câu bằng tiếng Prosen, sau đó chuyển chủ đề: "Ngày mai có thể tiến vào Yekaterinburg được không?"

Sư đoàn trưởng Sư đoàn pháo binh: "Không thể, thưa tướng quân. Ngài cũng đã thấy rồi đấy, từ đây đến Yekaterinburg, tất cả đều là khu vực công sự, phía trên dày đặc toàn là quân Ant."

"Nhưng tôi thấy đó chỉ là dân quân! Trang bị vô cùng đơn sơ!" Guderian nói.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn pháo binh: "Thưa tướng quân, theo tôi thấy, dân quân chỉ thiếu tố chất chiến đấu và trang bị, nhưng ý chí chiến đấu lại vô cùng kiên cường.

"Đương nhiên, nếu là trong trạng thái bình thường, những tên dân quân này chúng ta có thể một chọi mười. Nhưng hiện tại đâu phải là trạng thái bình thường, thưa tướng quân, hiện tại chúng ta chỉ có đạn dược vũ khí hạng nhẹ là dồi dào, tất cả các loại pháo, thậm chí cả đạn pháo 20mm cũng đều không đủ.

"Hơn nữa binh lính vô cùng đói, đang cướp bóc… Ý tôi là đang trưng thu lương thực. Trừ phi nhận được tiếp viện, nếu không chúng ta không có khả năng đánh vào được Yekaterinburg."

Guderian thở dài: "Được rồi, hãy phát điện báo về bộ chỉ huy, nói rằng chúng ta chỉ cần bổ sung thêm một sư đoàn, là có thể đánh vào Yekaterinburg rồi!"

Nói xong, hắn xoay người, lần nữa đối mặt với khung cảnh mùa đông ngoài cửa sổ Yekaterinburg, trầm mặc một hồi lâu, sau đó mới cầm lấy ống

nhòm: "Để ta được nhìn thành phố này lần cuối. Lần cuối cùng."

————

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân Trung tâm của Prosen, von Bock nguyên soái cùng các sĩ quan tham mưu dưới quyền đang nghiên cứu bản đồ.

Lúc này, cửa lớn của bộ tư lệnh bị người ta mở ra, một tham mưu dẫn theo một hạ sĩ bưng một chiếc radio đi vào.

Nguyên soái tò mò nhìn hai người: "Có chuyện gì vậy?"

Tham mưu: "Tôi cho rằng ngài nên nghe cái này."

Nói xong, gã ta ra hiệu, hạ sĩ liền đặt radio lên bàn, kết nối với nguồn điện của xe phát điện, sau đó bật công tắc.

Trong tiếng nhiễu sóng, một giọng nói đang đọc bằng tiếng Ant.

Von Bock nguyên soái: "Dịch ra xem nào!"

Tham mưu dẫn người vào vội vàng dịch: "Sáng nay, Sa Hoàng bệ hạ do quá đau buồn trước sự ra đi của Thái tử điện hạ, nên đã băng hà."

Lời phiên dịch của tham mưu khiến các lão tướng dòng dõi quý tộc phế thải hơi cau mày, bởi vì tuy là hoàng đế của kẻ địch, nhưng dùng từ cũng không nên tùy tiện như vậy.

Nhưng không ai lên tiếng.

Tham mưu tiếp tục dịch: "Xét theo tình hình đặc thù hiện nay, do Hoàng thái nữ Olga Nikolayevna Antonovna kế thừa ngôi vị, nghi thức được tổ chức đơn giản."

Các tướng lĩnh Prosen nhìn nhau.

Von Bock nguyên soái tháo chiếc kính một tròng của mình xuống: "Chẳng lẽ… là bị bắn chết? Nhanh chóng liên lạc với Tập đoàn quân thiết giáp số hai, xác nhận xem bọn họ có pháo kích Yekaterinburg hay không!"

————

Lúc này, Vương Trung đang định lên kế hoạch phản công, vì vậy anh tìm đến pháo thủ Alexander: "Tình hình của Tiểu đoàn xe tăng thế nào rồi?"

Alexander chỉ vào những chiếc xe tăng đang đậu trong rừng cây: "Tự anh xem đi, chỉ có tám chiếc là có thể tham chiến được, số còn lại đều đang sửa chữa, tuy rằng tình hình hiện tại của quân địch rất tệ, nhưng chỉ dựa vào tám chiếc xe tăng để phản công thì có vẻ hơi khó coi đấy?"

Vương Trung: "Cậu nhận ra tôi muốn phản công rồi à?"

"Nếu không thì anh hỏi tôi còn bao nhiêu xe tăng làm gì?"

Vương Trung nhìn xung quanh, vừa lúc nhìn thấy Eugene đang nướng đôi giày của mình, bèn đi tới hỏi: "Tình hình của bộ binh thế nào rồi?"

"Phòng ngự cũng đủ mệt rồi, chúng tôi có một chiến sĩ rất thích sưu tập băng tay của quân Prosen bị giết, phải là của những đơn vị khác nhau. Cậu ta đã sưu tập được 9 cái băng tay khác nhau rồi. Bây giờ chúng ta có thể ngồi đây là bởi vì pháo binh của địch đã hết hơi rồi." Eugene giơ hai tay ra.

Còn Andrei - người được phái đến làm tham mưu quân sự cho Eugene - lên tiếng: "Bên nào cũng vậy thôi, nếu đổi lại là đơn vị khác thì đã sớm sụp đổ rồi. Đám người Prosen đó, bọn chúng chiến đấu chỉ vì một chấp niệm, cuồng nhiệt đến đáng sợ."

Vương Trung: "Bây giờ cậu không thể nào rút quân phối hợp với xe tăng phản công được đúng không?"

Eugene chỉ tay về phía xa, nơi Trung đoàn 3, Sư đoàn 31 vừa mới được thay phiên phòng thủ: "Hay là anh đi hỏi bọn họ thử xem, bọn họ mới chỉ đỡ được hai đợt tấn công, chắc là vẫn còn chút sức lực."

Vương Trung lắc đầu: "Thôi, hai người ở đây phòng thủ cho tốt, tôi quay về bộ tư lệnh một chuyến, xem có thể xin chỉ huy cấp trên chi viện thêm quân không."

Nói xong, Vương Trung huýt sáo một tiếng, Bucephalus lập tức phi như bay đến.

Vương Trung nhảy lên lưng ngựa, bắt đầu phi nước đại.

Nói thật, thời tiết này mà phi ngựa với tốc độ cao như vậy thì lạnh đến thấu xương.

Cho dù có mặc ấm đến đâu, thì mặt mũi vẫn phải để hở ra ngoài, lúc này, Vương Trung cảm giác như mặt của mình đang nghênh đón những lưỡi dao, không ngừng bị tra tấn.

Cứ tiếp tục như vậy, e là mặt mũi của anh sẽ như bị tàn phá mất.

Đến sở chỉ huy Sư đoàn, Vương Trung cảm thấy bầu không khí có gì đó kỳ lạ.

Anh ta ném dây cương cho lính nuôi ngựa, chui vào hầm chỉ huy, liền thấy mọi người trong sở chỉ huy đều đang rất nghiêm túc, vây quanh một chiếc radio, chăm chú lắng nghe.

Vương Trung nói đùa: "Chuyện gì vậy? Ant sắp tan rã rồi à? Hay là Nicholas V vì nguyên tắc nên không muốn làm Sa Hoàng nữa?"

Pavlov: "Cũng gần như vậy."

Vương Trung: "Xin lỗi, tôi không có ý dọa các anh… Hả? Gần như vậy là sao?"

Vasili: "Bệ hạ do quá đau buồn trước sự ra đi của Thái tử, nên đã băng hà."

Vương Trung nhíu mày: "Chuyện này… Bị pháo kích chết? Hay là bị bom oanh tạc chết?"

Hay là…

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Pavlov theo phản xạ có điều kiện định nhấc máy, nhưng rồi lại dừng lại, nhìn Vương Trung, làm động tác "mời".

Vương Trung cầm ống nghe lên: "Tôi là Rokossovsky, xin nghe."

"Alyosha!" Giọng nói ở đầu dây bên kia là Olga, "Anh đã nghe radio chưa?"

Vương Trung: "Đang nghe đây. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng Olga hỏi người khác: "Đường dây điện thoại này an toàn chứ?"

Sau đó, một giọng nói khác vang lên: "An toàn, dọc đường dây đều là người của chúng ta."

Olga: "Chuyện là thế này, phụ hoàng tôi phát điên, ông ta la hét om sòm rằng chúng ta không đánh lại được, muốn đầu hàng. Lúc đó, Cung điện Mùa Hè vừa mới bị pháo kích, rất nhiều người đến cứu viện, ông ta cứ thế la hét ầm ĩ, tất cả mọi người đều nghe thấy."

Sau đó, Olga nghe thấy có người bổ sung: "Ít nhất cũng phải hai nghìn người nghe thấy, thậm chí năm nghìn người, không có khả năng giữ bí mật được."

Olga: "Cho nên, sách lược hiện tại của chúng tôi là tuyên bố ông ấy băng hà do quá đau buồn, lát nữa tôi sẽ có bài phát biểu, để ổn định quân tâm. Hiện giờ, điều quan trọng nhất là, anh có thể phản công như đã hứa không?"

Vương Trung: "Cho tôi quân, bây giờ tôi có thể phản công ngay, quân địch ngay cả đạn pháo cũng đã bắn hết rồi, bây giờ chúng ta phản công, có thể tiêu diệt toàn bộ quân địch ở Kalanskaya. Chờ đến khi nhiệt độ xuống âm bốn mươi độ, tình hình của quân địch sẽ càng thêm thảm hại."

Olga có vẻ như thở phào nhẹ nhõm: "Anh có thể phản công sao? Tốt quá! Chờ chúng ta đánh bật quân địch khỏi cửa ngõ Yekaterinburg, bắt sống được một lượng lớn tù binh, và nâng cao sĩ khí bằng cách phát tán rộng rãi ảnh chụp của tù binh, chúng ta có thể chính thức công bố nguyên nhân cái chết thực sự của phụ hoàng tôi."

Vương Trung: "Các quý tộc không phản đối sao?"

"Đó chính là vấn đề, hiện tại, Yekaterinburg đã giới nghiêm, lùng bắt những kẻ muốn đầu hàng khắp nơi. Tôi nhờ anh đấy, nhất định phải đánh đuổi được quân địch khỏi cửa ngõ Yekaterinburg! Chuyện cụ thể, để Tuganev nói chuyện với anh."

————

Sở chỉ huy Tập đoàn quân Trung tâm.

Von Bock nguyên soái hào hứng nói: "Các vị, thắng lợi đã ở ngay trước mắt rồi! Tuy rằng so với chiến dịch ở Carolin khó khăn hơn một chút, nhưng cũng chỉ là khó khăn hơn một chút mà thôi.

"Loại khó khăn này, chủ yếu là do khoảng cách, thời tiết khắc nghiệt và giá rét. Quân Ant không đủ đáng sợ.

"Hiện tại, chúng ta chỉ cần dồn lực lượng dự bị cuối cùng vào, là có thể kết thúc chiến tranh!"

"Chúng ta có thể rút ba sư đoàn từ Tập đoàn quân số 9 của Walter Model giao cho Tập đoàn quân thiết giáp số hai, vị trí cũng rất phù hợp." Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói.

Von Bock nguyên soái gật đầu: "Cho dù Model có không muốn, cũng phải rút ba sư đoàn này ra. Ba sư đoàn này khi nào có thể tham chiến?"

"Chiều ngày kia." Tham mưu trưởng đáp.

Von Bock gật đầu: "Rất tốt, đòn tấn công cuối cùng. Thắng bại của chiến tranh, phụ thuộc vào việc ai là người tung lực lượng dự bị cuối cùng vào trận chiến, chúng ta có ba sư đoàn, quân Ant đang rối loạn chắc chắn không thể chống đỡ nổi!"

————

Tuganev thượng tướng: "Bên chúng tôi có hai tập đoàn quân được tổ chức lại từ lính thất trận, về lực lượng thiết giáp, có Tập đoàn quân xung kích số 1 vừa mới thành lập.

"Đương nhiên, về nguyên tắc không thể để một thiếu tướng chỉ huy đội quân lớn như vậy, vì vậy chúng tôi quyết định bổ nhiệm cậu làm quyền tư lệnh Tập đoàn quân xung kích số 1."

Vương Trung là thiếu tướng, bình thường chỉ huy cấp sư đoàn, hoặc là làm tham mưu trưởng hoặc phó tư lệnh cấp quân đoàn, nhưng nếu thêm hai chữ "quyền" thì có thể chỉ huy cấp tập đoàn quân.

Hơn nữa, hiện giờ do tổn thất quá lớn về sĩ quan cấp cao, tập đoàn quân mới thành lập không có biên chế cấp quân đoàn, mà đều là cấp sư đoàn.

Vương Trung sắp được thăng trung tướng rồi, treo một cái danh quyền tư lệnh cũng chẳng có vấn đề gì.

Nhưng mà, có một vấn đề.

Vương Trung: "Không có ban tham mưu của tôi, tôi chỉ huy một sư đoàn cũng đủ mệt rồi."

"Cậu không muốn chỉ huy Tập đoàn quân xung kích số 1?"

Vương Trung: "Ý tôi là, không cần đến lực lượng lớn như vậy, cho tôi một sư đoàn xe tăng, cộng thêm một sư đoàn bộ binh là đủ rồi. Pháo binh sẽ dùng pháo binh ở đây. Chúng tôi đảm bảo sẽ đột phá được phòng tuyến

của quân địch, cắt đứt tuyến đường tiếp tế của quân địch ở Kalanskaya.

"Số quân còn lại, có thể giao cho Kiriyenko, bộ máy tham mưu của anh ta đủ lớn, có thể chỉ huy được."

Tuganev im lặng một lúc: "Cậu xuất sắc hơn tôi tưởng rất nhiều, vậy thì cứ làm như cậu nói. Chúng tôi vốn định giao lực lượng kỵ binh vừa được bổ sung cho anh ta. Sư đoàn xe tăng cậu muốn, chúng tôi sẽ điều động cho cậu, còn sư đoàn bộ binh, cứ dùng Sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ Cờ đỏ số 1 của cậu đi."

Vương Trung: "Sư đoàn của chúng tôi đã bị tổn thất rất lớn, hơn nữa sư đoàn của chúng tôi lại chỉ có hai trung đoàn bộ binh."

Tuganev: "Lực lượng bổ sung cho sư đoàn của cậu sẽ đến vào tối nay, nhớ ra ga đón quân. Chúc các cậu phản công thuận lợi. À đúng rồi, tôi khuyên các cậu hôm nay nên cải thiện bữa ăn, ăn khoai tây hầm thịt bò, như vậy buổi tối còn có thể chiêu đãi bạn cũ."

Vương Trung hơi nhíu mày: "Bạn cũ?"

Đầu dây bên kia đã ngắt máy.

Vương Trung đặt điện thoại xuống, nhìn mọi người trong hầm.

Vasili: "Bây giờ chúng tôi phải chào anh sao? Thân vương điện hạ."

Vương Trung: "Thôi nào, đừng giỡn nữa. Tối nay chúng ta sẽ được bổ sung quân, còn có một sư đoàn xe tăng sắp đến. Sư đoàn xe tăng chắc là loại sư đoàn chỉ có xe tăng. Ngày mai chúng ta phản công."

Nói xong, Vương Trung nhíu mày: "Sao gió lại lớn thế nhỉ? Gặp gió gì thế này?"

Vasili: "Lúc này gió lớn là chuyện bình thường mà, dù sao cũng đã là ngày 16 rồi."

Vừa dứt lời, một bông tuyết to bằng lông ngỗng bay vào trong hầm, xoay tròn rồi rơi xuống đất trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

Vương Trung quay đầu, chạy ra khỏi hầm, ngẩng đầu nhìn bầu trời tuyết rơi lả tả.

tướng quân mùa Đông đến rồi.

(Hết chương)

Chương 88: Hội ngộ bạn cũ

Tuganev nói tối ngày 16 tháng 11 sẽ có quân tiếp viện cho Sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ số 1, vì vậy Vương Trung đã tranh thủ ngủ một giấc.

Kết quả là anh ngủ được hai tiếng thì bị lạnh đến mức phải thức giấc, vừa thức dậy liền thấy Nelly đang thêm than vào lò sưởi.
Vương Trung Cương vừa muốn nói chuyện, liền hắt xì mấy cái.

Nelly: "Anh cảm thấy lạnh không phải vấn đề lửa than, cái lô cốt này chỉ cân nhắc đến việc phòng pháo, không cân nhắc giữ ấm. Tôi đi hậu cần lĩnh cái túi làm túi chườm nước, kết quả còn chưa bổ sung được. Bọn họ không nghĩ tới nó lại lạnh nhanh như vậy."

Vương Trung vừa lấy giấy lau nước mũi, vừa nói: "Không có túi nước ấm, cô có thể tự mình vào chăn sưởi ấm cho tôi a!"

Bàn tay của Nelly thêm than dừng lại, dùng biểu cảm "Cái này không cần, chủ nhân lại đang nói cái gì ngốc nghếch vậy" nhìn Vương Trung.

Vương Trung bồi thêm một câu: "Lyudmila sẽ không để ý đâu, cô ấy còn có thể cảm tạ cô không để cho tôi bị cảm lạnh!"

Biểu cảm của Nelly hơi thay đổi, lần trước khi cô dùng vỉ đập ruồi chính là biểu cảm này.

Vương Trung: "Tại sao cô lại nhìn tôi như vậy, tôi chỉ là đang đưa ra một phương án giải quyết thôi. Thôi bỏ đi, đem quần áo đưa cho tôi."

Nelly đặt thùng nhỏ đựng than và kẹp than xuống, cởi găng tay dính đầy than ra, ôm quần áo của Vương Trung đi tới.

Cô duy trì tư thế đề phòng, giống như tùy thời chuẩn bị tung cước.

Nhưng Vương Trung chỉ là nhờ cô giúp mặc quần áo tử tế, trong quá trình lại hắt xì mấy cái.

Nelly: "Anh không giở trò với tôi sao?"

Vương Trung: "Tôi nên giở trò sao?"

"Không nên." Nelly đáp: "Như vậy là tốt rồi, như vậy rất tốt."

Nói xong cô lấy ra một bình nước: "Mặc dù không có túi nước ấm, nhưng tôi dùng bình nước đổ nước nóng vào, tạm thời cứ dùng đỡ. Để ở bên người sẽ nóng, nhưng đặt ở bên trong áo khoác ngoài cùng với áo ngoài rất thích hợp."

Vương Trung: "Nelly, hay là cô đến làm mẹ tôi đi... A nóng bỏng!"

Nelly lúc này mới lấy bình nước từ trong tay Vương Trung ra: "Đáng tiếc tôi không với tới mặt của anh."

Sao anh còn muốn bỏng mặt?

Hai tay Vương Trung nắm lấy eo Nelly giơ lên, tư thế giống như con khỉ đột già giơ sư tử Simba vậy.

Bởi vì Nelly cũng mặc áo khoác ngoài của người hầu gái, cho nên eo thon bỗng nhiên to gấp đôi.

Vương Trung: "Đến, cô có thể hơ nóng rồi... Ách a a cô thật nóng a!"

Vương Trung bị tập kích bất ngờ buông tay ra, Nelly nhẹ nhàng hạ xuống đất, không hổ là hầu gái hoàn mỹ, nhanh nhẹn.

Vương Trung: "Cô làm vậy có hợp quy củ không?"

Nelly: "Thật ra cũng không nóng như vậy, anh xem tôi trực tiếp lấy tay cầm đi, nếu bỏng anh tôi sẽ không làm."

"Sẽ không bị phỏng là hợp quy củ sao?"

"Giáo dục chủ nhân còn nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện cũng là chức trách của người hầu, huống chi bây giờ anh cũng không phải chủ nhân của tôi, tôi là lính cần vụ do Lục quân Ant thuê, không cần phải tiếp tục lễ tiết chủ tớ như vậy."

Vương Trung: "Như vậy đi, vậy tôi không cần cô nữa, phải đổi một binh sĩ cần vụ không biết cầm ấm nước làm nóng tôi!"

Nelly vừa mới thao thao bất tuyệt, bây giờ mím môi nhìn Vương Trung.

Vương Trung thấy chiêu này hữu dụng, lập tức dương dương đắc ý nhìn Nelly: "Làm sao vậy, không nói chuyện nữa? Ai nha vừa rồi còn giáo huấn tôi, giống như cô rất lợi hại vậy, kết quả cũng là fangirl của tôi, lần này lộ tẩy rồi!"

Nelly nhấc thùng than lên, xoay người rời khỏi lô cốt.

"Chờ một chút, ấm nước nóng đưa cho tôi a! Đừng đi, tôi nói đùa thôi! Tôi không đổi đâu, không đổi đâu! Nelly! Mẹ ơi!"

...

Năm phút sau, ở nhà ga, Pavlov nhìn thấy Vương Trung, liền nghi hoặc hỏi: "Sao anh lạnh như cà bị đông vậy?"

Vương Trung ngẩng đầu nhìn tuyết bay đầy trời: "Chuyện này rất kỳ quái sao? Tuy tôi không biết cà bị đông thì thế nào, nhưng tôi nghĩ người bị gió tuyết đánh này hẳn là tôi như vậy chứ?"

Sau đó hắn nhìn về phía Pavlov và Popov đang đứng thẳng tắp.

"Hai người các anh là người Ant, không tính!" Hắn hô.

Pavlov và Popov nhìn nhau: "Có phải hắn bị lạnh đến lú lẫn rồi không?"

Popov: "Nhìn tinh thần còn tốt mà."

Vương Trung đi đến sân ga, đứng cùng hai người bọn họ: "Đúng vậy đúng vậy, còn tốt."

"Đứng thẳng người lên, anh như vậy ngược lại sẽ khiến quần áo có nhiều chỗ không hợp với thân thể, sẽ bị gió lùa vào." Popov nói.

Vương Trung: "Anh nói sớm đi."

Hắn đứng thẳng người, không biết có phải ảo giác hay không, hình như hơi ấm áp hơn một chút.

Lúc này Nelly lại xuất hiện, trong tay cầm túi vải nhỏ.

Nelly: "Tôi lấy một cái túi vải dày bọc bên ngoài ấm nước nóng, nhét một ít bông vào, chắc là tốt hơn rất nhiều. Mặt khác nước ấm bên trong cũng vừa mới được đun sôi."

Vương Trung nhận lấy cái túi, quả thật cách một lớp bông dày vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp bên trong.

Nelly: "Dây thừng này có thể buộc trên cúc áo khoác, như vậy là có thể treo trong quần áo rồi."

Vương Trung vô cùng cảm động, vội vàng nhét túi nước ấm thô vào trong áo khoác theo hướng dẫn của Nelly.

Lần này thật sự ấm áp rồi.

Pavlov: "Sao tôi cảm thấy giống như là mẹ đang chăm sóc con trai không có khả năng tự chăm sóc bản thân vậy?"

Popov cười ha ha.

Lúc này, nhân viên gác ghi đã kiểm tra xong đường ray, bắt đầu cầm đèn xanh phát tín hiệu cho đoàn tàu.

Nhưng người trên sân ga tuyết lớn đều không nhìn thấy đoàn tàu.

Tầm nhìn của Vương Trung là hai km, lúc này có thể nhìn thấy đoàn tàu, nhưng tuyết lớn này thậm chí có thể ảnh hưởng đến tầm nhìn của hắn, đoàn tàu trong gió tuyết chỉ có đèn đầu xe tương đối rõ ràng.

Ngay sau đó, một tiếng còi hơi xuyên qua gió tuyết rót vào tai tất cả mọi người.

Đèn pha đầu xe lửa cũng lọt vào tầm mắt, loại thời tiết này không có máy bay nào có thể cất cánh để trinh sát trên không, cho nên tàu hỏa cũng không tắt đèn.

Đoàn tàu lại bấm còi một lần nữa, sau đó chậm rãi tiến vào sân ga.

Sau đầu máy và toa chở than là các toa xe kín, đoàn tàu lần này ngay cả tổ pháo phòng không cũng không có, tất cả đều dùng để chở quân.

Cửa toa xe kín đầu tiên được mở ra từ bên trong, những người lính được bổ sung mặc áo khoác quân đội, đội mũ da, chen chúc bên cạnh cửa.

Xe còn chưa dừng hẳn, một người đàn ông lực lưỡng đã nhảy xuống sân ga, cười sang sảng với Vương Trung: "Ô hô hô hô!"

Vương Trung nghĩ thầm thế nào, anh định hát hả? Trong kinh kịch, mặt hoa như vậy đều phải hát đấy.

Người đàn ông khập khiễng đi về phía Vương Trung, vừa đi vừa nói: "Tướng quân! Tôi lại đến tìm ngài rồi!"

Vương Trung nheo mắt, nhìn hồi lâu mới nhận ra đây là Yegorov, lúc Olaci phá vây chân hắn bị trúng đạn, cho nên quay về dưỡng thương.

Mới ba tháng, vết thương ở chân đã lành rồi sao?

Vương Trung đi tới bắt tay Yegorov: "Xin chào, người anh em, khó trách tướng Tuganev lại đề nghị tối nay tôi làm khoai tây hầm thịt bò! Hóa ra là muốn chào đón ông bạn già này!"

Vương Trung bắt tay xong, nhường chỗ cho Pavlov.

Pavlov ôm Yegorov: "Anh bạn, nhanh vậy đã trở lại rồi! Không phải anh nói nửa năm mới trở về sao?"

Yegorov: "Là nửa năm, anh xem chân tôi bây giờ còn què này, nhưng tôi nhịn không được, ai cũng nói chiến tranh sắp kết thúc rồi, đợt phản công này sẽ đánh đuổi quân địch về nước!"

Vương Trung nhíu mày: "Ai nói?"

"Ai cũng nói như vậy, thương binh mới xuống đều nói, hỏa lực của quân Prosen rõ ràng yếu đi nhiều, phản công là chắc chắn."

Không đợi Vương Trung trả lời, Popov chen vào ôm Yegorov, lúc này mới nói: "Hiện tại, tư tưởng về chiến thắng nhanh chóng rất phổ biến trong toàn quân, chúng ta ở đây cũng có ý xem thường người Prosen."

Vương Trung nghiêm mặt nói: "Điều này không tốt."

Yegorov vẻ mặt nghi hoặc: "Chẳng lẽ chúng ta không phản công sao?"

Vương Trung: "Phản công là điều chắc chắn, nhưng chiến tranh sẽ không kết thúc nhanh như vậy. Prosen vẫn còn tiềm lực chiến tranh rất lớn. Hiện tại hắn thậm chí còn chưa tổng động viên. Chúng ta phải chuẩn bị tinh thần cho một cuộc đấu tranh gian khổ kéo dài."

Yegorov sững người, lập tức nói: "Tướng quân, ngài quả nhiên có cái nhìn riêng về tình hình chiến đấu, tôi tin tưởng ngài. Nhưng những người khác đều cho rằng quân địch sắp tiêu đời rồi, gần như tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, chỉ sợ ngài không thể thay đổi được suy nghĩ của họ."

Vương Trung gật đầu: "Ừm, dù sao thì anh cũng đã trở lại, chúng ta sẽ phản công ngay lập tức, anh hãy chỉ huy lực lượng bộ binh theo sau."

Yegorov: "Được! Xem ra tôi đã chọn đúng bác sĩ rồi!"

Vương Trung hơi chần chừ, hỏi: "Chọn bác sĩ?"

"Đúng vậy, theo đuổi bác sĩ, để cô ấy đồng ý với yêu cầu của tôi, nếu không thì làm sao tôi có giấy chứng nhận xuất viện? Chân tôi vừa mới đi, anh không nhìn ra sao? Trước khi lên tàu ở bệnh viện, tôi phải nghiến răng nghiến lợi để đi cho đàng hoàng."

Vương Trung: "Anh làm vậy không tốt, nhỡ đâu bị què vĩnh viễn thì sao?"

"Không sao! Bác sĩ Katya nói, nhiều nhất là sau này trở trời sẽ đau, đi lại không bị ảnh hưởng, anh xem tôi bây giờ chỉ cần nghiến răng chịu đau là có thể đi lại bình thường, thậm chí có thể đi đều bước."

Vương Trung đang định nói thêm vài câu thì Yegorov nói: "À phải rồi, tôi còn mời bác sĩ Katya đến cho anh nữa, bác sĩ phẫu thuật, y thuật rất cao."

Lúc này Vương Trung mới phát hiện một phụ nữ Ant khỏe mạnh đứng cách đó không xa.

Đúng vậy, chính là kiểu phụ nữ Ant có thể đánh nhau với gấu.

Không thể nói là cô ấy không xinh, nhưng việc cô ấy có thể đánh nhau với gấu cũng là thật.

Vương Trung buông tay Yegorov ra, bắt tay cô: "Chào mừng cô, bác sĩ Katya. Tiếp theo, những người anh em của tôi phó thác cho cô."

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nhớ ra một chuyện, hắn kéo Yegorov sang một bên, nhỏ giọng nói: "Không phải anh đã có vợ rồi sao?"

Yegorov: "Bị người Prosen giết chết rồi."

Vương Trung cứng họng.

Yegorov: "Anh biết tại sao tôi vội vàng trở lại như vậy không? Nhân tiện, chồng của Katya đã hy sinh, còn cha cô ấy thì chết trong một cuộc không kích. Chúng tôi với Prosen có một chút... ân oán cần phải giải quyết."

Khi Yegorov nói điều này, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào Vương Trung.

Mặc dù ánh sáng không tốt, nhưng Vương Trung vẫn có thể nhìn thấy tia máu trong mắt hắn.

Vương Trung: "Tôi biết rồi, ở chỗ tôi, anh có thể đánh bọn chúng nhừ tử."

Lúc này, một thiếu tá chạy tới chào Vương Trung: "Báo cáo, sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ số 1 đã tập hợp hoàn tất, xin chỉ thị!"

Yegorov chỉ vào viên thiếu tá và những người lính đang xếp hàng ngay ngắn phía sau, nói: "Tất cả bọn họ đều là lính kỳ cựu từng trải qua chiến trường, khi nghe nói muốn bổ sung vào quân đội của anh, ai nấy đều tranh nhau đến, chúng tôi phải lựa chọn kỹ càng, những ai tham gia những trận đánh không mấy khốc liệt, tôi đều loại bỏ hết, những người này đều là những người trở về từ địa ngục, giống như anh vậy, tướng quân."

Vương Trung gật đầu, bước lên băng ghế dài trên sân ga, nói với mọi người: "Các anh em! Tôi cũng giống như các anh em, trở về từ địa ngục! Đêm nay, các anh em hãy đến bổ sung cho các đơn vị, ăn uống no nê, ngày mai, chúng ta sẽ cho người Prosen nếm thử mùi vị của địa ngục!"

Tất cả mọi người đồng thanh hô vang: "Ura!"

(Hết chương)

Chương 89: Đóng băng, không được đi

Ngày 17 tháng 11, 0 giờ 30 phút, hầm chỉ huy Sư đoàn bộ binh cơ giới Cờ đỏ số 1, Quân đoàn cận vệ Ant.

Vương Trung cũng đã đến hầm chỉ huy Sư đoàn từ sớm.

Ban đầu trong hầm chỉ có hai con gấu, bây giờ có thêm Yegorov, ba người đàn ông to lớn đang uống trà bên cạnh đống lửa, cảnh tượng này trông hơi buồn cười.

Vasili và các tham mưu khác đều bị dồn sang một bên, mặc dù họ cũng mặc áo khoác rất dày, nhưng trông họ vẫn khá gầy.

Vương Trung: "Khi nào bão tuyết mới ngừng?"

Tấn công trong tuyết sẽ gặp rất nhiều vấn đề, chủ yếu là tầm nhìn quá kém, cộng với khả năng liên lạc kém cỏi của quân Ant, nếu không cẩn thận sẽ xảy ra tình huống quân ta đánh quân mình.

Pavlov: "Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ ngừng, cùng lắm thì chiều nay tấn công."

Vương Trung: "Bây giờ không có cách nào tấn công, sư đoàn thiết giáp của chúng ta đã đến chưa?"

"Đường sắt bị tuyết vùi lấp rồi, tuyết ngừng rồi còn phải dọn tuyết nữa. Hả?" Pavlov ngẩng đầu lên.

Hai người còn lại cũng quay đầu nhìn về phía cửa sổ quan sát.

Gió đã yếu đi.

Với kiến thức khí tượng học hạn hẹp của mình, Vương Trung phán đoán rằng luồng không khí lạnh di chuyển về phía nam đã tiến xa hơn về phía nam.

Hắn đi đến cửa sổ quan sát nhìn ra ngoài, tuyết lớn như lông ngỗng đã ngừng rơi, nhưng trên trời vẫn còn lất phất tuyết nhỏ.

Vương Trung: "Nhanh, gọi điện thoại, tìm cách dọn dẹp đường sắt, để sư đoàn xe tăng lên!"

Yegorov: "Lúc chúng tôi đến đây bằng tàu hỏa, mọi thứ vẫn bình thường, nhưng khi tàu hỏa quay trở lại thì bị kẹt trên đường. Thời tiết thật là..."

Pavlov vừa cầm ống nghe lên vừa nói: "Mẹ Ant vốn dĩ thất thường mà, quen rồi."

————

Ngày 17 tháng 11, 5 giờ 00 phút sáng, sở chỉ huy Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của quân đội Prosen.

Đại tướng Von Guderian bước ra từ ngôi nhà gỗ - ngôi nhà gỗ này được xây dựng thêm vào ngày hôm qua, nếu không thì việc sống trong lều trong thời tiết này sẽ rất tệ.

Đặc biệt là trong bối cảnh quân đội Prosen đang thiếu nhiên liệu sưởi ấm trầm trọng.

Rừng cây xung quanh sở chỉ huy đã gần như bị chặt phá để làm củi.

Vị tướng nhìn đoàn xe tiếp tế đang bị chặn lại cách sở chỉ huy không xa, lớn tiếng hỏi: "Tại sao không di chuyển? Quân của Kalanskaya đang cần tiếp tế!"

Lập tức có một thượng úy đeo băng tay hậu cần chạy tới chào, sau đó báo cáo: "Hôm qua bão tuyết quá lớn, đoàn xe buộc phải dừng lại, hôm nay tất cả các xe đều không thể khởi động được, một số xe thậm chí còn không thể quay tay quay, bên trong đã bị đóng băng hoàn toàn."

Đại tướng Guderian mắng: "Không biết dùng lửa để làm tan băng à? Dùng gỗ mà đốt!"

"Vâng!"

Sau khi viên thượng úy rời đi, Đại tướng Guderian ngẩng đầu nhìn trời, hỏi sĩ quan phụ tá: "Bây giờ bao nhiêu độ rồi?"

Sĩ quan phụ tá: "Nhiệt kế của chúng ta đã hỏng rồi."

"Cái gì?"

"Hỏng rồi, nhiệt độ đã xuống dưới điểm đông đặc của thủy ngân, thủy ngân đã đông đặc lại."

Đại tướng Guderian im lặng, hơi thở phả ra khỏi miệng ông ta ngưng tụ thành những tinh thể băng trên bộ râu.

Sĩ quan phụ tá an ủi: "Chúng tôi đã kiểm tra dữ liệu khí hậu những năm trước của Ant, đây cũng là một đợt giảm nhiệt độ kỷ lục đối với Ant. Trong điều kiện thời tiết như thế này, sẽ chẳng ai còn muốn chiến đấu."

————

"Chúng ta hành quân đường xa vạn dặm, mọi người hãy nhìn về phía trước, lá cờ của đội chúng ta bay cao trong gió, người chỉ huy đang ở phía trước!"

Cùng với giai điệu của bài hát "Lên đường", các công nhân đường sắt liều mạng vận hành máy móc của xe xúc tuyết, xe cút kít chạy dọc theo đường ray, lưỡi xúc tuyết được lắp đặt ở phía trước sẽ xúc toàn bộ tuyết trên đường ray sang phía bên trái.

Phía sau xe cút kít là một nhóm lính Vệ giáo đi theo, có nhiệm vụ dùng chổi quét sạch chỗ tuyết còn sót lại sang một bên.

Xa hơn nữa phía sau là đoàn tàu đang di chuyển với tốc độ bằng người đi bộ.

Khi vào ga, đoàn tàu còn kéo còi, như thể thông báo cho tất cả mọi người rằng lực lượng xe tăng đã đến.

Vương Trung đứng trên sân ga nhìn đoàn tàu tiến vào ga, khi đầu tàu đi qua trước mặt, hắn lớn tiếng hỏi người lái tàu: "Những toa xe chở quân bị kẹt trên đường lúc nãy đâu rồi?"

Người lái tàu: "Dừng ở đường ray phụ để nhường đường chứ sao. Tướng quân, tôi đã đưa xe tăng đến cho ngài rồi đấy!"

Đầu tàu đi qua, trên toa chở than, các chiến sĩ cảnh vệ đứng trên đống than chào Vương Trung.

Vương Trung giơ tay chào lại, sau đó nhìn về phía những chiếc xe tăng trên toa phẳng.

Sau đó, hắn phát hiện ra đó chỉ là những chiếc T-34 thông thường, không có xe chỉ huy và radio.

Một sĩ quan đeo quân hàm thiếu tướng nhảy xuống khỏi xe, đứng trên sân ga, bước thêm vài bước để lấy thăng bằng rồi mới dừng lại, chào Vương Trung: "Tướng quân! Thiếu tướng Aldarion Mikhailovich, Sư đoàn trưởng Sư đoàn xe tăng số 77, xin báo cáo!"

Vương Trung: "Các anh có bao nhiêu xe tăng?"

"40 toa xe, 80 chiếc! Phía sau còn một đoàn nữa, cũng 80 chiếc, đó là toàn bộ gia sản của chúng tôi."

Vương Trung: "Vậy các anh có bao nhiêu bộ binh, pháo binh và súng máy?"

Mikhailovich dang hai tay ra: "Không có, chúng tôi chẳng có gì ngoài xe tăng, ngay cả đội hậu cần của Sư đoàn cũng phải do các anh trang bị!"
Vương Trung: "Bảo anh em dỡ xe, sau đó đến trạm quân nhu xin thêm hai thùng dầu cột vào sau xe tăng, chúng ta còn phải đi xa!"

Vương Trung vừa dứt lời, hai công nhân đường sắt từ nhà ga gỗ chui ra, một người cầm điện thoại, một người cầm dây.

Hai người đi đến trước mặt Vương Trung, người cầm điện thoại nói với Vương Trung: "Tướng quân, điện thoại từ Sư bộ ạ."

Vương Trung nhận ống nghe: "Tôi là Rokossovsky."

"Rokossovsky, tôi là Kirienko đây, cậu đoán xem? Quân đoàn kỵ binh của tôi được bổ sung xong lại lên đường rồi, lúc cậu tấn công, tôi sẽ để họ xuất kích yểm hộ cho cậu!

"Trên tuyết, họ chạy còn nhanh hơn xe tăng của cậu đấy! Không tin chúng ta thử so xem!"

Vương Trung cười: "Kirienko, cậu không được rời khỏi sở chỉ huy Tập đoàn quân, cậu còn phải chỉ huy các đơn vị tiếp theo nữa."

Kirienko bỗng chốc mất hứng: "Cậu này, tự mình đánh bừa, lại không cho chúng tôi đánh, tôi xem cậu nhanh chóng lên làm Tư lệnh Tập đoàn quân đi, như vậy cậu chỉ có thể ngồi lì ở sở chỉ huy phía sau cho mọc rễ ở mông thôi!"

Vương Trung cười ha ha: "Cho dù tôi có làm Tư lệnh Tập đoàn quân, cần tự mình ra tiền tuyến thì vẫn sẽ tự mình ra tiền tuyến!"

Dù sao cũng phải dùng hack cho nhuần nhuyễn chứ, biết đâu còn có thể tự mình lên không trinh sát nữa.

Kirienko: "Vậy giao cho cậu đấy. Gặp ở Prosenia!"

"Ừ. Gặp ở Prosenia."

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung nhìn đường ray, thấy lính tăng đang trải những tấm thép phụ trợ để chuẩn bị dỡ xe.

Vương Trung bỗng nhiên nhớ tới liền hỏi Sư đoàn trưởng Mikhail: "Sao toàn là T34 tháp pháo đôi vậy? Sư đoàn của ông không có T34W sao?"

Mikhail cười khổ: "34W rất được ưa chuộng, rất nhiều đơn vị không phải dùng xe tăng để khẳng định nó tốt, mà là cảm thấy ngài lái chắc chắn là tốt, còn có người cảm thấy đây là kế hoạch sản xuất đặc biệt của Hoàng gia, chất lượng chắc chắn tốt hơn T34 bình thường."

Vương Trung: "Chất lượng T34 bình thường không tốt sao?"

Mikhail: "Không có vấn đề gì lớn, chỉ toàn vấn đề nhỏ. Số T34 này của chúng tôi đều là mới xuất xưởng, khoảng cách bắn trên 500 mét thì đừng mong bắn trúng, bởi vì pháo thủ chưa nắm được tính nết của pháo - dù sao đạn pháo không thể nào bắn trúng gần khu vực chữ thập được."

Chất lượng kém đến mức này sao...

Vương Trung: "Chuyện này tôi phải phản ánh với nhà máy sản xuất, nhưng bây giờ không kịp sửa rồi, dùng tạm vậy, tôi sẽ cố gắng đảm bảo khai hỏa trong phạm vi 500 mét."

"Làm phiền ngài rồi."

————

13h00 trưa ngày 17 tháng 11, hầm chỉ huy Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1.

Pavlov nhìn đồng hồ: "Đã đến lúc rồi."

Hắn nhấc điện thoại: "Nối máy với trận địa pháo binh, khai hỏa."

Lúc đặt điện thoại xuống, Popov nói: "Cuối cùng cũng đến lúc phản công rồi. Thật ra, tôi còn nghĩ đến cảnh kẻ địch xông đến gần hầm chỉ huy Sư

đoàn, tôi phải tự mình ra ngoài dẫn dắt bộ đội đánh trả."

Nói xong Popov vỗ vào khẩu súng lục bên hông: "Khẩu súng này là để dành cho thời khắc này. Kết quả là kẻ địch chỉ xông vào trận địa của chúng ta một chút liền đổi mục tiêu, căn bản không dám đánh vào trận địa của chúng ta. Lúc đó tôi thật sự cảm thấy, chúng cũng chỉ là người thường, có thể bị đánh bại."

Pavlov: "Chuyện kẻ địch là người thường, chúng ta không phải đã biết từ lâu rồi sao? Bị giết sẽ chết, bị pháo kích sẽ kêu la thảm thiết."

Nói xong Pavlov ngẩng đầu, nhìn về phía tiếng pháo không ngừng vang lên.

"Hiện tại chúng đang kêu la thảm thiết kìa."

————

Vương Trung ngồi ở vị trí quen thuộc trên xe 422, nhìn thấy Yegorov cưỡi ngựa dọc theo chiến tuyến kiểm tra đội hình tán binh, liền gọi: "Yegorov, cậu sắp đè bẹp ngựa rồi!"

"Nói bậy!" Yegorov mắng, "Tôi nào có to béo vậy? Con ngựa này là giống tốt đấy, nặng đến nửa tấn! Tôi với nó so chẳng là gì!"

Lúc này, đội hình tấn công của lực lượng xe tăng đã dàn ra hoàn toàn, xe 422 của Vương Trung vẫn dẫn đầu, bởi vì hắn muốn là người đầu tiên phát hiện ra vị trí pháo 88.

Vương Trung đoán pháo 88 của địch chắc chắn còn đạn, nên lần này mang theo rất nhiều đạn khói, chuẩn bị phát hiện pháo 88 là ném đạn khói che khuất tầm nhìn, không đấu súng với chúng nữa, chỉ cần che chắn hỏa lực của chúng trong thời gian sớm nhất.

Cũng bởi vì hiện tại Hợp Chủng Quốc vẫn chưa thông qua dự luật cho thuê, chưa viện trợ cho phe Đồng minh, nếu không Vương Trung chắc chắn đã lắp một nửa đạn phốt pho trắng, một phát pháo bắn xuống khiến cho người bốc cháy, sau đó pháo sẽ thuộc về hắn.

Tuy khẩu pháo 88 lần trước trông có vẻ bình thường, nhưng thật ra đã hỏng, nên chỉ có thể đưa về nhà máy phía sau nghiên cứu.

Có đạn phốt pho trắng chắc chắn phải thu một khẩu về dùng.

Lúc chơi Company of Heroes 2, khi dùng quân Đức ở chiến tuyến phía đông, Vương Trung rất thích dùng vị chỉ huy mang theo pháo 88 để đánh trận địa với quân địch.

Hình như trong những trò chơi này, họ đều thích thiết kế tiếng pháo 88 rất vang dội, tạo cảm giác vô cùng áp bức. Lúc chơi quân Đồng minh nghe thấy tiếng pháo 88 là tim đập chậm nửa nhịp.

Điều này khiến cho Vương Trung vẫn luôn muốn bắt được một đại đội pháo 88 - không đúng, tốt nhất là một tiểu đoàn!

Cuộc tấn công này nói không chừng có cơ hội!

Vương Trung đang mơ mộng hão huyền thì Yegorov cưỡi con ngựa nặng nửa tấn chạy đến: "Đội hình tán binh đã dàn xong! Chuẩn bị hỏa lực chắc cũng sắp xong rồi, có thể xuất phát rồi!"

Nói xong Yegorov ở trên ngựa hành lễ với Vương Trung.

Vương Trung đáp lễ.

Lúc này, những người lính mặc áo choàng trắng, chân đạp ván trượt tuyết từ xa chạy đến, một người trượt qua trước mặt xe 422, hất tung lớp tuyết trắng xóa.

Người lính chào: "Báo cáo Tướng quân, đội trinh sát trượt tuyết báo cáo, phía trước không có mìn, thông suốt ạ!"

Nghe báo cáo xong, Yegorov cười nói: "Thời tiết này căn bản không chôn mìn được, trừ khi chôn trong tuyết, chứ không phải trong đất, pháo kích một cái là bay lên, sau đó phát nổ."

Vương Trung chào lại đội trinh sát trượt tuyết: "Cảm ơn các anh. Mời các anh tiếp tục dẫn đường cho lực lượng thiết giáp."

Hắn dừng một chút, bổ sung một câu: "Hẹn gặp ở Prosenia."

Câu nói này giống như câu thần chú, tinh thần chiến đấu của người lính sôi sục hẳn lên. Sau khi chào đáp lễ, hai người lính trượt tuyết lại quay về theo đường cũ.

Vương Trung ngồi thẳng dậy, giơ cao tay phải, làm vậy xong, hắn ngẩng đầu nhìn lá cờ đỏ trên ăng-ten.

Vùng đất quê hương của Kazaria bên hông như đang nóng lên.

Hắn hắng giọng, hô lớn: "Sư đoàn xe tăng, tiến lên!"

Hắn nghe thấy tiếng "roàng" quen thuộc, được lắm, đã từng quay về xưởng một lần rồi, mà cái tật phải dùng cờ lê gõ vào cần điều khiển vẫn chưa sửa được! Về xưởng sửa chữa cái gì vậy!

Hai ống xả phía sau xe 422 phụt ra khói đen, lao về phía trước một đoạn, sau đó mới ổn định tốc độ, lao nhanh về phía trước.

Sư đoàn xe tăng số 77 vừa mới được điều động đến căn bản chưa từng phối hợp diễn tập với Vương Trung, nhưng bọn họ lại có thể xếp thành đội hình khá chỉnh tề phía sau tám chiếc T34W của Vương Trung.

Mà đội hình tán binh của bộ binh đi ngay sau đội hình xe tăng, Yegorov cưỡi ngựa dẫn đầu bọn họ - tên này thật sự không sợ bị bắn tỉa!

Nhưng Vương Trung nghĩ lại, hắn cũng chẳng có tư cách nói người ta, xe 422 này treo cờ đỏ xông lên phía trước, tất cả hỏa lực chống tăng của quân địch chắc chắn đều nhắm vào xe 422.

Lúc này, Vương Trung đã có thể nhìn thấy trận địa của địch.

Lúc này mặt đất quá cứng, quân địch căn bản không xây dựng được công sự phòng ngự tử tế, cho nên thương vong rất nặng nề.

Nhưng những tên còn sống sót vẫn cố gắng chui vào công sự phòng ngự.

Đáng tiếc là Lữ đoàn pháo phản lực cận vệ đã rút lui rồi, nếu không Vương Trung lại cho bắn thêm một loạt pháo phản lực bao phủ thì tốt rồi.

Đột nhiên, Vương Trung nhìn thấy xạ thủ súng máy của địch đang ra sức kéo chốt súng máy.

Hay lắm, đám người này không có kinh nghiệm đối phó với mùa đông khắc nghiệt, không biết hơ nóng súng máy, súng máy bị đóng băng rồi!

Vậy thì cần gì pháo phản lực bao phủ nữa!

Vương Trung lập tức nghĩ ra cách, quay đầu lại gọi Yegorov: "Yegorov, hát đi!"

Yegorov: "Hát bài gì? Tôi còn quả lựu đạn cuối cùng này?"

Cút đi, bài hát của tôi không phải tên như vậy, tên là "Khí phách cuối cùng", được chưa!

Vương Trung: "Bài đó không được, bi tráng quá! "Thánh chiến" cũng không được, giống thánh ca quá! Vậy hát "Tanya" đi!"

"Cậu chắc chắn muốn hát bài đó chứ?"

"Tôi chắc chắn!"

Ca ngợi tình yêu trên chiến trường, cười nhạo cái chết, không còn gì phù hợp hơn.

Hàng ngũ bộ binh bắt đầu cất tiếng hát: "Tôi nhớ một thành phố nhỏ ở tỉnh lẻ,

Vắng vẻ, buồn bã, khiến người ta đau lòng.

Trong thành có đường cây rợp bóng, khu chợ và nhà thờ,

Cùng với màn sương mù mờ ảo.

Tôi nhìn thấy

"Bóng hình quen thuộc và đáng yêu,

Chiếc mũ tròn màu xanh,

Chiếc áo khoác màu xanh;

Chiếc váy màu tối, dáng hình thiếu nữ,

Tình yêu chớm nở đã tàn của tôi!"

————

John, xạ thủ súng máy của Prosen, đang cố gắng hết sức để kéo chốt súng.

Tiếng gầm rú của xe tăng địch rung chuyển cả cánh đồng tuyết.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng hát từ xa vọng lại, lúc đầu, bài hát giống như làn gió nhẹ, giống như lời thì thầm ôn nhu của cô gái bên tai, khiến lòng người vui vẻ.

Thậm chí John còn ngừng vật lộn với chốt súng bị đóng băng, nghi hoặc nhìn về phía quân địch.

Bỗng nhiên, tiếng hát trở nên dữ dội (thật ra là đến đoạn điệp khúc), quân địch đang hô vang khẩu hiệu chiến đấu (thật ra là lời kêu gọi người con gái yêu dấu), khí thế hùng hổ lao đến.

John nghe thấy có người hét: "Cờ đỏ! Là cờ đỏ của quỷ dữ! Bọn chúng sẽ giết rồi đi tiểu lên xác các người, dùng nước tiểu để đóng dấu địa ngục lên người các người!"

Tên vừa hét lên đứng dậy bỏ chạy, giống như con thỏ bị hoảng sợ.

Lần này không còn cách nào cứu vãn, chiến tuyến lập tức sụp đổ, tất cả mọi người đều chạy như điên về phía sau.

Những kẻ không thể di chuyển đều là những kẻ bị tê cóng vào đêm qua.

John cũng ném súng máy xuống, bò dậy bỏ chạy.

Lúc này, súng máy trên xe tăng vang lên, những viên đạn tạo thành roi tử thần bắn ra từ phía sau John, gặt hái sinh mạng những tên Prosen đang chạy trốn một cách hiệu quả.

Còn tiếng hát kia càng lúc càng lớn, giống như lời thì thầm của ác quỷ, khiến màng nhĩ John rung động.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy như bị ai đó đấm một cú.

Cảm thấy có gì đó không ổn, hắn sờ lên ngực, chỉ cảm nhận được lỗ hổng to tướng do viên đạn xuyên qua, sau đó, dưới tác động của lực va chạm, hắn ngã nhào về phía trước, miệng há hốc đầy tuyết lẫn bùn đất.

(Hết chương)

Chương 90: Thắng lợi mất đi (Bổ canh 16/33)

Vốn dĩ Vương Trung đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với sự chống cự liều chết của kẻ địch, kết quả kẻ địch bắt đầu chạy, hắn lại ngẩn người.

Hắn không ngờ kẻ địch lại quay đầu bỏ chạy như vậy.

Xem ra cảnh tượng chiến đấu trong giai đoạn phản kích của quân đội Liên Xô trong bộ phim Điện Kremlin Chiến Lũy vẫn rất bảo thủ.

Ít nhất trong phim quân Đức còn biết dùng súng máy chống cự một chút.

Vương Trung cầm súng máy phòng không trên đỉnh tháp pháo, bắt đầu bắn bia.

Pháo thủ Alexander đánh mấy lần oán giận nói: "Tướng quân, ngài còn có thể bắn súng, chúng tôi không có việc gì làm!"

Giống như cười nhạo tổ hai người tháp pháo đang rảnh rỗi không có việc gì làm, thợ máy lái xe vui vẻ xạ kích bằng súng máy đồng trục.

Alexander mắng: "Cố ý đúng không! Tiết kiệm đạn một chút, đừng đến lúc cậu thay đạn thì bộ binh địch đột nhiên xuất hiện ở gần đấy!"

Thợ máy lái xe cười ha hả, đại khái bình thường đều là tổ hai người tháp pháo khí thế ngất trời, anh ta chỉ có thể xem kịch, hiện tại rốt cuộc đến phiên mình, phải tìm một chút cảm giác tồn tại.

Còn lái xe Belyakov trực tiếp lái xe tăng đâm vào vị trí súng máy của kẻ địch, đè bẹp súng máy và giá ba chân xuống đất.

Alexander tiếp tục oán giận: "Súng 88 ly của kẻ địch đâu? Tôi dựa theo mệnh lệnh của tướng quân mà bắn đạn khói, chỉ chờ pháo 88 ly ra sân! Pháo 88 ly đâu?"

Vương Trung: "Tôi không biết!"

Phạm vi tìm kiếm của Vương Trung dưới sự hỗ trợ của kính viễn vọng là gần 2400 mét, trên lý thuyết cho dù là tổ pháo 88 ly tinh nhuệ cũng rất khó bắn trúng phát đầu.

Khoảng cách tiêu diệt kẻ địch của các đội xe tăng vương bài của quân Đức sử dụng pháo 88 ly trên xe Tiger là từ 1200 đến 1700 mét.

Đương nhiên khoảng cách tiêu diệt kẻ địch này đã rất đáng sợ rồi, trong điều kiện của Thế chiến thứ hai.

Vương Trung lại bắn ngã thêm mấy tên địch đang chạy trốn, hắn bắt đầu cảm thấy loại giết chóc này có chút nhàm chán.

Đúng lúc này, trong radio có người hô: "Kỵ binh tới rồi!"

Vương Trung không cần quay đầu lại, chỉ cần chuyển góc nhìn đã nhìn thấy tuyết mù bốc lên phía sau tuyến tán binh, đó là đại đội kỵ binh đang lao tới.

Rất nhanh Vương Trung đã nhìn thấy kỵ binh mặc áo choàng đen.

Giữa các tuyến tán binh có đường để xe cộ di chuyển, các kỵ binh liền từ đó lao tới, xuyên qua tuyến tán binh đầu tiên sau đó tản ra hai bên cánh, tạo thành tường chắn.

Họ thoạt nhìn giống như sóng biển, đuổi theo đội hình xe tăng từ phía sau.

Kirienko từng nói, trong tình huống này kỵ binh còn nhanh hơn xe tăng, không ngờ lại là thật.

Kỵ binh vượt qua đội hình xe tăng, xông về phía lính Prosen đang hỗn loạn, bắt đầu làm chuyện sở trường nhất: Dùng mã tấu chém bay đầu kẻ địch như bổ dưa hấu.

Rõ ràng là binh chủng lỗi thời, vậy mà bây giờ lại có thể thu hoạch sinh mạng như Thần Chết, đối thủ lại còn là quân đội hiện đại bậc nhất Uropa!

Quả nhiên không có binh chủng vô dụng, chỉ có người chỉ huy không biết cách dùng.

Bởi vì kỵ binh đã xông lên phía trước, súng máy của Vương Trung cũng không thể bắn, sẽ gây sát thương cho đồng đội.

Vì thế hắn điều chỉnh tần số radio một chút, chuyển sang tần số mà quân Prosen sẽ dùng - Lyudmila bình thường nghe lén ở tần số này.

Vương Trung: "Nhạc sĩ, tiếng Prosen mà nói "Bây giờ ai là con mồi, ai là thợ săn" thì nói như nào?"

Không có tiếng trả lời.

Vương Trung nhìn kỵ binh phía trước chém giết như chốn không người, buồn chán hỏi lại lần nữa: "Nhạc sĩ, tiếng Prosen..."

"Anh chắc chắn muốn dùng radio tán gẫu chuyện nhảm nhí này sao, tên mù chữ kia?"

Là giọng của Lyudmila.

Vương Trung: "Nhạc sĩ, sao tôi thành người mù chữ rồi?"

"Để phân biệt với Beethoven. Hơn nữa anh thật sự không biết nhạc lý."

Mẹ kiếp, Lyudmila, tôi thấy cô là dọn phân chưa đủ nhiều!

Vương Trung: "Nhạc sĩ, trả lời câu hỏi của tôi đi, "Bây giờ ai là con mồi, ai là thợ săn" nói thế nào?"

Lyudmila: "Anh chắc chắn muốn thảo luận chuyện này sao? Vẫn đang ở tần số của quân địch đấy? Bọn chúng chỉ cần có radio là có thể nghe thấy hết."

Vương Trung: "Đúng vậy, cô nói nhanh đi!"

Lyudmila bất đắc dĩ dịch lại lời của Vương Trung.

Đúng lúc này Vương Trung nhìn thấy có lính Prosen quỳ trên đất, giơ súng lên đầu hàng.

Vì thế hắn học theo, dùng tiếng Prosen chất vấn: "Bây giờ ai là con mồi, ai là thợ săn?"

Người bị hỏi là một lão binh, trên cánh tay có ký hiệu miễn trừ nghĩa vụ quân sự.

Ông ta trọn mắt, nhìn Vương Trung.

Ở góc độ này, lá cờ đỏ trên ăng-ten xe tăng của Vương Trung vừa đúng là phông nền cho hắn.

Lính Prosen há hốc mồm.

Lúc này, một kỵ binh đeo quân hàm Trung tướng cưỡi ngựa đến bên cạnh xe tăng Vương Trung, kéo chặt dây cương, để chiến mã đi chậm lại, anh ta trước tiên chào Vương Trung, sau đó nói: "Tướng quân, xử lý tù binh như thế nào ạ? Tôi nghe nói cách xử lý của ngài là, sĩ quan cấp úy trở lên thì bắt sống, còn lại bắn một phát vào vai -"

Vương Trung bỗng nhiên nhớ đến lời của Olga - Sa hoàng bệ hạ: Cố gắng bắt nhiều tù binh càng tốt, chụp ảnh đăng báo và in truyền đơn.

Vì thế Vương Trung nói: "Không, tình hình thay đổi rồi, phải bắt sống tất cả tù binh, đưa về Yekaterinburg! Phải đảm bảo bọn chúng được sống, được đối xử tử tế."

Vị Trung tướng do dự: "Tử tế sao?"

"Phải, đối xử tử tế! Chúng ta cần dẫn chúng diễu hành qua phố, để chứng minh cho thế giới biết chúng ta đã chiến thắng trong trận phòng ngự."

"Rõ! Prosenia gặp!" Vị Trung tướng chào thiếu tướng Vương Trung, thúc ngựa phi về phía trước, vừa phi vừa hét: "Đừng giết tù binh! Đưa tù binh về hậu phương có ích lắm!"

Không phải chứ, câu này của anh dễ gây hiểu nhầm đấy.

Bắt tù binh đi xây cầu cũng là có ích đấy.

Vương Trung thở dài, nói: "Tôi luôn cảm thấy, hai lần tấn công của chúng ta đều rất dễ dàng, kẻ địch như ly thủy tinh, chạm nhẹ là vỡ."

Lyudmila: "Này, anh vẫn đang bật chức năng phát của radio đấy."

Vương Trung giật mình, lúc này mới nhận ra vừa nãy nhìn thấy tù binh đầu hàng mình quá phấn khích, học theo luôn, quên tắt chức năng phát của radio, sau đó vẫn tưởng mình đã tắt rồi.

Hắn vội vàng tắt đi.

Nhưng nghĩ lại lại thấy không ổn, mở radio, vừa định nói, lại do dự.

Vốn dĩ hắn muốn nói: "Tôi biết, Nhạc sĩ. Đây là đang chế nhạo quân địch, là sách lược chiến thuật cấp cao."

Nhưng như vậy lại có vẻ cố ý, giống như kẻ ngốc.

Thế là Vương Trung nói: "Nhạc sĩ, cám ơn cô đã nhắc nhở, tôi quên tắt mất."

Haiz, như vậy là được rồi, thẳng thắn thừa nhận mình quên tắt.

Kẻ địch nghĩ thế nào thì mặc kệ bọn chúng.

————

Heinz Wilhelm Guderian đại tướng đấm mạnh xuống bàn, khiến đồ vật trên bàn đều nảy lên.

"Mẹ kiếp! Tôi muốn phản công! Ba sư đoàn đã hứa đâu?"

Tham mưu thông tin lập tức trả lời: "Vì bão tuyết nên họ buộc phải dừng tiến quân, hiện tại đang bị kẹt cứng rồi."

"Khởi động động cơ khó vậy sao? Cái gì gọi là bị kẹt cứng?"

Lúc này, phó quan cẩn thận đề nghị: "Hay là chúng ta rút lui đi, căn cứ theo báo cáo của tiền tuyến phỏng đoán, tiền phương của quân địch chỉ cách chúng ta mười cây số. Pháo binh của Rokossovsky có thể pháo kích bộ chỉ huy bất cứ lúc nào."

Guderian trừng mắt nhìn phó quan: "Tôi có ba sư đoàn thiết giáp và bốn sư đoàn bộ binh cơ giới hiện tại có thể đang bị bao vây! Cậu bảo tôi rút lui khỏi bộ chỉ huy sao?"

Phó quan: "Nếu ngài bị pháo binh của Rokossovsky bắn bị thương, e là không chỉ có bảy sư đoàn bị bao vây đâu. Hiện tại nên rút lui, chờ ba sư đoàn do Tập đoàn quân số 9 điều động đến, lại tiến hành đột phá một lần nữa, cố gắng giải cứu quân bị vây."

Lúc này, Tham mưu trưởng tập đoàn quân lên tiếng: "Quân đội ở Kalanskaya cũng chưa chắc đã bị bao vây, phía tây bọn họ đều là cao nguyên tuyết đóng băng cứng ngắc, hơn nữa vì không xảy ra giao tranh, cho dù không có đường cũng có thể di chuyển."

Guderian đại tướng: "Nhưng bọn họ không có hậu cần!"

Tham mưu trưởng: "Vậy cũng tốt hơn là bị bao vây. Hơn nữa không quân đã hứa sẽ tiếp tế, bây giờ là lúc để không quân phát huy tác dụng, dù sao thì hiện tại thời tiết đang rất tốt."

Guderian đại tướng lại lắc đầu: "Không, chúng ta không xây dựng sân bay, đám khốn kiếp không quân kia sẽ ghi hận chúng ta."

Phó quan: "Cũng chưa chắc, thưa đại tướng, không quân có thể vì muốn lấy lòng Bệ hạ mà tiếp tế cho quân ta."

Guderian do dự hồi lâu, cuối cùng gật đầu: "Được rồi, gửi điện cho không quân. Ngoài ra, ra lệnh cho quân đội ở Kalanskaya, bỏ lại những người tình nguyện ở lại chặn hậu, di chuyển về phía tây, rút lui qua cao nguyên tuyết."

————

Đồng thời nghe được đoạn radio này còn có bộ chỉ huy Tập đoàn quân Trung tâm, nhân viên bộ phận radio thậm chí còn ghi âm lại, chuẩn bị

trình lên Kehlsteinhaus.

Nguyên soái von Bock mặt mày tái mét: "Lần này cho dù trước đó Ant có khả năng đầu hàng, thì bây giờ cũng sẽ không đầu hàng nữa. Hình ảnh các binh sĩ bị bắt giữ chắc chắn sẽ bị lan truyền rộng rãi, chiến tranh sẽ biến thành một cuộc chiến tranh toàn diện, lâu dài."

Ông ta thở dài: "Rokossovsky, tên tướng này, nói không chừng thật sự đã thay đổi tiến trình lịch sử. Hiện tại chúng ta cần phải ngăn chặn quân ta rơi vào tình trạng hoang mang như khi thất bại trong cuộc tấn công của Ludendorff cách đây hai mươi năm.

"Các đơn vị phải tuyên truyền với binh lính rằng quân ta chỉ bị đánh bại bởi mùa đông. Ngoài ra, phải bố trí quân đội và tiếp tế đầy đủ ở hậu phương đủ xa, bắt đầu xây dựng công sự phòng ngự."

Von Bock cầm bút chì, vẽ một đường trên bản đồ, tuy chỉ là vẽ tay, nhưng lại xuyên qua chính xác một số địa điểm quan trọng có thể làm điểm phòng ngự, bao gồm cả Shostka.

"Chính là tuyến này, phải ngăn chặn quân địch phản công ở gần tuyến này, đảm bảo chúng ta vẫn kiểm soát được vùng đất này vào ngày 20 tháng 11. Đây là việc quan trọng nhất, tất cả mọi việc khác đều phải nhường chỗ cho việc này."

Nguyên soái von Bock nhìn Tham mưu trưởng: "Cứ thế mà làm."

Lúc này, Tham mưu thông tin đi vào: "Báo cáo, điện khẩn từ Tập đoàn quân thiết giáp số 2."

"Đưa tôi." Nguyên soái von Bock ra hiệu, Tham mưu lập tức tiến lên, đưa điện báo cho ông ta.

Đọc kỹ điện báo xong, von Bock nói: "Guderian rất tỉnh táo, ông ta chuẩn bị dùng cả hai biện pháp, một mặt để bảy sư đoàn bị bao vây phá vây qua cao nguyên tuyết, đồng thời điều động không quân đến tiếp tế.

"Ngoài ra, ông ta còn chuẩn bị điều động ba sư đoàn vừa được bổ sung cho mình để giải vây. Làm như vậy thì đối với binh sĩ, đối với Bệ hạ, đều dễ ăn nói hơn."

Tham mưu trưởng: "Ăn nói sao?"

"Đúng vậy." Von Bock lấy kính một mắt xuống, "Bây giờ chúng ta có thể làm, chẳng phải là cho Bệ hạ một câu trả lời sao? Nỗ lực nhanh chóng kết thúc chiến tranh đã thất bại. Nhưng chúng ta có thật sự thất bại hay không, vẫn chưa thể khẳng định."

Ông ta dừng lại, dùng bút chì gõ nhẹ lên lòng bàn tay trái, suy nghĩ vài giây, nhấn mạnh: "Vẫn chưa thể khẳng định!"

(Hết chương)

Chương 91: Vòng vây Kalanskaya (Bổ canh 17/33)

Vương Trung đột nhiên nhìn thấy những khẩu pháo 88 ly mà mình hằng mong ước.

Binh lính phụ trách pháo đã bị kỵ binh chém giết gần hết, chỉ còn lại vài tên quỳ rạp trên đất, giơ súng run lẩy bẩy.

Bốn khẩu pháo này thậm chí vẫn duy trì trạng thái phòng không.

Vương Trung vừa nhìn thấy pháo đã giục Belyakov: "Rẽ trái 30 độ, thấy khẩu pháo kia không! Lái qua đó nhanh, không, đừng đi nhanh quá! Đừng có đâm hỏng đấy! Còn cậu nữa Alexander, đừng bắn, bắn hỏng pháo tôi xử cậu."

Xe tăng số 422 cứ như vậy chạy đến trước trận địa pháo 88 ly của quân địch, lúc dừng xe lại còn đâm đổ cả tường bao cát bảo vệ pháo.

Belyakov: "Tôi không đâm vào pháo nhé! Không đâm vào pháo! Túi cát thì không tính là lỗi của tôi chứ?"

Vương Trung: "Tốt tốt tốt, cậu làm tốt lắm!"

Nói xong, hắn tháo tai nghe và micrô trên cổ xuống, leo ra khỏi xe tăng, đi hai bước rồi nhảy xuống đất, kết quả khiến chân tê cứng, phải đứng im một chỗ mấy giây mới có thể di chuyển đôi chân tê dại về phía khẩu pháo 88 ly.

Alexander thò đầu ra, thấy Vương Trung như vậy bèn hỏi: "Sao thế tướng quân?"

Vương Trung: "Cậu nhảy xuống đây xem có bị tê chân không."

"Hả?" Alexander mặt đầy dấu chấm hỏi.

Vương Trung đi thêm vài bước, cuối cùng cũng hết tê chân, bèn sải bước đến trước khẩu pháo.

Mấy tên lính Prosen đang quỳ trên đất đầu hàng nhìn thấy Vương Trung, lại nhìn lá cờ đỏ trên xe tăng phía sau, sợ đến mức bò sang một bên.

Lính bộ binh cận vệ đang canh giữ bọn chúng quát: "Đứng im đấy! Ngồi xổm xuống!"

Vương Trung nhìn mấy tên lính này với vẻ khó hiểu: "Bọn chúng đang sợ cái gì vậy?"

Người lính bên cạnh lắc đầu: "Báo cáo, tôi không biết, thưa tướng quân. Chúng tôi không hiểu tiếng Prosen. Ngài cũng không hiểu sao?"

Vương Trung: "Tôi đội sổ đấy, sao biết thứ đó được."

Kỳ thực, lính thiết giáp trong xe tăng có radio đều biết Vương Trung không hiểu tiếng Prosen, nhưng lính bộ binh không nghe được cuộc trò chuyện

trong radio.

Nghe thấy Vương Trung nói "đội sổ", người lính kia lộ vẻ mặt kỳ quái, có thể tưởng tượng tối nay khi ngồi buôn chuyện bên đống lửa, anh ta sẽ có chuyện để kể.

Danh tiếng của Vương Trung bị đám người này thổi phồng lên quá rồi, hơn nữa, là người Ant, không uống rượu là không thể nào, nhiều nhất là khống chế ở mức độ sẽ không bị tu sĩ cầu nguyện phát hiện.

Vì vậy, những câu chuyện về Vương Trung ngày càng trở nên ly kỳ.

Vương Trung không để ý đến bọn họ, đi thẳng đến trước khẩu pháo, sau đó rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao thứ này vẫn duy trì ở trạng thái phòng không - giá pháo của nó bị đóng băng!

Dầu bôi trơn bị đóng băng hết, toàn bộ cơ cấu chuyển động của pháo đều biến thành băng, bên cạnh đế chống của pháo còn vứt mấy cái xẻng công binh, có vẻ như pháo binh định dùng xẻng để đập tan băng, sau đó xoay pháo.

Nghĩ đến cảnh tượng đó thôi đã thấy bọn họ thật đáng thương, xe tăng và kỵ binh của quân địch ầm ầm xông lên, kết quả thứ vũ khí duy nhất có thể dùng để chống lại lại bị đóng băng.

Vương Trung lại nhìn súng máy yểm hộ cho khẩu pháo, không cần đến gần cũng biết, chắc chắn súng máy cũng bị đóng băng rồi.

Quân đội Prosen căn bản không nghĩ là mình sẽ phải chiến đấu trong giá rét, nên không hề chuẩn bị dầu bôi trơn chống đông.

Cũng có thể là bọn họ có chuẩn bị, nhưng lại không chuẩn bị loại dầu bôi trơn có thể chịu được nhiệt độ âm 40 độ.

Dù sao thì mùa đông năm nay cũng đặc biệt lạnh.

Trước đây, khi đội xe tăng của Vương Trung thay dầu chống đông, chính mắt hắn đã thấy, dầu có thể chịu được nhiệt độ khác nhau thì hiệu năng cũng rất khác biệt.

Kiểm tra bốn khẩu pháo bị đóng băng xong, Vương Trung ra lệnh: "Đốt lửa bên cạnh mấy khẩu pháo này, nướng tan băng rồi kéo về. Belyakov! Cậu còn dầu chống đông không? Nghĩ cách giải quyết vấn đề pháo bị đóng băng này đi."

Belyakov giơ ngón tay cái lên: "Tôi mang theo hai thùng dầu dự phòng, đều treo trên xe tăng cả."

Vương Trung: "Tốt! Lấy xuống, sửa lại mấy khớp nối của pháo, sau đó thay dầu. Chúng ta phải kéo hết số pháo này về."

Lúc này, một chiếc xe tăng T34 mang số hiệu chiến thuật 4221 chạy đến trước trận địa pháo 88 ly, Sư đoàn trưởng Sư đoàn xe tăng số 77 nhảy xuống xe tăng, chào Vương Trung: "Tướng quân, chúc mừng ngài giành

được thắng lợi."

Vương Trung: "Bây giờ chúc mừng chiến thắng còn quá sớm, chúng ta cơ bản không có tổn thất, có thể tiếp tục tiến công, hoàn thành một cuộc bao vây lớn!"

Đột nhiên, Vương Trung thấy ảo giác, nhìn thấy Ivan và Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, cả hai đều đang mỉm cười với hắn.

Ảo giác này lóe lên rồi biến mất, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hắn hơi cúi đầu.

Hắn nói tiếp: "Giống như bọn chúng đã làm với chúng ta ở Agasukov!"

Mikhail cười nói: "Đương nhiên có thể, chúng ta còn một trăm bốn mươi lăm chiếc xe tăng có thể hoạt động, chắc chắn có thể hoàn thành bao vây!"

Vương Trung kinh hãi: "Bao nhiêu chiếc?"

Mikhail ngẩn người, vội vàng sửa lời: "Thực ra chỉ là dựa theo số liệu các tiểu đội trưởng báo cáo lên tổng hợp lại thôi, nhưng sẽ không sai lệch nhiều lắm đâu, ít nhất cũng còn 140 chiếc xe tăng có thể hoạt động."

Vương Trung: "Sao lại ít đi? Quân địch đều như vậy rồi, cậu nhìn khẩu pháo này xem, bị đóng băng thành que kem rồi! Hai mươi chiếc xe tăng kia bị sao thế?"

Mikhail lộ vẻ mặt khó hiểu, như thể đang thắc mắc vì sao Vương Trung lại tức giận.

Lúc này, pháo thủ số 422, lão lính xe tăng kiêm huấn luyện viên đội xe tăng Alexander lên tiếng: "Có lẽ là do trục trặc kỹ thuật, tỷ lệ trục trặc kỹ thuật của T34 thấp hơn KV nhiều, nhưng cũng không phải là không có.

"Chúng ta xuất phát từ Sukhaya Verevka, hành quân bằng động cơ đến cao điểm 391 là 11 km, sau đó rút lui về đây chắc cũng gần 40 km rồi, mới có 20 chiếc gặp trục trặc, chứng tỏ bảo dưỡng tốt đấy chứ."

Vương Trung nhíu mày, trong ấn tượng của hắn, T34 là loại xe tăng bền bỉ, đáng tin cậy, nghe nói hành quân bằng động cơ 400 km cũng không hỏng hóc gì cơ mà?

Mấy tên tướng lĩnh của quân Đức cũng khen ngợi T34 là loại xe tăng cực kỳ xuất sắc.

Đương nhiên Vương Trung cũng từng xem qua một số tài liệu đối lập, ví dụ như có tài liệu của chính Liên Xô được dịch sang tiếng Anh, nói rằng hệ thống động lực của T34 rất tệ, thậm chí còn là kẻ hủy diệt dầu máy, chỉ cần chạy 145 km là hết dầu, phải thêm dầu.

Nhưng Vương Trung không coi trọng tài liệu đó.

Chẳng lẽ tài liệu kia mới là thật?

Nhưng Vương Trung đột nhiên nhớ ra, bản thân hắn cũng là người sử dụng T34, chiếc xe tăng số 422 của hắn quả thật rất bền bỉ, đáng tin cậy.

Vì vậy, hắn vội vàng hỏi: "Nhưng xe của chúng ta vẫn chạy bình thường, chạy khắp nơi cũng không sao mà!"

Alexander: "Vì ngài toàn tham gia những trận đánh phòng ngự cự ly gần, ở Loktev, ngài dẫn chúng tôi xuất kích một lần, chạy xa nhất chính là chiếc số 422 do ngài chỉ huy.

"Ở Olaci, thực ra chúng ta không hề cơ động trong trận phòng ngự, chỉ di chuyển qua lại giữa các trận địa phòng ngự, vậy mà cũng hỏng nhiều xe như thế. Sau đó, những chiếc xe tăng có thể rút lui về Shepetovka đều là những chiếc xe tốt nhất, đã qua chọn lọc kỹ càng."

Vương Trung nhíu mày, hắn dùng một cách đặc biệt để hiểu ý của Alexander: Những chiếc xe tăng có thể thoát ra khỏi Olaci đều là những chiếc xe tăng có linh hồn vui vẻ.

Đương nhiên, cũng có thể chỉ là do may mắn.

Vương Trung: "Không đúng, vẫn còn một chiếc xe chưa từng bị trục trặc lớn, vẫn luôn hoạt động tốt! Chính là chiếc xe tăng số 422 của tôi!" Alexander và Belyakov liếc nhau một cái, người chuyên môn phụ trách loay hoay máy móc đáp: "Bởi vì chiếc này là xe duyệt binh của Hoàng gia, động cơ dùng không phải động cơ V-2, mà là động cơ V2K, K đại biểu 'Hoàng gia'. Thời gian sản xuất chiếc xe này gấp 3 lần T34 bình thường.

"Dù sao, xe duyệt binh nếu như lúc nào cũng trục trặc vậy thì không tốt lắm, trên thực tế ngài và Hoàng thái tử cùng với hai vị bằng hữu thích lái xe tăng."

Miệng Vương Trung há to hết cỡ.

Thì ra xe của hắn chắc chắn chịu được tác động mạnh là bởi vì trước đó hắn cùng anh em tốt muốn lái đi chơi?

Vậy những chiếc T34 còn lại thật ra không có bền bỉ như vậy?

Không, không đúng.

Vương Trung nghĩ, thực tiễn mới cho ra chân lý, cho đến hiện tại T34 ở thời không này còn chưa tiến hành cơ động cự ly dài, dù sao tất cả đều vừa ra khỏi cửa đã bị phá hủy.

Phải thử cơ động cự ly dài một chút, mới biết được có chắc chắn hay không.

Vừa lúc này Yegorov và vị trung tướng mới của kỵ binh đã cùng đến, vì thế Vương Trung nói: "Yegorov, anh phái người đáng tin cậy giữ vững bốn khẩu pháo này, tôi nhất định phải thu được tất cả đạn pháo của bọn chúng một cách nguyên vẹn, sau đó để lại đủ người trông coi tù binh, tôi nghĩ quân tiếp viện của Kirienko sẽ nhanh chóng chạy đến."

Yegorov mỉm cười: "Cậu muốn tiếp tục tấn công sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, kỵ binh cùng tấn công với chúng ta, hôm nay chúng ta cũng đua xe một phen."

Lúc này, một chiếc xe Prosen treo cờ Ant, sơn màu đặc trưng của Ant chạy tới, Vasili nhảy ra khỏi thùng xe: "Tham mưu trưởng Pavlov bảo tôi đi theo mọi người. Tôi mang theo nhân viên giải mã và thẩm phán áp tải sổ mật mã, cho nên chúng ta có thể gửi điện báo."

Vương Trung: "Đến đúng lúc lắm, Vasili, anh ghi nhớ nhé."

Vasili lấy ra quyển sổ tay.

Vương Trung: "Gửi cho Tư lệnh Tập đoàn quân Kirienko: Quân ta sau khi đột phá 20 km, giống như vào chỗ không người, quân địch đã tan tác như chim muông, tôi phán đoán quân ta nên hướng bắc thực hiện cơ động vòng quanh, bao vây quân địch ở Kalanskaya. Các binh đoàn trực thuộc Tập đoàn quân, cùng với các binh đoàn tăng cường cho anh chỉ huy nên nhanh chóng theo vào. Hết. Rokossovsky."

Nói xong Vương Trung tự nhíu mày: "Hình như không giống đề nghị lắm nhỉ?"

Vasili: "Giống mệnh lệnh rồi đấy."

Vương Trung: "Anh sửa lại một chút, thêm thỉnh cầu, đề nghị, các loại từ như thế."

Vasili nhanh chóng sửa xong, trực tiếp đọc ra: "Gửi đến Tư lệnh Tập đoàn quân Kirienko: Quân ta sau khi đột phá 20 km, giống như vào chỗ không người, quân địch đã tan tác như chim muông. Tôi cho rằng quân ta có hy vọng hướng bắc thực hiện cơ động vòng quanh, bao vây tập đoàn quân chủ lực của Kalanskaya. Nhưng cần các binh đoàn trực thuộc Tập đoàn quân và các đơn vị bạn nhanh chóng theo vào, để tránh bị tấn công từ bốn phía, hy vọng được anh phê chuẩn và phối hợp. Hết. Rokossovsky."

Vương Trung gật đầu: "Được, cứ phát như vậy đi."

Vasili lập tức xé trang sổ tay kia ra, giao cho nhân viên giải mã, để anh ta chuyển đổi thành mật mã điện báo, thẩm phán quan thì vẻ mặt nghiêm túc ở bên cạnh giám sát.

Vương Trung quay sang Yegorov và ——

Vương Trung hỏi vị tân Tư lệnh kỵ binh: "Xin hỏi nên xưng hô ngài như thế nào?"

"Nikolai Andreyevich Oschtus, Trung tướng."

Vương Trung: "Chúng ta hãy thực hiện một vòng lớn, bao vây toàn bộ! Toàn thể lập tức ăn cơm, tối nay xuất phát ngay trong đêm! Thời gian không đợi người! Chuẩn bị đuốc cho tốt!"

Yegorov: "Tôi đề nghị, nên để bộ binh chúng ta ở lại phòng thủ, phòng ngừa quân địch phản công, cậu mang theo kỵ binh là đủ rồi. Xe tăng xông lên, bộ binh chúng ta chưa chắc theo kịp."

Vương Trung: "Có lý. Bảo Pavlov mang pháo chống tăng lên, nhất định phải đảm bảo không có sơ hở nào."

Lúc này Nikolai Andreyevich hỏi: "Vậy những tên Sư đoàn trưởng và sĩ quan Sư đoàn bị bắt giữ thì xử lý thế nào? Chỉ riêng Sư đoàn trưởng đã có hai tên rồi."

Vương Trung: "Giao cho người áp giải đến Sukhaya Verevka, đưa lên xe lửa, nói là quà của Rokossovsky tôi tặng Nữ hoàng bệ hạ."

(Hết chương)

Chương 92: Xuyên rừng vượt tuyết nguyên (Minh chủ thêm canh)

Xe tăng số 422 dẫn đầu, rong ruổi trên cánh đồng phủ đầy tuyết trắng.

Vương Trung ló nửa người trên tháp pháo, đã sắp bị gió ngược thổi cho ngốc luôn rồi.

Bọn họ vẫn đang bọc đánh về phía bắc, đúng lúc ngược gió.

Lúc này tâm trạng của Vương Trung, khiến hắn nhớ tới hồi còn bé ông nội hắn rất thích vở kinh kịch hiện đại "Trí thủ Uy Hổ Sơn".

Đoạn mở đầu với nhịp nhị hoàng dẫn bản (một loại tiết tấu trong kinh kịch), rất phù hợp với tâm trạng hiện giờ của Vương Trung:

Xuyên rừng rậm, vượt tuyết nguyên [cao nguyên tuyết], khí thấu trời cao!

Vừa nghĩ đến lời hát, bên tai Vương Trung liền vang lên tiếng đàn dồn dập, sau đó tiếng kèn trumpet vang lên, dùng âm thanh ấy để tạo nên khung cảnh bao la rộng lớn của rừng rậm tuyết nguyên, ngay sau đó là tiếng trống nhanh, mô phỏng tiếng vó ngựa chạy nhanh.

Vương Trung không khỏi nhìn về phía sau, lúc này đám kỵ binh áp dụng phương thức chạy bước nhỏ khá đỡ tốn sức, đi theo sau đoàn xe tăng, tiếng vó ngựa ấy thế mà lại ăn khớp với tiếng trống nhanh trong ảo giác của Vương Trung!

Đoạn sau hát thế nào nhỉ?

Bày tỏ tráng chí trước những dãy núi hùng vĩ?

Hay là "Ta hận không thể ra lệnh cho tuyết tan thành nước, nghênh đón mùa xuân thay đổi thế gian"?

Nhưng mà mùa xuân vẫn nên đến muộn một chút thì hơn, còn đang trông cậy vào mùa đông để phát động thế công mùa đông mà.

Câu tiếp theo là gì nhỉ?

Lúc này trong bộ đàm bỗng nhiên có người hô: "Số 422, chúng tôi gặp trục trặc rồi, sửa xong sẽ đuổi kịp mọi người!"

Vương Trung vừa quay đầu lại đã thấy xe tăng số 427 dừng lại, đây cũng là một chiếc T34W, dựa theo cách nói của Alexander thì dùng động cơ V2K, hộp số và bộ lọc không khí đều là phiên bản cao cấp được thiết kế mới hoàn toàn.

Cả T34W cũng hỏng, không biết xe tăng của Sư đoàn 77 hỏng bao nhiêu chiếc.

Vương Trung thấy một gã Liên đội trưởng kỵ binh phát hiện xe tăng dừng lại, lập tức phái bốn gã kỵ binh vây quanh xe tăng canh chừng.

Hắn yên tâm tiếp tục nhìn về phía trước.

Lúc này câu tiếp theo vừa rồi không nhớ ra lại hiện lên trong đầu Vương Trung: Muốn diệt phỉ trước tiên phải đóng giả phỉ, giống như con dao nhọn đâm thẳng vào Uy Hổ Sơn.

Thề sẽ chôn sống, mai táng! Tên Tọa Sơn Điêu kia trong khe núi!

Thề sẽ chôn sống, mai táng! Tên Prosen trong khe núi!

Trong tích tắc ấy, Vương Trung nhớ đến bãi tha ma chất đầy thi thể các chiến sĩ trẻ tuổi trong trung đoàn của Rokossovsky, nhớ đến kết cục bi thảm của tổ lái xe số 422 đời đầu tiên, đời thứ hai, nhớ đến bà lão Aleksei Phu Na...

Nhớ đến Ivan và lão công tước Rokossovsky.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy vẫn chưa hết giận, lại hát thêm một lần trong đầu: Thề sẽ chôn sống, mai táng! Tên Prosen trong khe núi!

Kết quả dùng sức quá mạnh khiến tay bị đau... Cách lớp găng tay dày như vậy mà vẫn đau.

Prosen chắc chắn sẽ diệt vong, chí lớn này có thể lay chuyển núi sông, hoài bão có thể rung chuyển vực sâu, tương lai nhất định sẽ khiến bọn chúng phải kinh thiên động địa.

Ý chí chiến đấu của Vương Trung sục sôi, hiện tại cần phải tìm một tên Prosen nào đó để trút giận, hắn nắm lấy báng súng máy phòng không, kiểm tra một chút buồng đạn, xác nhận dầu bôi trơn chống đông vẫn trong trạng thái tốt.

Mẹ kiếp, đám Prosen đâu rồi?

Đột nhiên, Vương Trung thật sự nhìn thấy ánh sáng le lói trong màn tuyết, hắn dứt khoát chuyển góc nhìn, phát hiện ra một đống lửa, xung quanh có

người Prosen ẩn nấp.

Bên cạnh đống lửa còn có súng đang được hơ nóng.

Vương Trung lập tức điều khiển súng máy bắt đầu bắn phá, vừa bắn vừa hô: "Xoay tháp pháo sang phải mười độ, nhìn thấy hướng đạn của tôi không? Có một đống lửa, đạn nổ mạnh!"

Alexander lập tức nhắc lại: "Đạn nổ mạnh!"

Lính nạp đạn: "Đạn nổ mạnh, rõ!"

Alexander: "Dừng lại!"

Belyakov phanh một tiếng thật mạnh, Alexander lập tức khai pháo.

Quả nhiên là xe duyệt binh của Hoàng gia, dù cách xa như vậy, lại còn là bắn khi đang di chuyển, nhưng viên đạn pháo vẫn rơi trúng phạm vi 5 mét quanh đống lửa.

Dấu hiệu của đám Prosen trong góc nhìn từ trên cao lập tức biến mất một phần ba.

Vương Trung: "Tiếp tục! Vẫn còn quân địch!"

Lúc này những chiếc xe khác cũng dừng lại khai hỏa, nhưng độ chính xác của những chiếc xe còn lại kém hơn rất nhiều.

Vương Trung: "Tiếp tục tiến lên, trừ xe chúng ta ra thì hỏa lực của những xe khác hơi lệch."

Không đúng, đâu chỉ là hơi lệch, phải dùng lời của người Anh năm đó để miêu tả súng hỏa mai mới đúng: "Nếu đã bắn xa hơn 100 mét thì dù có nhắm vào đâu thì xác suất trúng mục tiêu cũng chẳng khác gì ngắm vào mặt trăng."

Xe số 422 lại tiếp tục tiến lên, xông thẳng về phía trận địa của quân địch, sau đó Vương Trung nhìn thấy pháo 88 ly bên cạnh đống lửa.

Vương Trung: "Đạn khói! Nhắm vào vị trí súng máy của tôi đang bắn, cứ bắn đi! Che khuất tầm nhìn của pháo binh địch!"

Mệnh lệnh này được chấp hành một cách triệt để, bởi vì không cần phải quá chính xác, Alexander dứt khoát không cần dừng xe, cứ vừa chạy vừa bắn, một quả đạn khói rơi xuống vị trí cách trận địa pháo 88 ly khoảng 400 mét, làn khói tỏa ra nhanh chóng bị gió bắc thổi thành một dải dài.

Vương Trung thấy vậy, lập tức hạ lệnh qua bộ đàm: "Phát hiện trận địa pháo phòng không 88 ly của địch, trận địa của chúng đang nhắm vào chúng ta, tất cả các xe hãy nạp đạn khói, bắn về phía làn khói hiện tại."

Một chiếc xe không thể tạo ra làn khói một cách nhanh chóng được, mọi người hãy cùng nhau bắn!

Rất nhanh, làn khói đã bao phủ gần như toàn bộ trận địa của quân Prosen, đồng thời đội kỵ binh cũng vượt qua đội xe tăng, tấn công từ sườn phải.

Mỗi kỵ binh đều mang theo súng tiểu liên, từ xa đã xả đạn về phía trận địa của quân địch.

Dù sao bọn họ đang cưỡi ngựa, không sợ hộp đạn nặng, trên lưng ngựa có thể mang theo rất nhiều hộp đạn đã được nạp sẵn.

Bộ binh mà đeo ba hộp đạn kiểu này thì đủ ngạt thở rồi.

Cộng thêm cả hỏa lực bắn yểm trợ của súng máy trên xe tăng.

Vương Trung lại phát hiện ra một nhược điểm của phiên bản T34 "thông thường": Khi tấn công không có ai điều khiển súng máy phòng không.

T34W có cửa sập cho trưởng xe thò đầu ra, trưởng xe có thể tiện thể điều khiển súng máy phòng không.

Còn T34 thông thường chỉ có thể bố trí thêm một người đứng phía sau xe tăng để điều khiển súng máy này.

Điểm này khá giống với thiết kế của Mỹ.

Mà trên Trái đất, phiên bản T34 đời đầu thậm chí còn lược bỏ cả súng máy trên nóc tháp pháo, nhưng sau đó thực chiến chứng minh rằng, súng máy này có tác dụng rất lớn trong việc gây nhiễu loạn máy bay ném bom của Đức, thực chiến không giống như trong game War Thunder, máy bay bị bắn trúng là tiêu đời, chỉ cần có hỏa lực phòng không quấy rối thì phi công địch sẽ bối rối.

Bởi vậy nên một tựa game chiến tranh khác là "Wargame: Red Dragon" đã mô phỏng lại điểm này, hiệu quả bắn hạ mục tiêu của pháo phòng không không bằng tên lửa phòng không, nhưng lại có thể khiến phi công hoảng loạn, buộc phải từ bỏ nhiệm vụ.

Lúc này Alexander dùng mắt thường xác định vị trí trận địa pháo 88 ly, bắt đầu "bắn khói" liên tục.

Vương Trung thì căng thẳng điều khiển súng máy bắn yểm trợ, không dám lơ là một chút nào.

Dù sao hiện tại hắn đang ở ngay tiền tuyến, có thể trúng đạn hy sinh bất cứ lúc nào.

Hình ảnh hai kíp lái xe số 422 trước đó lần lượt hy sinh vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt, nhất là kíp lái thứ hai, Vương Trung còn chui vào trong xe tăng, nơm nớp lo sợ canh chừng cửa hầm trong khoang xe đầy máu của đồng đội.

Trải nghiệm trong quá khứ kích thích tuyến thượng thận bài tiết một lượng lớn adrenaline, Vương Trung đúng nghĩa "tức giận đến dựng cả tóc gáy".

Hắn liên tục dùng súng máy bắn hạ quân địch.

Lúc này, đội kỵ binh đã xông vào làn khói, áp sát trận địa pháo 88 ly.

Ngay khoảnh khắc xông ra khỏi làn khói, súng máy của quân địch lập tức khai hỏa, bắn ngã bốn kỵ binh.

Số kỵ binh còn lại không sợ chết, vừa xả súng tiểu liên vừa áp sát.

Tên lính bắn súng máy của địch trúng đạn ngã xuống, nhưng tên xạ thủ phụ lập tức tiếp nhận vị trí bắn súng, còn tên lính mang đạn thì thay thế vị trí của xạ thủ phụ.

Tiểu đội bộ binh của Prosen được tổ chức hoàn toàn dựa vào súng máy, tất cả mọi người đều được huấn luyện bắn súng máy, khi cần thiết đều có thể trở thành xạ thủ súng máy.

Vương Trung bỗng nhiên phát hiện, pháo 88 ly của địch đang ngắm bắn vào hướng di chuyển của xe số 422.

Cho mày ngắm bắn này!

Vương Trung: "Belyakov, đánh lái 90 độ, chúng ta xông thẳng về phía quân địch."

"Hung hãn vậy sao?" Belyakov cười lớn nói: "Tôi thích cảm giác liếm máu trên mũi dao này!"

Cùng với tiếng "rầm" vang lên, xe số 422 lắc đuôi một cái, bắt đầu lao thẳng về phía trận địa pháo 88 ly.

Vương Trung hô lên trong bộ đàm: "Mọi người tiếp tục vòng sang bên cạnh, nhớ dùng khói để che khuất tầm nhìn của quân địch! Nếu không quét sạch bọn chúng thì khi nghe thấy tiếng động cơ, chúng sẽ tìm đến chúng ta đấy!"

Vì vậy, những chiếc T34W khác dẫn theo đại đội T34 tiếp tục vòng sang sườn trận địa pháo binh, vừa vòng vừa bắn đạn khói.

Chỉ có xe số 422 là lao thẳng vào trận địa với tâm thế của một con mãnh thú.

Xông vào trong làn khói, Vương Trung cố gắng kìm chế bản thân, không bắn nữa, không thể để lộ vị trí của mình, cho đến khi xông ra khỏi màn khói...

Xe số 422 xé toạc làn khói, Vương Trung lập tức xả súng.

Súng máy của quân địch vẫn đang bắn yểm trợ cho đám kỵ binh đang vòng sang bên cạnh, lập tức bị Vương Trung bắn cho tan xác - dù sao vị trí súng máy phòng không rất cao, công sự của quân địch lại rất đơn giản.

Vương Trung lại tiếp tục bắn chết mấy tên địch, đồng thời súng máy đồng trục và súng máy trên thân xe tăng cũng khai hỏa hết công suất.

Từ lúc xông ra khỏi làn khói cho đến khi lao vào trận địa của quân địch là khoảng 300 mét, trong suốt quãng đường ấy, Vương Trung không ngừng

xả súng, bởi vì quân địch đột nhiên xuất hiện khắp nơi, đạn lửa của súng máy quét qua đâu là chỉ thấy toàn đầu người ngã xuống.

Nếu đây là game "Battlefield 1942" thì giao diện của Vương Trung đã hiện lên thông báo tiêu diệt và điểm kinh nghiệm nhận được.

Lúc lao đến trận địa, Vương Trung đã bắn hết sạch đạn súng máy, hắn cũng không lãng phí thời gian thay đạn, mà trực tiếp lấy món "đồ chơi" của mình từ trong tháp pháo ra: Súng tiểu liên Suomi phiên bản hộp đạn tròn, tiếp tục xả súng vào quân địch.

Hắn còn có lựu đạn, chỉ cần cắn nhẹ quai lựu đạn là có thể ném ra ngoài.

Hắn vừa tự tay tiêu diệt quân Prosen, vừa dùng thứ tiếng Prosen duy nhất mà Vasili dạy hô lên: "Bây giờ ai mới là con mồi? Ai mới là thợ săn?"

Lúc này xe tăng thật ra rất nguy hiểm, bởi vì không có bộ binh đi kèm mà lại lao thẳng vào giữa đám bộ binh địch như vậy, bản thân chiếc xe tăng sẽ tạo ra rất nhiều góc chết.

Nhưng đám Prosen đã bị dọa cho khiếp sợ.

Vương Trung thấy có người chỉ vào lá cờ đỏ nói gì đó, sau đó tất cả binh lính Prosen trên trận địa đều quay đầu bỏ chạy.

Lúc này đội kỵ binh cũng đã xông lên.

Bọn họ đuổi theo chém giết quân địch.

Vương Trung vẫn đang khoe khoang câu tiếng Prosen duy nhất mà hắn biết: "Bây giờ ai mới là con mồi? Ai mới là thợ săn?"

Hắn hoàn toàn không nhận ra rằng, giờ phút này, hình ảnh một tay cầm súng tiểu liên bắn phá, một tay nắm chặt lựu đạn sẵn sàng ném ra của hắn, trông không khác gì một vị Chiến thần.

Thề sẽ chôn sống, mai táng! Tên Prosen trong khe núi!

Tráng chí có thể lay chuyển núi sông, hoài bão có thể rung chuyển vực sâu!

Đợi đến ngày cùng đồng đội ăn mừng chiến thắng, san bằng sào huyệt lũ phỉ, nhất định phải khiến bọn chúng phải kinh thiên động địa!

(Hết chương)

Chương 93: Hoàn thành bao vây

Vương Trung đánh đến khi hết sạch cả hộp đạn mới chịu dừng lại, lúc này trên trận địa đã không còn tên địch nào dám kháng cự nữa.

Ngoại trừ xác chết, chỉ còn lại tù binh.

Vương Trung dừng lại, lượng adrenaline được tiết ra khiến hắn rất muốn hét lớn "Còn ai nữa không".

Đây là phản ứng tự nhiên sao...

Nhưng theo chiến đấu kết thúc, tác dụng của adrenaline cũng nhanh chóng biến mất.

Vương Trung dần lấy lại bình tĩnh.

Vừa rồi lúc hưng phấn, hắn quên mất cả góc nhìn từ trên cao, chỉ dùng mắt thường để tìm kiếm quân địch, cũng may là dưới tác dụng của adrenaline, dường như mắt hắn cũng trở nên tinh tường hơn, không bỏ sót bất kỳ tên địch nào.

Hắn kiểm tra khẩu Suomi trong tay, sau đó nhìn bảng gỗ dùng để đựng "đồ chơi" bên trong tháp pháo.

Khoang tháp pháo của T34 rất chật hẹp, căn bản không có nhiều không gian để đồ cá nhân.

Kích thước khoang tháp pháo có thể được nhìn ra trực quan thông qua đường kính vòng đai tháp pháo, dù sao thì những người ngồi trong khoang tháp pháo đều có một phần cơ thể nằm trong thân xe, bởi vậy nên vòng đai giống như chiếc vòng bao quanh eo của bọn họ.

Đường kính vòng đai tháp pháo T34 hai người - chú ý là đường kính - chỉ có 1420 mm, chiếc vòng này đã quyết định không thể nhét thêm người thứ ba vào được.

Bởi vì bên trong chiếc vòng này không chỉ có cơ thể con người, mà còn có rất nhiều thiết bị cơ khí.

Để so sánh, đường kính vòng đai tháp pháo T34W là 1670 mm, về cơ bản là cùng cấp độ với Sherman của Mỹ (đường kính vòng đai Sherman là 1753 mm).

Nếu không phải T34W là loại tháp pháo lớn như vậy, thì bên cạnh Vương Trung không thể để vừa nhiều "đồ chơi" như vậy.

Ít nhất là T34 tháp pháo hai người của Sư đoàn 77 không thể để vừa.

Loại tháp pháo hai người chỉ có thể nhét vừa một khẩu PPSh là đã tốt lắm rồi.

Vương Trung quan sát toàn bộ chiến trường, xác định trận địa đã được kiểm soát hoàn toàn, đội kỵ binh đang truy đuổi đám tàn quân, còn đội xe tăng vừa rồi vẫn luôn vòng sang bên cạnh thì đang quay đầu trở về trận địa chính.

Quan sát tình hình xong, Vương Trung gọi một vị Trung tá kỵ binh đang đi ngang qua: "Chờ chút! Trung tá, điều một Liên đội kỵ binh xuống ngựa, bảo bọn họ canh chừng số vũ khí trang bị trên trận địa, quân địch bỏ lại nhiều đồ như vậy, nhỡ đâu bọn chúng quay lại nhặt lên đánh chúng ta thì

phiền phức lắm."

"Rõ, thưa tướng quân." Lúc chào theo quân lễ, vị Trung tá còn liếc nhìn khẩu Suomi trong tay Vương Trung, nói thêm một câu: "Chúc ngài đi săn vui vẻ, thưa tướng quân."

Vương Trung: "Cảm ơn."

Vị Trung tá quay đầu hạ lệnh cho thuộc hạ: "Liên đội 1 xuống ngựa, tiếp nhận tù binh, quản lý chiến lợi phẩm, chờ đơn vị phía sau đến tiếp quản."

Vương Trung: "Bảo bọn họ tìm cho ra tên chỉ huy trận địa này, sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

"Rõ, thưa tướng quân."
Chỉ huy của kẻ địch nhanh chóng được khiêng đến trước mặt Vương Trung, là một thiếu tá, chân anh ta bị thương, ngồi trên cáng cứu thương dùng ánh mắt kính sợ nhìn Vương Trung đang lắp đạn vào hộp tiếp đạn súng tiểu liên.

Nói không chừng là nhìn lá cờ đỏ trên ăng-ten xe tăng của Vương Trung.

Vương Trung: "Anh ta biết tiếng Ant sao?"

Thiếu tá địch nhân tuy vẻ mặt hoang mang, nhưng giống như đoán được Vương Trung hỏi cái gì, liền lắc đầu.

Lúc này viên trung tá kia mới nói: "Tôi sẽ dịch tiếng Prosen cho anh."

"Đương nhiên là tốt." Vương Trung mừng rỡ: "Các anh là sư đoàn nào? Bộ đội nào phòng thủ ở đây, chủ lực của các anh ở đâu?"

Thiếu tá nghe xong phiên dịch, liền bắt đầu nói, viên trung tá lại ở bên cạnh bắt đầu dịch đuổi: "Chúng tôi là tiểu đoàn bộ binh số 331 thuộc sư đoàn bộ binh cơ giới số 37 và tiểu đoàn pháo phòng không số 204. Chúng tôi phụng mệnh ở đây chặn đường các anh cho đến khi sư đoàn rút lui xong."

Vương Trung kinh hãi: "Các anh còn có thể rút lui đường nào? Con đường duy nhất này đã bị tôi cắt đứt rồi."

Thiếu tá nghe xong phiên dịch của viên trung tá mới đáp: "Đi về phía tây, băng qua vùng đất đóng băng."

Vương Trung nhìn cánh đồng tuyết mênh mông phía tây: "Các anh điên rồi?"

Dưới điều kiện khắc nghiệt như vậy, quân Prosen còn chưa có đủ trang phục mùa đông, đoán chừng lương thực cũng không còn bao nhiêu, đi ra ngoài từ cánh đồng tuyết như vậy ư?

Mười người này có thể thoát ra một người đã là may mắn lắm rồi.

Biểu cảm thiếu tá nghiêm túc: "Cho nên rất nhiều người tình nguyện ở lại chống cự. Ngài có thể bao vây những người chống cự chúng tôi."

Hắn dừng một chút, đợi trung tá phiên dịch xong, lại thêm một câu: "Hôm qua tôi chưa ăn gì cả, xin hỏi anh có gì ăn không?"

Vương Trung lấy từ trong túi đồ dùng cá nhân của mình ra một món đồ ăn vặt: Một phần tư chiếc xúc xích, ném cho tên lính Prosen.

"Đông cứng rồi, nướng lên rồi ăn với nước đi."

Thế nhưng tên lính Prosen đã cắn một miếng, cứ thế gặm một miếng xúc xích đông lạnh, nhai rau ráu.

Vương Trung biết đây là kẻ địch, nhắc nhở mình không thể có lòng thương hại đối với kẻ địch.

Đây đều là vì cổ vũ sĩ khí cho quân Ant, vì hoàng nữ, vì chính nghĩa - chính nghĩa mới có thể đảm bảo không có nội loạn.

Là một người chơi kỳ cựu game Crusader Kings, Vương Trung có nhận thức trực quan về tính chính nghĩa, dù sao mỗi lần người thừa kế trong game không đủ chính danh đều sẽ bị phản loạn khắp nơi.

Đương nhiên chuyện này ở nước Ant không phức tạp như vậy, trên cơ bản ai nắm tay to hơn ai đánh thắng chính là chính nghĩa.

Cái này đánh thắng có thể là đánh nội chiến hoặc ngoại chiến, dù sao cứ thắng là được.

Vương Trung vừa vặn đánh thắng - đây không phải là trùng hợp sao!

Thắng lợi thuộc về Ekaterina Đại đế vĩ đại!

Vương Trung vốn dĩ chiến đấu không phải vì hư danh của mình, mục tiêu ban đầu của hắn là bảo toàn tính mạng, bây giờ là tiêu diệt quân Prosen.

Chỉ cần là đánh quân Prosen, hắn có thể làm bất cứ công việc gì.

Đương nhiên, hắn thích nhất vẫn là như vừa rồi, ngồi xe tăng xuyên rừng, vượt cánh đồng tuyết, tự mình hóa thành quả đấm thép, đánh vào ngay mặt quân xâm lược Prosen.

Vương Trung nhìn thiếu tá Prosen ăn ngấu nghiến, dặn dò viên trung tá kỵ binh: "Trông chừng hắn ta, đến lúc hành quân phải đưa hắn ta theo. Tôi còn phải đi bắt thêm nữa. À đúng rồi, hỏi hắn ta, sở chỉ huy sư đoàn bọn họ ở đâu."

Viên trung tá hỏi xong, thiếu tá Prosen đang vội vàng gặm xúc xích, một tay tháo túi bản đồ đeo trên người xuống, đưa cho viên trung tá.

Trung tá mở ra lấy bản đồ ra xem, chỉ vào ký hiệu trên đó nói: "Sở chỉ huy sư đoàn cách trận địa này ba cây số về phía đông bắc."

Vương Trung: "Đi! Belyakov, khỏi kiểm tra động cơ nữa, đi thôi!"

Belyakov lộ ra nụ cười khổ: "Tướng quân, vừa rồi không phải tôi lái xe. Lái kiểu gì mà để xe bị nghiêng thế kia."

Lúc này Vương Trung mới phát hiện xe hơi nghiêng, nhìn kỹ thì ra nửa bên xích xe đang đè lên bao cát của quân địch, bức tường bao cát bị đè sập, nhưng chưa sập hoàn toàn, còn sót lại một chút, thế là xe bị nghiêng.

Ra là xe bị hỏng rồi!

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, hôm nay hành quân cơ giới nhanh hơn 100 km, trước đó hơn một tuần cũng liên tục tác chiến, chạy tới chạy lui trên chiến trường.

Phải nói là đến giờ mới hỏng, đã là rất tốt rồi.

Dù sao thì việc bảo trì xe tăng trên chiến trường của quân Ant đều dựa vào bản thân kíp lái, xưởng bảo dưỡng dã chiến thì không có, xe sửa chữa, xe bảo dưỡng cũng không nốt, trước đó đám thợ máy ở nhà máy sản xuất máy kéo mà Vương Trung vơ vét được đều bị đưa vào nhà máy sản xuất xe tăng hết rồi.

Vương Trung gãi đầu: "Vậy phải làm sao để bắt sống sư đoàn trưởng đây?"

Aleksandr: "Chúng ta chỉ có thể đổi xe khác thôi. Nhưng mà... Tôi đoán là cũng sắp hỏng nốt, xe tăng của Sư đoàn 77 là xe mới, nhưng mà... haiz..."

Hắn nhìn ba chiếc T-34 đang đỗ gần trận địa pháo 88. Toàn bộ quá trình quân địch đều bị sương mù che khuất tầm nhìn, những chiếc xe tăng này không thể nào bị súng máy của quân địch bắn hỏng được.

Vương Trung: "Nhưng mấy chiếc xe tăng này không có chỗ cho trưởng xe, tháp pháo chật hẹp như vậy, nhét thêm người thứ ba không nổi."

Bây giờ trời lạnh như vậy, ai cũng mặc áo khoác quân đội dày cộp, vấn đề chật chội của T-34 càng thêm nghiêm trọng.

Lúc này viên trung tá kỵ binh đề nghị: "Hay là cưỡi ngựa đi, chúng ta thu được một chiếc radio của quân Prosen, tôi sẽ cử một tham mưu biết sử dụng radio, dẫn theo một đại đội kỵ binh đi theo ngài."

Vương Trung: "Cũng được, cưỡi ngựa thì cưỡi ngựa, tôi vẫn phải thực hiện đánh vu hồi! Nào, đưa ngựa cho ta -"

Vương Trung đột nhiên nhíu mày, thầm nghĩ: Không thể nào?

Hắn đưa tay lên miệng huýt một tiếng.

Rồi từ rất xa vọng lại tiếng ngựa hí.

Hắn nhìn về phía âm thanh phát ra, nhưng trong tầm mắt chỉ thấy cánh rừng và đồng tuyết trắng xóa, tĩnh lặng.

Bỗng nhiên, có thứ gì đó đâm thủng lớp tuyết dày đặc, bay lên cao.

Một bóng trắng như tia chớp, mang theo tuyết bay cuồn cuộn lao đến.

Là "Bóng đêm", à không, không phải là chiến mã của Gandalf, mà là con ngựa ngốc Bucephalus của ta!

Bucephalus chạy một mạch qua chỗ rất nhiều kỵ binh, chiến mã của các kỵ binh khác dường như sợ nó, nhao nhao dạt sang hai bên nhường đường.

Bucephalus cứ thế chạy một mạch đến bên cạnh chiếc xe tăng số 42, giơ chân trước lên đá một phát vào xích xe, sau đó nhe răng với Vương Trung.

Vương Trung đỡ trán: "Sao mày không mang theo yên cương?"

Hắn đã đoán được, tám phần là chuồng ngựa lại bị oanh tạc, nó lại không việc gì, tự mình chạy ra, sau đó cứ thế chạy theo.

Viên trung tá kỵ binh: "Chúng tôi có thể tháo yên cương của một con ngựa khác."

"Được rồi, nhanh lên, tôi còn đang vội đi bắt sư đoàn trưởng."

————

Vương Trung cưỡi Bucephalus, phi băng băng trên cánh đồng băng đang dần chìm vào màn đêm.

Viên tham mưu đeo radio lo lắng hỏi: "Hay là chúng ta nghỉ ngơi trước đã, trời tối thế này, nhỡ bị tập kích thì sao?"

Vương Trung nhìn bản đồ trong đầu, thầm nghĩ không thể nào, quân địch cách hai cây số đã sáng rực lên rồi, còn tập kích gì nữa.

Thế là hắn nói: "Quân địch đã là chim sợ cành cong, không còn khả năng phục kích chúng ta đâu. Đi!"

Ba cây số trôi qua trong nháy mắt, kết quả Vương Trung chỉ tìm thấy rất nhiều trang bị và xe cộ bị vứt bỏ.

Kỳ lạ là, tất cả đều là xe bán xích, không có chiếc xe bánh hơi nào.

Vương Trung đến trước chiếc lều lớn nhất, xuống ngựa xông vào, liền thấy một đám sĩ quan đang vây quanh một thùng phuy, bên trong toàn là tài liệu bị đốt cháy.

Vị sư đoàn trưởng của quân địch còn cố tình thay quân phục chỉnh tề, đứng nghiêm chào Vương Trung, sau đó dùng tiếng Ant bập bẹ nói: "Rokossovsky tướng quân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Vương Trung: "Sao các anh không chống cự?"

"Lực lượng có thể chống cự đều bị anh tiêu diệt hết rồi, chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ mà đế quốc giao phó, bây giờ chúng tôi lựa chọn chịu trách nhiệm cho mạng sống của mình."

Mũi Vương Trung tức điên lên, lũ khốn nạn này, đồng đội và người thân của ta đều bị chúng giết chết, giờ lại còn muốn chịu trách nhiệm cho mạng sống của mình?

Muốn chịu trách nhiệm thì đừng có xâm lược!

Nhưng những tên này còn phải giữ lại để làm vật trưng bày, mặt mũi mà có sẹo thì không đẹp.

Mà chính mình ra tay đánh đập bọn chúng thì hình như cũng không hay lắm.

Thế là Vương Trung nói: "Được rồi, mời."

Nói xong hắn tránh đường, vừa lúc nhìn thấy Bucephalus, bèn nháy mắt ra hiệu với nó: Nhẹ nhàng thôi.

Bucephalus mấp máy miệng, không biết đang nhai cái gì.

Vừa lúc đó thì vị sư đoàn trưởng sư đoàn bộ binh cơ giới số 37 đi ra khỏi lều.

Bucephalus nhẹ nhàng nhấc chân trước lên, đá hắn ta bay ngược vào trong lều.

Vương Trung cười ha hả.

Từ khi khai chiến tới nay, đây là lần đầu tiên hắn cười sảng khoái đến vậy.

(Hết chương)

Chương 94: Nỗ lực cuối cùng

Ngày 18 tháng 11, trước cửa bộ tư lệnh tập đoàn quân thiết giáp số hai của quân đội Prosen.

Walter Model xuống ngựa, ném dây cương cho lính gác, sau đó sải bước đi vào bộ tư lệnh, rẽ trái đi thẳng đến đại sảnh - hiện tại được dùng làm phòng bản đồ kiêm phòng làm việc của tư lệnh.

Vừa vào cửa Model đã nhìn lò sưởi trong tường, nói: "Mấy người dám ở trong nhà xây sẵn thế này, không sợ Rokossovsky pháo kích à?"

Von Guderian: "Trừ phi pháo binh của hắn ta có thể bắn xa hai mươi lăm cây số. Hiện tại hắn ta đang bận tiêu diệt số quân của chúng ta bị vây, theo tôi được biết thì có khoảng mười vạn quân vẫn còn khả năng chiến đấu đang chống cự."

Model lớn tiếng nói: "Đó chẳng phải là toàn bộ số quân trong vòng vây sao? Bảy sư đoàn này sau hai tháng chiến đấu, đã tổn thất rất nặng nề, hơn một nửa số binh sĩ đã được đưa về hậu phương điều trị rồi!"

Von Guderian sa sầm mặt mày: "Bởi vì phần lớn binh sĩ đều tình nguyện ở lại chặn hậu cho lực lượng chủ lực rút lui. Trên thực tế bọn họ đã từ chối phương án rút lui khỏi vùng đất đóng băng, đây cũng là lý do tại sao chúng ta phải phát động chiến dịch giải vây."

Model: "Dùng sư đoàn của tôi!"

"Là sư đoàn của Hoàng đế bệ hạ." Von Guderian sửa lại.

Model: "Nhưng là được điều động từ tập đoàn quân của tôi, tôi biết rõ tình trạng của bọn họ, tuy rằng không phải lực lượng xung kích, cho nên tình hình tiếp tế của ba sư đoàn này tương đối tốt, mỗi người lính đều được phát một chiếc chăn, nhưng bọn họ thiếu đạn pháo - không, là thiếu đủ thứ!

"Tôi phản đối tiến hành phản công, yêu cầu ghi rõ điều này vào biên bản!"

Nói xong Model nhìn sang viên tham mưu phụ trách ghi chép các quyết sách của bộ tư lệnh.

Von Guderian bật cười khanh khách: "Cách làm của ông khiến tôi nhớ đến lão đối thủ Schlieffen của tôi. Ông ta lúc nào cũng vậy, hễ cứ thua trận là y như rằng không phải lỗi của ông ta."

Model: "Ông tưởng tôi đang đùn đẩy trách nhiệm sao? Không, tôi chỉ nói cho ông biết lúc này mà tấn công là hoàn toàn vô nghĩa, đánh không lại đâu. Bên kia toàn là chuyên gia phòng ngự, tình hình tiếp tế của chúng ta bây giờ lại như thế này, căn bản không có khả năng giành được thắng lợi!

"Còn ông, phát động tấn công chỉ là vì muốn ăn nói với Hoàng đế bệ hạ mà thôi, không phải sao? Ông và Schlieffen có gì khác nhau? Chẳng khác gì cả!"

Von Guderian nhìn sang sĩ quan phụ tá: "Tôi thấy Model trung tướng đường sá xa xôi, chắc là mệt rồi..."

"Không! Tôi sẽ không ở lại đây qua đêm! Tôi đến đây chỉ là để bày tỏ ý kiến của mình, bây giờ đã nói xong rồi, ông cũng nên nhanh chóng rút lui đi, nếu không quân Ant sẽ phản công quy mô lớn, trinh sát của tôi phát hiện ra ngày càng nhiều đơn vị mới của bọn chúng, tôi tin chắc cuộc phản công quy mô lớn của bọn chúng sẽ sớm diễn ra, bây giờ không phải lúc tấn công, mà là phòng ngự! Hiểu chưa!"

Nói xong Model xoay người sải bước bỏ đi.

Mọi người trong bộ tư lệnh nhìn Von Guderian.

Vị đại tướng thở dài: "Phát động tấn công theo kế hoạch ban đầu."

————

Sau khi pháo binh của quân Prosen ngừng bắn, Yegorov đứng dậy: "Nhanh vậy sao? Liệu quân địch có thực sự muốn tấn công không?"

Vasili được phái đến đây phụ trách liên lạc nói: "Không biết nữa, cũng có thể bọn chúng biết rõ trong vòng một ngày một đêm chúng ta không thể đào được công sự tử tế gì, cho nên chỉ bắn qua loa cho xong chuyện."

Lúc này quan sát viên pháo binh hô lớn: "Xe tăng địch, hướng tây nam!"

Yegorov vội vàng ghé mắt vào chỗ hở của ụ súng được làm tạm bợ bằng gỗ và bao cát, giơ ống nhòm lên, vừa quan sát vừa nói: "Khoảng sáu mươi chiếc xe tăng, bộ binh thì rất đông. Chuyện gì thế này?"

Vasili: "Có thể là xe hỏng hết rồi, xe tăng của chúng ta bị phá hủy nhiều như vậy, quân đội Prosen cho dù có hệ thống hậu cần tốt đến đâu, cũng không thể nào đảm bảo cho xe tăng hoạt động bình thường trong điều kiện thời tiết như thế này được."

Yegorov líu lưỡi: "Dù sao thì cách đánh của chúng ta vẫn thế, chặn đường bộ binh trước, pháo cối bắn."

Nói xong hắn xoay người, nhìn về phía trận địa pháo cao xạ 88 ly bên cạnh sở chỉ huy - Thực ra sở chỉ huy của hắn chính là công sự mà quân Prosen xây dựng, vốn có mái che bằng gỗ ba lớp, bị pháo binh của quân Ant bắn sập mất rồi.

Sau đó trận địa này bị chiếm gọn, bởi vì pháo 88 ly và súng máy đều bị đông cứng.

Đương nhiên hiện tại số pháo và súng máy này đã được hơ lửa, có thể hoạt động bình thường.

Làn đạn pháo cối đầu tiên đã rơi xuống trận địa của quân địch.

Lúc này quan sát viên của pháo đội hô lớn: "Vượt qua mốc một nghìn năm trăm mét!"

Dmitri Ivanovich được cử làm chỉ huy trận địa pháo phòng không tạm thời hô lớn: "Ngắm bắn mục tiêu, khai hỏa!"

Pháo thủ đều được điều động từ các đơn vị pháo chống tăng, trình độ văn hóa của binh sĩ quân Ant không cao, huấn luyện sử dụng pháo phải mất rất nhiều thời gian.

Bởi vì chưa quen với pháo, lại thêm nhân lực ít ỏi, bốn khẩu pháo 88 ly sau khi bắn loạt đạn đầu tiên đã im bặt.

Yegorov dùng ống nhòm quan sát điểm rơi của đạn pháo, chỉ thấy đạn pháo rơi xuống đất rồi nảy lên như quả bóng bàn.

Không có chiếc xe tăng nào của quân Prosen trúng đạn.

Lúc này màn pháo cối dày đặc hơn bắt đầu dội xuống, chia cắt đội hình xe tăng và bộ binh của quân địch.

Pháo 88 ly rốt cuộc cũng bắn loạt đạn thứ hai.

Yegorov nhìn thấy một chiếc xe tăng của quân Prosen bị đâm thủng giáp trước, sau đó lửa bốc lên ngùn ngụt từ nắp động cơ, hai tên lính xe tăng chui ra khỏi xe, lăn lộn trên đất.

Yegorov: "Tốt! Đánh hay lắm! Tiếp tục bắn!"

Lúc này, màn khói của quân Prosen cũng được thả xuống.

Yegorov: "Thế này mới đúng là quân đội Prosen mà tôi biết chứ."

Hắn vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng động cơ gầm rú từ phía sau, quay đầu lại thì thấy khẩu đội pháo ZIS-30 vốn bị che khuất tầm nhìn đã bắt đầu di chuyển.

"Ồ, mấy khẩu pháo này chạy nhanh thật, có thể vòng qua màn khói của quân địch để bắn không nhỉ? Tuyệt vời!"

Yegorov vui mừng ra mặt: "Thay đổi rồi, mọi thứ đã thay đổi rồi, không còn là đội quân phải đi xin ăn khắp nơi nữa."

Nói xong Yegorov rút súng lục ra, nói với các binh sĩ: "Mọi người hãy chiến đấu hết mình! Năm đó khi không có vũ khí, chúng ta chỉ bằng vào bộ binh cũng đánh thắng quân thù! Hãy cho lũ giặc thấy khí thế của Trung đoàn cận vệ số 31!

"Nhưng chúng tôi là Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5." Có người nói.

"Đều như nhau cả thôi! Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 cũng là đơn vị lập nhiều chiến công ở Loktev! Đừng làm ô uế thanh danh của các bậc tiền bối! Hãy cho bọn chúng thấy thế nào là lợi hại! Súng máy, bắn! Xây dựng lưới lửa!"

Các khẩu súng máy trên trận địa đồng loạt khai hỏa, những khẩu súng máy này được bố trí theo chiến thuật "lưới lửa" do Rokossovsky đề xuất, tạo thành một lưới lửa dày đặc không góc chết, cho dù có bị che khuất tầm nhìn bởi khói mù cũng có thể chặn đứng hiệu quả các cuộc tấn công của quân địch - chỉ là hơi tốn đạn dược.

Phong cách của Rokossovsky chính là dùng pháo và đạn đè bẹp quân địch, pháo kích là như vậy, "lưới lửa" cũng thế.

Lúc này khẩu đội pháo ZIS-30 đã di chuyển đến vị trí mới và khai hỏa.

Yegorov không nhìn thấy hiệu quả của đợt pháo kích, chỉ có thể ló cổ lên sốt ruột: "Mẹ kiếp, chẳng thấy gì cả, khói mù đáng ghét."

Lúc này Vasili nói: "Không biết có phải tôi bị ảo giác hay không, tôi luôn cảm thấy Rokossovsky tướng quân có thể nhìn xuyên qua màn khói."

Yegorov còn chưa kịp lên tiếng thì Popov, người được phái đến tiền tuyến để giám sát đã lên tiếng: "Cậu nghĩ thế là đúng đấy, một vị tướng tài năng như vậy, nhận thức của cậu về ông ấy sẽ dần thay đổi, và sẽ lý tưởng hóa ông ấy. Thánh Aleksandr Nevsky đã từng nói rằng, ông ấy cũng chỉ là một người bình thường, chỉ là chúng ta thần thánh hóa ông ấy mà thôi.

"Thánh Aleksandr cả đời rất ghét bị thần thánh hóa."

Vasili cau mày: "Nhưng... Tôi thực sự cảm thấy tướng quân có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà chúng ta không thấy, rõ ràng là mọi người đều đang cùng nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát, vậy mà ông ấy có thể nắm rõ toàn bộ cục diện."

Yegorov cười: "Nói nhảm, người ta tốt xấu gì cũng theo học khóa đào tạo chỉ huy cao cấp, tốt nghiệp Học viện Quân sự Suvorov cơ mà. Còn cậu chỉ là học viên khóa huấn luyện chuẩn úy, muốn làm tham mưu cấp cao thì phải đến học viện Suvorov mà học hỏi.

"Những gì tướng quân được học, ngay cả tôi còn chưa hiểu hết nữa là!"

Vasili định nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống, không nói ra chuyện Rokossovsky tốt nghiệp với vị trí bét bảng.

————

Ngày 19 tháng 11, 0 giờ 0 phút, bộ tư lệnh tập đoàn quân trung tâm của quân đội Prosen.

Thống chế Fedor von Bock nhìn viên tham mưu thông tin đang bước vào: "Tình hình thế nào rồi?"

Viên tham mưu nhìn vào tờ điện báo trong tay: "Báo cáo về tỷ lệ xe tăng, xe bọc thép sẵn sàng chiến đấu của các đơn vị đã được tổng hợp xong. Ông muốn nghe từ đầu không ạ?"

Thống chế von Bock gật đầu: "Đọc đi."

Tham mưu: "Sư đoàn thiết giáp số 1, số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu: một chiếc Panzer III, một chiếc Panzer IV. Sư đoàn thiết giáp số 2..."

"Chờ đã!" Thống chế von Bock giơ tay phải lên, "Sư đoàn thiết giáp số 1 chỉ còn hai chiếc xe tăng có thể hoạt động?"

"Đúng vậy, thời tiết lạnh giá đã phá hủy hệ thống truyền động của xe tăng, cho dù sau khi rã đông cũng không thể nào hoạt động một cách trơn tru được, tất cả các đơn vị xe tăng đều báo cáo tỷ lệ hỏng hóc tăng đột biến. Tin tốt là, hơn một nửa số kíp lái xe tăng vẫn còn sống."

Thống chế von Bock phẩy tay: "Thôi khỏi đọc nữa. Chúng ta phải rút lui, nếu không sẽ mất trắng, ngay cả những người lính xe tăng cũng không giữ được. Những người lính xe tăng giàu kinh nghiệm cũng quý giá như phi công vậy. Đã đến lúc phải rút lui toàn diện rồi."

Tham mưu trưởng: "Bỏ mặc mười vạn quân đang bị vây ạ?"

Thống chế von Bock nhìn vào vùng đất nhỏ màu xanh bị biểu tượng của quân địch bao vây trên bản đồ.

"Thực ra... tôi nghi ngờ liệu trong vòng vây có còn đơn vị nào chống cự hay không. Quân địch không tiêu diệt lực lượng này, là vì muốn dụ chúng ta đến giải vây, tạo điều kiện cho quân đội của bọn chúng chuẩn bị cho cuộc phản công quy mô lớn, sau đó sẽ tiêu diệt thêm lực lượng của chúng ta."

————

Vương Trung cầm ống nghe, nói với người ở đầu dây bên kia: "Chỉ cần quân địch còn tiếp tục tấn công, còn muốn giải vây, chúng ta sẽ tiếp tục

bao vây mà không tiêu diệt. Chúng ta thậm chí có thể dùng loa phóng thanh kêu gọi đám quân Prosen trong vòng vây ra ngoài ăn uống, nuôi nhốt bọn chúng ở đây, đợi quân ta chuẩn bị xong sẽ tiến hành chiến dịch tiêu diệt quy mô lớn."
Belinsky: "Suy nghĩ của cậu rất tốt, nhưng trước mắt chúng ta cần thiết phải thể hiện thành quả phản công quy mô lớn. Chuyện này không thể chỉ cân nhắc từ trên phương diện quân sự."

Vương Trung: "Vậy mau chóng phát động tiến công không phải tốt hơn sao?"

Belinsky: "Mùa đông khắc nghiệt cũng ảnh hưởng đến chúng ta. Chuyện cụ thể cậu nói với Tham mưu trưởng Tukhachev đi."

Vương Trung hơi nhíu mày, nghĩ thầm đây không phải là chó liếm của Sa Hoàng sao? Chẳng lẽ nói... Vì muốn đảm bảo đoàn kết... sao?

Lúc này trong ống nghe điện thoại truyền đến giọng nói của Tukhachev: "Hiện tại binh lực được đầu nhập phản kích đã là toàn bộ binh lực của chúng ta, những binh đoàn khác sớm nhất ở ngày 5 tháng 12 mới có thể chuẩn bị tốt. Hơn nữa cậu cũng đã dùng gần như toàn bộ đạn dược của chúng ta, vấn đề hậu cần... À, Tuganev sẽ nói với cậu."

Không phải chứ, các người đá bóng trách nhiệm à?

Một lát sau, giọng nói của Tuganev vang lên: "Ảnh hưởng mà các nhà máy dời về phía sau vô cùng nghiêm trọng, hiện tại chúng ta ngay cả nguyên liệu hóa học sản xuất thuốc nổ cũng không đủ. Hiện tại chúng ta cái gì cũng thiếu, cần phải nhanh chóng thể hiện ra thành quả. Đây là... suy xét về ngoại giao."

Hiểu rồi, phải để Hợp Chủng Quốc phê chuẩn cho dự luật thuê mượn, nếu không thì phía Ant cũng không thể tiếp tục đánh nữa.

Vương Trung đứng thẳng người: "Ngày mai, cũng chính là ngày 20 tháng 11, tôi sẽ phát động toàn diện tiến công, tiêu diệt kẻ địch trong vòng vây."

(Hết chương)

Chương 95: Rượu mừng công (Bổ sung 18/33)

Ngày 20 tháng 11 năm Julian thứ 914, Vương Trung nhìn đồng hồ đeo tay.

Kirienko, Tư lệnh Tập đoàn quân, đứng bên cạnh châm chọc: "Rõ ràng tôi mới là Tổng chỉ huy, nhưng cậu lại là người nhìn đồng hồ, tình cảnh này cũng có chút kỳ quái."

Vương Trung làm một động tác mời: "Vậy ông tới đi!"

Kirienko lắc đầu liên tục: "Không không không, kế hoạch là do cậu làm, công lao cũng là cậu hưởng, cậu cứ làm đi, tôi sẽ không lưu lại cái tên này

trong lịch sử đâu."

Lúc này, thuộc hạ cũ của Kirienko, tân Quân trưởng Kỵ binh số 7 - Nikolai Andreyevich Oschtus cẩn thận hỏi: "Tướng quân Rokossovsky các hạ vẫn luôn gần gũi như vậy sao?"

Vương Trung: "Chứ sao? Tôi chỉ là một người bình thường."

Dường như lời nói của Vương Trung có ẩn ý gì đó, Andreyevich rơi vào trầm tư.

Vương Trung lại nhìn đồng hồ, thấy kim phút chỉ về số 12, hắn nói: "Bắn pháo."

Đúng tám giờ sáng ngày 20 tháng 11, trận chiến tiêu diệt tập đoàn quân Prosen tại Kalanskaya do chỉ huy của Tập đoàn quân phía Tây Ant đã bắt đầu.

Pháo kích được một phút, Tham mưu thông tin bước vào nhà gỗ - nơi được dùng làm sở chỉ huy tạm thời của Tập đoàn quân xung kích: "Trong vòng vây, quân Prosen đã dùng mật mã hàng không quốc tế để phát điện báo."

Vương Trung nhìn Tham mưu thông tin.

Mọi người trong nhà đều nhìn hắn.

Vương Trung: "Hả? Tôi hạ lệnh này sao? Không không, Kirienko, ông tới đi!"

Giọng điệu của hắn có chút giống như một câu chuyện cười kinh điển của Liên Xô: Ông mau lên sân khấu nào đó đi.

Kirienko tặc lưỡi, phất tay nói: "Đọc đi!"

Tham mưu thông tin nhìn điện văn: "Thiếu tướng Joseph, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp số 5, thay mặt toàn bộ quân đội Prosen tại Kalanskaya gửi đến Thân vương Rokossovsky lời chào trân trọng nhất, chúng tôi nguyện ý đầu hàng người anh hùng như ngài."

Vương Trung hừ một tiếng: "Gửi lại, Đế quốc Ant không có Thân vương Rokossovsky, không tìm thấy người này. Cứ như vậy... À..."

Vương Trung nghĩ nghĩ, người ta đã chỉ đích danh muốn đầu hàng mình, hình như cũng không cần phải câu nệ hình thức như vậy đúng không.

Vì thế hắn phất phất tay: "Cứ trả lời như vậy! Câu chữ không cần phải trau chuốt, cứ như vậy đi."

Tham mưu thông tin cầm điện văn rời đi.

Pavlov: "Như vậy có ổn không? Nếu bọn họ đầu hàng tập thể, chẳng phải chúng ta có thể đưa thêm nhiều tù binh còn sống để thị uy sao?"

Vương Trung: "Cậu không hiểu, làm gì có Thân vương Rokossovsky nào, chuyện này hoàn toàn không có. Cậu cũng đừng có nói lung tung như vậy,

truyền ra ngoài sẽ không tốt cho danh dự của Bệ hạ. Hơn nữa, đối với Lyudmila cũng không tốt, cô ấy mới là vị hôn thê của tôi."

Vasili: "Nhưng rõ ràng là Bệ hạ có ý với cậu mà, mọi người đều thấy cô ấy hôn cậu nồng nhiệt ở nhà ga đấy."

Vương Trung vô cùng bình tĩnh, hắn đã sớm nghĩ ra cách ứng phó: "Tôi coi cô ấy như em gái, đó chỉ là cách cô ấy thể hiện sự nhớ nhung với người thân thôi."

"Dùng cách đó sao?" Vasili kinh ngạc hỏi.

Lúc này, Tham mưu thông tin đã trở lại: "Điện trả lời của quân địch."

Vương Trung: "Sao lại nhanh như vậy?"

Tham mưu thông tin: "Vì không cần phải giải mã, bọn họ dùng thẳng mật mã hàng không quốc tế để gửi."

Vương Trung: "Bọn họ nói gì?"

"Thiếu tướng Joseph, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp số 5, thay mặt toàn bộ quân đội Prosen tại Kalanskaya gửi đến Tướng quân Rokossovsky lời chào trân trọng nhất, hy vọng tướng quân có thể chấp nhận cho quân đội chúng tôi đầu hàng."

Vương Trung nói thẳng, không cần làm theo trình tự: "Gửi lại, bọn họ chỉ có thể đầu hàng nhân dân Ant, nếu không chúng tôi sẽ cho nổ bom đến khi bọn họ tan xương nát thịt."

Tham mưu thông tin vừa định rời đi, Vương Trung gọi hắn lại:

"Cái điện văn này cả thế giới đều có thể nhận được sao? Hay là chỉ có chúng ta nhận được?"

Tham mưu thông tin: "Xét theo cường độ tín hiệu, chỉ có những radio trong phạm vi hai trăm kilomet mới có thể nhận được, xét theo bước sóng thì cũng gần tương tự."

Vương Trung: "Vậy thiết bị bên chúng ta, tối đa có thể để cho người ở khoảng cách bao xa nhận được?"

Tham mưu thông tin tính toán một chút, đáp: "Thiết bị của chúng ta có thể phủ sóng đến tận St. Yekaterinburg, nếu dùng cách này để phát, một số tỉnh ở trong nước Prosen cũng có thể nhận được."

Vương Trung: "Vậy đổi nội dung điện văn thành như thế này: Quân đội Prosen trong vòng vây tại Kalanskaya đã bại trận, chỉ có thể đầu hàng nhân dân Ant, nếu không chúng tôi sẽ tiêu diệt từng tên một.

"Sau đó tôi sẽ sáng tác một bài hát, tên là "Mùa mưa Kalanskaya", để cho mọi người biết rằng đã từng có hàng vạn binh sĩ Prosen co đầu rút cổ ở Kalanskaya, hiện tại mưa to rơi xuống, chỉ có những hồn ma vất vưởng mới có thể nghe thấy.

"Sau này mỗi lần đánh hạ một thành phố của Prosen, tôi sẽ cho phát bài hát này, kể lại kết cục bi thảm của bọn họ."

Tham mưu thông tin viết xong, nhìn điện văn dài dằng dặc, nói: "Phải gửi nhiều như vậy sao?"

"Phải, đi đi, đảm bảo toàn bộ người dân Ant đều nhận được."

Tham mưu thông tin rời đi.

Giám mục Popov lẩm bẩm: "Chỉ có thể đầu hàng nhân dân Ant sao? Cậu còn có thể làm cả tu sĩ nữa đấy. Không đúng, tôi biết cậu có bản lĩnh này từ lâu rồi, cậu đánh trận chưa bao giờ cần tôi phải khích lệ tinh thần chiến đấu cho binh lính, khiến tôi cảm thấy mình đúng là đồ vô dụng."

Vasili nói theo: "Quen là được."

Popov liếc xéo Vasili.

Vương Trung nghe tiếng pháo từ trận địa pháo binh xa xa, tình hình trước mắt có lẽ không cần phải lo lắng nữa, quân địch thiếu ăn thiếu mặc, đạn dược cũng không còn nhiều, phỏng chừng sau khi bị nã pháo một trận sẽ đầu hàng.

Vương Trung bắt đầu lợi dụng đặc quyền của người xuyên không, suy nghĩ về chuyện tương lai.

Sau khi tiêu diệt quân địch ở Kalanskaya, tiếp theo sẽ là truy kích, lúc này sẽ phải đối mặt với một loại vũ khí mới của quân địch: pháo chống tăng Pak 40.

Mặc dù chỉ là mẫu thử nghiệm, nhưng trên thực tế vào lúc này, loại pháo chống tăng này đã được đưa vào sử dụng.

Loại pháo này có thể bắn xuyên giáp T-34 ở khoảng cách 1500 mét, thêm vào đó là hệ thống ngắm bắn ưu việt và chất lượng binh lính cao, chắc chắn sẽ gây ra tổn thất nặng nề cho quân đội Ant đang phản công.

Cùng với việc quân địch rút lui, vấn đề hậu cần sẽ dần được giải quyết, loại pháo chống tăng mới được bổ sung đầy đủ đạn dược là điều chúng ta phải đặc biệt lưu ý.

Hơn nữa điều nguy hiểm hơn là sang năm, tháng 3 năm thứ hai của cuộc chiến, quân địch sẽ đưa vào sử dụng Panzer IV Ausf.F2, loại xe tăng này có thể bắn xuyên giáp T-34 từ xa, hơn nữa chất lượng lính tăng của địch vốn đã cao, hệ thống ngắm bắn cũng tiên tiến hơn, trong khi đó T-34 lại thường xuyên do lính mới chưa có kinh nghiệm điều khiển.

Rồi đến tháng 9 năm thứ hai, xe tăng Tiger I sẽ được đưa vào tham chiến.

Mặc dù ban đầu, tỷ lệ gặp sự cố của những chiếc xe tăng mới này rất cao, hiệu quả chiến đấu không được như mong đợi, nhưng sau khi đã khắc phục được những nhược điểm, nó sẽ trở thành bá chủ trên chiến trường.

Ở Trái đất, Hồng quân Liên Xô đã phải trả giá bằng rất nhiều xương máu mới có thể chiến thắng. Thế nhưng ở thế giới này, Prosen còn mạnh hơn cả Đức Quốc Xã, liệu những vũ khí mới này có khiến chiến tuyến sụp đổ, dẫn đến thất bại cuối cùng hay không?

Bởi vì cũng giống như ở Trái đất, Prosen ở thế giới này căn bản vẫn chưa tiến hành tổng động viên, cũng chưa áp dụng nền kinh tế thời chiến.

Vương Trung càng nghĩ về tương lai, hắn càng cảm thấy điều mình cần làm lúc này không phải là giành được bao nhiêu chiến thắng trên chiến trường, mà là phải nhanh chóng nắm rõ tình hình công nghiệp, can thiệp vào việc sản xuất vũ khí, tốt nhất là có thể can thiệp vào cả việc xây dựng quân đội, thậm chí là cả học thuyết quân sự nữa...

Đang mải suy nghĩ, Tham mưu thông tin bước vào: "Điện báo bằng văn bản gốc của quân địch."

Vương Trung: "Đọc đi."

Tham mưu thông tin: "Toàn thể binh sĩ Prosen tại Kalanskaya, xin được đầu hàng nhân dân Ant."

Vương Trung gật đầu: "Như vậy mới được, nhưng bọn họ phải dùng công suất lớn nhất để phát đi, liên tục phát đến tám giờ tối nay. Chúng ta có thể ngừng pháo kích, đồng thời phái sứ giả đến đàm phán về việc đầu hàng, nhưng tuyệt đối không được để bọn họ ngừng phát điện báo này, nếu dừng lại, quân ta sẽ lập tức tấn công. Đi thông báo cho bọn họ biết."

Lần này Tham mưu thông tin đi chưa lâu đã quay lại: "Báo cáo, quân địch đồng ý."

Vương Trung: "Vậy thì ngừng bắn. Nhưng các đơn vị pháo binh vẫn phải duy trì trạng thái sẵn sàng chiến đấu."

Pavlov: "Tôi nghĩ bọn họ sẽ không giở trò gì nữa đâu. Hay là chúng ta uống rượu mừng chiến thắng đi? Đây là lần đầu tiên chúng ta đánh bại quân địch một cách thực sự kể từ khi khai chiến đến nay, không phải là một cuộc rút lui chiến thuật nữa."

Yegorov nghe vậy lập tức tỏ ra hào hứng: "Được đấy!"

Vương Trung suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cũng nên làm vậy, hôm nay chúng ta sẽ uống rượu mừng công!"

————

Ngày 20 tháng 11, tại Sở chỉ huy Tập đoàn quân St. Yekaterinburg, thành phố St. Yekaterinburg.

Đại tướng Gorky, Tư lệnh Tập đoàn quân, đang cùng các sĩ quan cấp cao nghiên cứu những động thái mới nhất của quân địch, bất ngờ cửa phòng làm việc bật mở, Tham mưu thông tin bước vào: "Chúng tôi nhận được một bức điện báo được gửi bằng mật mã hàng không quốc tế, nội dung là:

"Toàn thể binh sĩ Prosen tại Kalanskaya, xin được đầu hàng nhân dân Ant."

Nghe xong, Gorky lập tức xoay người, nhìn lên bản đồ chiến sự, hỏi: "Vì sao Rokossovsky lại phát động tấn công? Chẳng lẽ không phải là nên bao vây quân địch, chờ bọn họ đến giải vây rồi tiêu diệt sao? Làm như vậy chẳng phải là để cho bọn họ chạy mất hay sao?"

Giám mục quân đội: "Có lẽ là do vấn đề về chính trị... và ngoại giao, ngài Gorky. Đặc biệt là bức điện báo này, nếu chúng ta có thể nhận được thì trạm khí tượng của Anh và Mỹ ở Bắc Cực cũng có thể nhận được. Hắn đang muốn nói cho cả thế giới biết, chúng ta đã chiến thắng."

Đại tướng Gorky nhìn chầm chầm vào bản đồ vài giây, nói: "Rokossovsky từng nói, chúng ta không thể nào giành chiến thắng chớp nhoáng được, ông còn nhớ chứ?"

"Tất nhiên rồi. Trên thực tế, Giáo hội chúng tôi vẫn luôn nỗ lực tuyên truyền quan điểm này, tôi cho rằng nó đã trở thành quan điểm chính thức của Đức Đại Mục thủ và cả Giáo hội."

Đại tướng Gorky gật đầu: "Hắn cũng có chút tầm nhìn đấy, nhưng làm cách nào để hắn có thể đáp ứng được yêu cầu của những kẻ muốn chiến thắng nhanh chóng đây? Việc đặc cách đề bạt hắn lên làm Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây đã khiến rất nhiều người bất mãn rồi. Hiện tại hắn chỉ có thể tấn công, nhưng nếu hắn tấn công thất bại thì sao? Vinh quang hiện tại của hắn lớn bao nhiêu thì sau này sẽ bị người ta chửi rủa thậm tệ bấy nhiêu!"

Khác với vẻ mặt nghiêm nghị của Đại tướng Gorky, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân - Ivan Stepanovich đi đến tủ rượu: "Chuyện đó để sau hẵng lo, hiện tại hãy cùng nhau nâng ly vì chiến thắng của chúng ta!"

Gorky suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Nói đúng lắm, vì Bức tường thép Rokossovsky của Đế quốc, vì chiến thắng vang dội đầu tiên của hắn, cạn ly!"

————

Tại Kehlsteinhaus, Prosen.

"Toàn thể binh sĩ Prosen tại Kalanskaya, xin được đầu hàng nhân dân Ant." Thư ký đọc xong, rụt cổ lại, sợ hãi nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế phất tay: "Tất cả ra ngoài đi."

Mọi người trong phòng nhìn nhau, sau đó lặng lẽ đi ra cửa.

"Siegfried, cậu ở lại." Hoàng đế nói.

Thế là Siegfried - Gilles ở lại.

Chờ mọi người đã đi hết, Hoàng đế Reinhardt đập mạnh tay xuống bàn: "Bọn họ sao có thể như vậy chứ! Cho dù đầu hàng cũng phải đầu hàng một cách đường hoàng chứ, làm như vậy chẳng khác nào khiến chúng ta bị

động trên trường quốc tế hay sao!

"Mạng lưới tình báo của chúng ta ở Hợp Chủng Quốc đang ra sức ngăn cản việc thông qua dự luật cho vay! Bức điện báo này chẳng khác nào tạt một gáo nước lạnh vào những nỗ lực của chúng ta!

"Nếu bọn họ là những chiến binh Prosen quang vinh, bọn họ nên chết vì Đế quốc! Chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!"

Trút giận xong, vị Hoàng đế của người Prosen, người chinh phục Uropa, bất lực ngồi phịch xuống ghế.

Siegfried: "Họ cũng là con người, cũng muốn được sống, tôi nghĩ họ không có lỗi."

Hoàng đế ngẩng đầu, nhìn người bạn của mình: "Họ không có lỗi sao?"

Siegfried: "Là chúng ta đã sai lầm khi khinh địch. Theo tôi, bây giờ chúng ta nên tiến hành tổng động viên, tất cả các nhà máy đều chuyển sang chế độ sản xuất thời chiến, tất cả các nhà máy dân sự đều phải tham gia sản xuất vũ khí, chúng ta vẫn còn cơ hội."

Hoàng đế im lặng vài giây, lắc đầu: "Không được, chúng ta còn một số vũ khí mới chưa kịp đưa vào sử dụng, ví dụ như pháo tự hành 88 ly được phát triển sau khi xe tăng hạng nặng B1 của quân địch tấn công Carolin. Tôi đã xem qua buổi thử nghiệm của nguyên mẫu, chúng ta chưa cần phải tổng động viên."

Siegfried thở dài.

Lúc này, Reinhardt đứng dậy: "Lấy rượu đến đây, Siegfried. Dù là kẻ thù, nhưng hắn ta đã chiến thắng, căn cứ vào những gì cậu kể, tôi thừa nhận hắn là một chuyên gia phòng ngự xuất sắc. Hãy cùng nhau uống rượu như những thuyền trưởng của những con tàu buồm một trăm năm trước, sau khi trận chiến kết thúc, cùng nhau uống rượu trên boong tàu."

Siegfried gật đầu: "Vâng, đúng là nên uống một chút."

————

Số 10 Phố Fleet, dinh thự đệ nhất, Liên Hiệp Vương Quốc.

Thủ tướng Leonard Spencer đang xem xét tập tài liệu dày cộp do Bộ Hải quân cung cấp, nội dung là thảo luận về khả năng đổ bộ lên hậu phương chiến trường Mamluk.

Lúc này, thư ký riêng Bernard của ông và Chánh văn phòng Nội các - Ngài Appleby cùng nhau bước vào.

Bernard đặt một tập tài liệu lên bàn làm việc của Leonard.

"Cái gì đây?" Thủ tướng ngẩng đầu lên.

Ngài Appleby nói: "Chúng tôi vừa nhận được một bức điện báo được gửi bằng văn bản gốc từ quân đội Prosen, nội dung là: "Toàn thể binh sĩ

Prosen tại Kalanskaya, xin được đầu hàng nhân dân Ant."

Thủ tướng Leonard vui mừng khôn xiết: "Đã xác nhận là thật chưa?"

Bernard: "Bộ phận của Ngài Carming đã phân tích thông tin tình báo gửi về từ Prosen, cho rằng rất có thể là sự thật."

Leonard vui mừng ra mặt: "Mang rượu đến đây! Phải uống mừng một trận ra trò! Đây đúng là một tin vui!"

Ngài Appleby: "Nhưng mà, ngay vừa rồi, Thượng viện Hợp Chủng Quốc đã bác bỏ dự luật cho vay, trong thời gian tới, họ sẽ không cung cấp viện trợ vật tư miễn phí cho chúng ta và Ant."

Leonard chùng xuống: "Lũ khốn kiếp Prosen!"

Thư ký Bernard: "Vậy còn lấy rượu không ạ?"

Leonard phất tay: "Lấy chứ! Lúc này càng phải uống!"

(Hết chương)

Chương 96: Rokossovsky khải hoàn trở về (Bổ sung 19/33)

Ngày 22 tháng 11, tại cửa ngõ phía tây đường vòng ngoài thành phố Yekaterinburg.

Nelly kiểm tra lại trang phục của Vương Trung, gật đầu: "Bây giờ thì ngài sẽ không bị mất mặt vì trang phục nữa."

Vương Trung: "Tôi chưa bao giờ phải mất mặt vì chuyện ăn mặc cả!"

Nelly lập tức lộ ra vẻ mặt vừa thương hại vừa cưng chiều như một người mẹ đang nhìn đứa con trai khờ khạo của mình.

Thực ra, bởi vì Nelly rất đáng yêu nên Vương Trung cảm thấy biểu cảm này của cô cũng rất đáng yêu.

Nhưng hiện tại có những chuyện quan trọng hơn cần làm.

Vương Trung nhìn đoàn tù binh đã xếp thành hàng ngay ngắn.

Quân đội Prosen rất có kỷ luật, rõ ràng đã trở thành tù binh mà vẫn có thể xếp hàng chỉnh tề như vậy.

Hai mươi người đi đầu đều đeo quân hàm màu đỏ, điều này chứng tỏ bọn họ đều là tướng lĩnh của Prosen.

Đi tiếp theo sau là những sĩ quan có cấp tướng nhưng do đặc thù binh chủng nên không đeo quân hàm đỏ, sau đó mới đến các sĩ quan cấp tá.

Đoàn tù binh lên đến hàng chục vạn người, binh lính đều đi ở cuối cùng, còn hàng nghìn người đi phía trước đều là sĩ quan các cấp.

Hơn nữa, Vương Trung còn cố tình yêu cầu bọn họ mặc bộ quân phục đẹp nhất, đeo những tấm huân chương lấp lánh nhất, nhưng lại không cho phép cạo râu, chải đầu hay rửa mặt.

Mục đích là để tạo ra sự tương phản giữa bộ quân phục chỉnh tề và gương mặt lem luốc, nhếch nhác.

Các sĩ quan quân đội Ant biết tiếng Prosen được lựa chọn kỹ lưỡng đứng rải rác dọc theo hai bên đoàn tù binh dài dằng dặc.

Vì số lượng người quá đông, để đảm bảo đoàn người di chuyển không bị hỗn loạn, rất nhiều nhân viên văn thư làm việc ở các Sư đoàn, Quân đoàn cũng được điều động đến làm phiên dịch.

Đoàn người lên đến cả chục vạn, lại có rất nhiều người bị thương phải chống nạng hoặc nằm trên cáng, cho dù đã xếp thành bốn hàng dọc nhưng vẫn dài đến mức kinh người.

Đoàn người này sẽ diễu hành dọc theo con đường chính của thành phố, đi qua quảng trường trung tâm - nơi trước đó diễn ra lễ duyệt binh, đi qua cổng chính Cung điện Mùa hè, sau đó đến trại tập trung dành cho tù binh chiến tranh ở ngoại ô thành phố.

Vương Trung đã viết báo cáo đề nghị đặt tên cho trại tập trung này là Goodlin, nhưng không được Belinsky chấp thuận.

Cái tên này hay như vậy mà!

Nhưng hình như cái tên này là do cư dân mạng sau này nghĩ ra để trêu chọc thì phải?

Lúc này, con Bucephalus đột nhiên hí vang, Vương Trung quay đầu lại thì thấy một viên Thiếu tá đi tới, giơ tay chào: "Báo cáo Tướng quân, có thể bắt đầu lễ khải hoàn rồi ạ."

Vương Trung gật đầu, xoay người lên ngựa, sau đó giơ tay lên.

Hắn còn chưa kịp hạ tay xuống thì ban nhạc quân đội đã bắt đầu tấu nhạc!

Vương Trung đành phải giả vờ như thể mình vừa mới ra hiệu lệnh, vẻ mặt hài lòng hạ tay xuống.

Mẹ kiếp, không trao đổi kỹ càng trước với nhau thì sẽ như thế này đấy.

Ban nhạc lại tấu bài "Lời tiễn biệt của người phụ nữ Ant", Vương Trung khẽ thúc vào bụng con Bucephalus, nó lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi, trông rất oai vệ.

Trên thực tế, người dân Ant đã tập trung rất đông ở khu vực ngoại ô, vừa nhìn thấy Vương Trung cưỡi ngựa đi tới, bọn họ lập tức reo hò.

Vương Trung mỉm cười gật đầu chào, giơ tay phải lên vẫy nhẹ.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy phóng viên người Hợp Chủng Quốcg quen thuộc Mike và người đồng nghiệp quay phim Robert Capa.

Nhưng lần này, hai người bọn họ đứng lẫn trong một đám đông phóng viên.

Rõ ràng là có một số người không phải người Ant, Vương Trung đoán bọn họ đến từ các quốc gia khác trên thế giới.
Làm không tốt còn có gián điệp Prosen ngụy trang thành phóng viên.

Vương Trung mỉm cười với ống kính, ngay sau đó có vô số ánh đèn flash phun ra khói mù.

Thẩm phán quan đội nón xanh vây quanh đám phóng viên, hiển nhiên đèn flash và máy ảnh của tất cả phóng viên đều được kiểm tra, xác định không phải súng ống.

Lúc Bucephalus chậm rãi tiến về phía trước, một bộ phận phóng viên cũng đi theo, dường như xem Vương Trung là trung tâm đưa tin.

Một số phóng viên khác thì chuyển ống kính về phía tù binh Prosen.

Vương Trung bên này vừa đi về phía trước một đoạn, liền có cô nương xông qua tuyến phong tỏa của giáo sĩ cùng quân Vệ giáo, giơ cao hoa tươi muốn tặng cho Vương Trung.

Nhưng Bucephalus một ngụm ăn hoa tươi.

Cô nương ngây người, sau đó lập tức bị nữ thẩm phán quan lưng hùm vai gấu ấn xuống đất.

Vương Trung: "Cô ấy chỉ định tặng hoa mà thôi, nhẹ nhàng chút."

Kết quả lời này của hắn khiến mọi người hoan hô.

Vương Trung nhìn về phía bên kia đường, phát hiện bên kia có rất nhiều người vây xem đều nhìn chằm chằm bên này, chuyển góc nhìn xuống có thể kéo gần ống kính, nhìn rõ vẻ mặt ngưỡng mộ của họ - ngưỡng mộ những người ở ven đường đối diện có thể tương tác với Vương Trung.

Vương Trung nhìn đội nhạc và tù binh đang đi giữa đường, xác định mình không thể cưỡi ngựa vượt qua đường tương tác với mọi người bên kia.

Thôi thì đành để mọi người bên kia ngưỡng mộ vậy, hắn không còn cách nào khác.

Lúc Vương Trung nghĩ như vậy, bỗng nhiên ý thức được một chuyện: Những tù binh này là động vật cho mọi người tham quan, hắn chẳng phải cũng vậy sao?

Mẹ kiếp, trước đó chỉ thấy ngầu nên mới đồng ý, không ngờ lại như vậy!

Chẳng trách Lyudmila không đến, cô ấy không muốn bị triển lãm!

Sai lầm rồi!

————

Tám tiếng sau, Vương Trung rốt cuộc cũng mệt mỏi ngồi xe vào Cung điện Mùa Hè.

Lần này Lyudmila đi cùng hắn, nhìn thấy bộ dạng của hắn còn trêu chọc: "Cảm giác thế nào, nghi thức khải hoàn. Nếu là thời cổ đại, ít nhất cũng phải xây cho anh một cái khải hoàn môn, trước cửa lại dựng một bức tượng anh cưỡi tuấn mã."

Vương Trung bị triển lãm tám tiếng chỉ biết cười khổ.

Nhân tiện nói thêm, vì cưỡi ngựa tám tiếng nên mông của hắn hiện tại rất đau.

Lẽ ra trước đó cưỡi Bucephalus đi do thám, một lần chạy mấy chục, trăm cây số cũng chẳng đau mông, lần này không biết tại sao, chỉ đi một vòng trong thành Yekaterinburg, tám tiếng đồng hồ, mông hắn như muốn nứt ra.

Có lẽ lần này cưỡi ngựa toàn đi chậm, lại phải giữ nguyên một tư thế, giữa chừng cũng không thể xuống ngựa nghỉ ngơi nên mới vậy.

Bước vào đình viện Cung điện Mùa Hè, đập vào mắt là cảnh đổ nát hoang tàn.

Xem ra đây chính là dấu vết do lần oanh tạc nổi tiếng kia để lại.

Nhìn từ đống đổ nát, đường kính đại khái là 150 mm, chứ không phải pháo hạng nặng 170 hay 210 mm. Vương Trung ở trong vòng vây Kalanskaya cũng không phát hiện loại pháo hạng nặng nào như vậy.

Nghĩ kỹ lại thì loại pháo hạng nặng này vào lúc đó chắc chắn không có cách nào đưa đến Kalanskaya.

Lyudmila tò mò hỏi: "Sao không dọn dẹp số mảnh vỡ này đi?"

Vương Trung: "Đã dọn rồi, em không thấy nhiều mảnh đá nhỏ đã bị lấy đi sao, cố ý giữ lại đống đổ nát này đấy, ít nhất anh nhìn thấy nó sẽ cho rằng Prosen phải bị hủy diệt. Sẽ có một ngày anh đứng trên đường cái ở thủ đô Prosen, dùng pháo hạng nặng oanh tạc trung tâm quyền lực của chúng."

Lyudmila nhìn đống đổ nát thêm lần nữa: "Ừm, em cũng mong chờ ngày đó."

Lúc này xe đã chạy đến trước cửa chính hoàng cung.

Vị tân Sa Hoàng bệ hạ đang đứng ở bậc thang cao nhất, mỉm cười nhìn các vị khách.

Vương Trung vừa xuống xe, Olga đã xách váy chạy xuống: "Alyosha!"

Vương Trung lập tức quỳ một gối xuống: "Bệ hạ."

Đừng coi thường tường đồng vách sắt của đế quốc!

Lyudmila nhìn Vương Trung, giơ tay chào theo nghi thức quân đội - cô cũng mặc quân phục, nói chính xác thì chào theo nghi thức quân đội là cách ứng xử chuẩn mực nhất.

Olga dừng lại, ngừng cười, bày ra dáng vẻ đoan trang, đưa tay về phía Vương Trung.

Vương Trung hôn lên mu bàn tay cô, lúc này mới đứng dậy.

Olga: "Có sơ hở!"

"Bệ hạ!" Giọng Thượng tướng Tuganev từ phía sau truyền đến.

Olga vội vàng dừng hành động muốn đánh lén, nghiêm mặt nói: "Chúc mừng anh khải hoàn trở về. Xét công lao của anh, ta cho phép anh được mang vũ khí vào hoàng cung, đồng thời cho phép anh cưỡi ngựa trong hoàng cung."

Sắp tới rồi sao, cưỡi Bucephalus tiến vào phòng yết kiến.

Vương Trung: "Cảm ơn người, Yekaterina III đáng kính."

Vẻ mặt Olga ảm đạm: "Họ không cho phép ta xưng là Yekaterina III, cũng không cho ta đổi tên. Bởi vậy ta chỉ có thể làm Olga I."

Vương Trung: "Olga I cũng không tệ, thưa bệ hạ."

Olga cười nói: "Vào đi, các tướng quân đang đợi anh.

"Ta phải rất vất vả mới khiến họ đồng ý cho ta tự mình ra đón anh.

"Họ nói bệ hạ tự mình nghênh đón một vị Thiếu tướng là không hợp lễ nghi. Ta nói anh như anh trai của ta, không, anh chính là người thay anh trai chăm sóc ta, anh trai thắng trận trở về, chẳng lẽ muội muội không thể ra đón sao?"

Vương Trung không tiện phản bác, bởi vì hắn thật sự có ý định thay người anh em tốt của mình làm một người anh trai tốt.

Hắn đành phải nói: "Bệ hạ, sau này hành động phải chú ý ảnh hưởng."

"Ta biết rồi. Đi đường này, đừng để các tướng quân đợi lâu."

————

Phòng bản đồ của Bộ Tổng tham mưu đã được đổi sang một phòng khác, từ góc nhìn quan sát thông tin tình báo mà Vương Trung thu thập được, căn phòng mà Vương Trung bắn chết Skorobo đã bị phong tỏa.

Vương Trung tò mò hỏi Olga: "Sao lại đổi phòng?"

Olga: "Vì Cha ta - tên phản đồ của Ant đã chết ở đó. Cộng thêm việc anh đã giết chết Skorobo, nơi đó đã có hai tên phản đồ cấp cao bỏ mạng."

Vương Trung ồ một tiếng.

Olga: "Hơn nữa lúc oanh tạc cửa sổ kính bị sóng xung kích làm vỡ tan. Bởi vậy mới chuyển sang phòng mới, thời tiết này mà không đóng cửa sổ thì chết người."

Đang nói thì người hầu đã mở cửa phòng họp mới, đồng thời hô to: "Sa Hoàng bệ hạ Olga I, vị anh hùng của Ant - tướng quân Rokossovsky đã đến!"

Chỉ là anh hùng của Ant thôi sao? Danh hiệu này ngắn quá - tuy hắn không chiến đấu vì danh hiệu.

Tất cả tướng lĩnh trong phòng đều đứng dậy.

Vương Trung nhìn quanh một lượt, có cảm giác tất cả tướng lĩnh cấp cao của thủ đô đều đã đến - cộng thêm Thượng tướng Tuganev luôn đi theo phía sau, lúc này nếu cho nổ một quả bom ở đây, quân đội Ant chắc chắn sẽ tan rã.

Belinsky cũng ngồi trên ghế dự thính.

Olga là Sa Hoàng, bởi vậy ngồi ở vị trí chủ tọa, Vương Trung cũng có một ghế ở bên phải bàn hội nghị, chỉ sau Tổng tham mưu trưởng Tukhachev và Bộ trưởng Quốc phòng Boris.

Lyudmila ngồi ở khu vực tùy tùng trong góc.

Sau khi mọi người đã ngồi xuống, Tukhachev đứng dậy, cầm một cây gậy dài, đi đến trước tấm bản đồ khổng lồ.

Hiện tại, cứ nhìn thấy tấm bản đồ to lớn phủ kín cả bức tường là Vương Trung lại vô thức nghĩ đến "Từ Châu là vùng đất từ xưa đã là nơi giao tranh..."

Tukhachev mở miệng: "Thưa các vị, tháng 12 tới, quân ta sẽ phát động cuộc phản công toàn diện vào quân Prosen đóng tại Ant, mục tiêu của cuộc tấn công này là quét sạch mối đe dọa từ Prosen.

"Rất nhiều năm trước, một tên xâm lược đã bại trận dưới thành Yekaterinburg, khi đó chúng ta cũng do một nữ hoàng trị vì, khi đó chúng ta đã phát động cuộc phản công mạnh mẽ, nhanh chóng đánh bại tên xâm lược đó.

"Hiện tại, chúng ta tin tưởng lịch sử sẽ lặp lại."

Vương Trung: "Làm sao có thể! Hiện tại sao có thể giống một trăm năm trước được?"

Tukhachev: "Đương nhiên chúng ta biết hiện tại khác một trăm năm trước, nhưng cuộc phản công này là bắt buộc. Tôi đề nghị để tướng quân Rokossovsky - người vừa giành chiến thắng vẻ vang - làm tổng chỉ huy, chắc mọi người không có ý kiến gì. Trên thực tế, trong chiến dịch Kalanskaya - Sukhaya Verevka vừa kết thúc thắng lợi, tướng quân đã chỉ huy một đội quân lớn hơn rất nhiều so với quân hàm của mình.

"Tôi nghe nói ngay cả Trung tướng Kirienko và Trung tướng Kashukhov đều nghe theo sự chỉ huy của anh. Bởi vậy, hiện tại chúng ta sẽ phong quân hàm Đại tướng cho anh, giao cho anh chỉ huy cuộc tấn công đầy vinh quang này, chắc chắn sẽ không ai phản đối."

Vương Trung nhìn chầm chầm Tukhachev, thầm nghĩ xem ra làm như vậy sẽ có rất nhiều người phản đối.

Hắn nhìn Belinsky.

Hiện tại, Sa Hoàng băng hà, tân hoàng còn chưa xây dựng được uy tín, phe quý tộc cũ và phái thế tục của Giáo hội vốn đã mâu thuẫn gay gắt, quân đội lại có rất nhiều sĩ quan là quý tộc.

Nếu bây giờ hắn nhảy cóc lên làm Đại tướng, e là sẽ bị đưa lên giàn hỏa thiêu.

Vương Trung lại nghĩ đến những chuyện trước khi phát động tấn công.

Từ nửa năm nay - không, 5 tháng chiến đấu vừa qua có thể thấy, quân Ant có rất nhiều vấn đề, từ biên chế quân đội, đến chiến thuật tác chiến, tư tưởng quân sự, cuối cùng là trang bị, tất cả đều là vấn đề.

Nếu không giải quyết tốt những vấn đề này, đợi sang năm xe tăng Tiger xuất hiện trên chiến trường, e là tình hình sẽ càng thêm tồi tệ.

Vương Trung vẫn luôn cho rằng mình là một vị tướng dũng mãnh, bây giờ xem ra công việc vá víu cũng phải do hắn làm.

Đối thủ là nước Đức hùng mạnh, ngay từ năm đầu tiên của chiến dịch Barbarossa, Đức đã có loại xe tăng Panzer IV tham chiến, ai mà biết được sau này chúng còn có những loại vũ khí tối tân nào nữa.

Chiến tích của xe tăng Tiger trên Trái Đất đã đủ đáng sợ rồi, hễ xuất hiện là y như rằng càn quét mấy lữ đoàn xe tăng của Liên Xô.

Bên này nếu Đức chế tạo ra loại E50, E75, thậm chí là loại xe tăng E79 chỉ có trong game... thì đúng là đau đầu.

Nghĩ đến đây, Vương Trung đứng dậy nói: "Xin cho phép tôi từ chối chức vụ này. Thứ nhất, từ Thiếu tướng trực tiếp lên Đại tướng là không hợp lệ. Trước đó tôi đã được thăng từ Thiếu tá lên Chuẩn tướng rồi, bây giờ lại thăng chức như vậy là không thích hợp.

"Thứ hai, tôi không cho rằng cuộc tấn công này có thể kết thúc chiến tranh, tôi cho rằng chúng ta nên thận trọng giành lại lãnh thổ đã mất, không được khinh địch.

"Ngoài ra, trong quá trình chiến đấu, tôi nhận thấy biên chế quân đội hiện tại, tư tưởng chiến thuật, chiến thuật tác chiến, thiết kế trang bị... của chúng ta đều không phù hợp với thực tiễn chiến tranh hiện nay.

"Tôi hy vọng trong vòng nửa năm tới có thể sửa chữa những sai lầm này."

Vẻ mặt Tukhachev nghiêm nghị, chắc là bởi vì hắn ta là một trong những người góp phần tạo ra những sai lầm trong tư tưởng chiến thuật, chiến thuật tác chiến và thiết kế trang bị.

Lúc này, Nguyên soái Boris đứng dậy hòa giải: "Vậy tướng quân có thể đến Bộ tư lệnh nhận chức, anh trai anh đã thể hiện năng lực làm việc đáng kinh ngạc ở Bộ tư lệnh Hậu cần. Tôi nghĩ..."

Lúc này Vương Trung mới để ý thấy Belinsky gật đầu với Olga.

Olga như thể đã hạ quyết tâm, đứng dậy nói: "Mọi người!"

Giọng cô uy nghiêm, là giọng nói của một vị vua.

Olga: "Ta quyết định thăng Rokossovsky lên Trung tướng, đồng thời bổ nhiệm tướng quân Rokossovsky làm Viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov, ta tin rằng ở đó, anh có thể toàn tâm toàn ý sửa chữa những sai lầm mà anh vừa nêu."

Vương Trung ngẩn người: "Olga - bệ hạ, lúc tốt nghiệp Học viện Quân sự Suvorov, tôi là người đứng cuối lớp đấy."

Olga mỉm cười: "Nhìn chiến công của anh đi, tướng quân thân mến, anh là người đứng cuối lớp mà thôi, chẳng phải điều đó chứng minh nền giáo dục quân sự của chúng ta có vấn đề sao? Những người học giỏi cùng khóa với anh đều đi đâu hết rồi?"

Tukhachev đáp: "Đều hi sinh hết rồi, chẳng phải chuyện đương nhiên sao."

Olga vẫn kiên quyết: "Theo truyền thống, Viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov do ta bổ nhiệm, ta đã quyết định rồi, sẽ không thay đổi."

Vương Trung suy nghĩ, như vậy cũng tốt, ít nhất có thể sửa chữa những sai lầm về tư duy biên chế, học thuyết quân sự, thậm chí là chiến thuật tác chiến.

Hắn ngẩng đầu, nói với Olga: "Tuân mệnh, tôi sẽ không để bệ hạ thất vọng."

"Ta biết anh sẽ không." Olga nở một nụ cười mà người ngoài khó lòng nhận ra, nhưng Vương Trung lại nhìn rõ mồn một.

————

Cùng lúc đó, ở bên kia địa cầu.

Vùng biển gần Wahiawa - bang cuối cùng gia nhập Liên bang - thuộc Hợp chủng quốc.

Wahiawa là một hòn đảo nằm trong quần đảo, người dân ở đây đều sống bằng nghề đánh bắt cá, cho đến mấy chục năm trước, Hợp chủng quốc xây dựng căn cứ quân sự quy mô lớn ở đây.

Từ đó về sau, người dân ở đây có thêm một nghề: Móc tiền từ túi lính Hợp Chủng Quốcg.

Nhưng vẫn có không ít người thích ra khơi đánh cá.

Hôm nay, lão ngư dân Santiago cùng con trai lái thuyền ra khơi, chuẩn bị đuổi theo đàn cá.

Đúng lúc này, trong chiếc radio chỉ có tiếng nhiễu sóng bỗng nhiên vang lên một giọng nói kỳ lạ.

Giọng nói đó nói: "Dora Dora Dora."

Santiago chau mày, vỗ vỗ chiếc radio, nhưng không còn nghe thấy âm thanh tương tự nào nữa.

Ông lão lắc đầu, tập trung lái thuyền.

Con trai ông bỗng nhiên đứng bật dậy, ngơ ngác nhìn về phía quân cảng.

Santiago quay đầu, nhìn về phía làn khói đen dày đặc bốc lên từ quân cảng.

Lịch sử lại sang trang mới.

(Hết chương)

Chương 97: Chức vụ mới của Rokossovsky

Ngày 23 tháng 11, văn phòng Bộ tư lệnh.

"Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, thăng cấp lên Trung tướng, mệnh lệnh có hiệu lực ngay lập tức." Thượng tướng Tuganev đặt tờ mệnh lệnh thứ nhất xuống, cầm tờ thứ hai lên.

"Trung tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky kiêm nhiệm Sư đoàn trưởng Sư đoàn Cơ giới "Cờ đỏ" Cận vệ số 1."

Vương Trung đứng trước bàn làm việc của Tuganev nhíu mày, nói là bổ nhiệm hắn làm Viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov cơ mà?

Olga đổi ý rồi?

Thượng tướng Tuganev đặt tờ mệnh lệnh thứ hai xuống, nói: "Tập trung."

"Vâng." Vương Trung đứng thẳng người.

Tuganev cầm tờ mệnh lệnh thứ ba lên: "Sư đoàn Bộ binh Cơ giới "Cờ đỏ" Cận vệ số 1 lập được nhiều chiến công hiển hách, kể từ hôm nay đóng quân tại căn cứ huấn luyện Kubinka, đồng thời chuyển sang trực thuộc Bộ tư lệnh Phòng thủ Thủ đô."

Vương Trung rất muốn hỏi, thứ nhất, chức Viện trưởng của hắn đâu, thứ hai, một Trung tướng có địa vị như hắn làm Sư đoàn trưởng của một sư đoàn anh hùng, vậy thì phải là Tư lệnh Phòng thủ như thế nào mới có thể trấn được?

Nhưng Tuganev đang nghiêm mặt, Vương Trung không tiện hỏi, chỉ biết nhìn hắn đặt tờ mệnh lệnh thứ ba xuống, cầm tờ thứ tư lên.

"Bổ nhiệm Trung tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky làm Tư lệnh Phòng thủ thành phố St. Yekaterinburg."

Vương Trung nhướn mày, được lắm, đặt quân chủ lực của hắn ở vị trí quan trọng gần thủ đô, bổ nhiệm hắn làm Tư lệnh Phòng thủ, rõ ràng là để phòng người khác làm loạn.

Vương Trung nhân lúc Tuganev vừa đặt tờ mệnh lệnh xuống bèn hỏi: "Đây là ý của Olga - ý của bệ hạ?"

Thượng tướng Tuganev: "Là ta đề nghị. Cậu hiểu ý ta chứ?"

Vương Trung: "Hiểu."

Tuganev cầm tờ mệnh lệnh mới lên: "Bổ nhiệm Trung tướng Rokossovsky làm Viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov."

Người đứng cuối lớp thật sự trở thành Viện trưởng Học viện Quân sự, không biết các giáo sư của Học viện sẽ có phản ứng gì.

Tuganev đặt tờ này xuống, sau đó lại cầm một tờ mệnh lệnh khác lên.

Vương Trung không nhịn được hỏi: "Còn nữa à?"

Thượng tướng Tuganev nhìn Vương Trung: "Ta đang đáp ứng yêu cầu của cậu đấy, nếu cậu không muốn nhận thì ta có thể sửa mệnh lệnh ngay tại chỗ."

Vương Trung: "Ông cứ đọc tiếp đi."

Lúc này Tuganev mới cúi đầu nhìn tờ mệnh lệnh: "Bổ nhiệm Trung tướng Rokossovsky làm Ủy viên trưởng Ủy ban Thẩm định Trang bị Quân sự đặc biệt."

Hay lắm, lại là Viện trưởng, lại là Ủy viên trưởng, sau này còn chỉ đạo cả quân đội, xem ra mái tóc của hắn khó mà giữ được.

Vương Trung nhìn Thượng tướng Tuganev, hỏi: "Còn nữa không?"

Tuganev đặt tất cả mệnh lệnh thành một chồng, chỉnh sửa lại, sau đó cầm bút lên hỏi: "Cậu còn muốn chức vụ gì nữa, ta viết cho?"

Tuy Vương Trung không có nhiều kinh nghiệm xã hội, nhưng hắn biết lúc này mà còn đưa ra yêu cầu thì đúng là ngông cuồng. Hơn nữa hắn cũng không có gì bất mãn, cái gì cũng có thể can thiệp, một loạt chức vụ như vậy, hắn không phải là Thân vương cũng chẳng khác gì Thân vương.

Ít nhất là ở Yekaterinburg.

Thượng tướng Tuganev cầm xấp mệnh lệnh, đi vòng qua bàn làm việc, đưa cho Vương Trung: "Vốn dĩ ta còn muốn cho cậu tham gia các cuộc họp của Bộ Tổng tham mưu, nhưng sắc mặt Tukhachev khó coi lắm. Ý của bệ hạ là

để gã ta làm Tổng chỉ huy chiến dịch phản công lần này, cô ấy hoàn toàn tin tưởng vào đánh giá của cậu, dự tính nếu xảy ra vấn đề thì sẽ có lý do thay Tukhachev."

Vương Trung: "Xem ra tân Sa Hoàng bệ hạ vẫn chưa thể khiến quân đội tâm phục khẩu phục."

"Dù sao cô ấy cũng là con gái, hơn nữa lại quá thân thiết với Giáo hội."

Thượng tướng Tuganev thở dài, nói tiếp: "Dù sao thì nội chiến đã là chuyện của hai mươi năm trước, Giáo hội vẫn luôn mở rộng thế lực ở tầng lớp dưới, còn quý tộc thì bành trướng thế lực trong quân đội.

"Chẳng phải cậu nói rất nhiều vũ khí của chúng ta được thiết kế rất tệ sao, ta nghe bệ hạ thuật lại ý kiến của cậu, nguyên nhân sâu xa khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ như vậy chính là do đám quý tộc cũ kết bè kết phái. Không phải quý tộc nào cũng sáng suốt như cha cậu đâu."

Rõ ràng Tuganev còn nhiều điều muốn nói, nhưng Tham mưu trưởng đã mở cửa bước vào: "Báo cáo! Tình hình khẩn cấp!"

Thượng tướng Tuganev cau mày: "Có chuyện gì? Cuối cùng cũng có kẻ muốn chống đối tân Sa Hoàng bệ hạ rồi sao? Vừa hay tân Tư lệnh Phòng thủ thành phố đang ở đây..."

"Không, xin cho phép tôi bật radio." Nói xong, thư ký lập tức đi đến chỗ radio, bắt đầu thao tác.

Xem ra Tuganev là người dễ tính, cấp dưới làm việc tự tiện một chút, ông ta cũng không để ý.
Sau khi radio mở ra, truyền ra tiếng Anh - thế giới này gọi là tiếng Anh.

Tiếng Anh của Vương Trung cơ bản thuộc về cấp bậc "How do you do" của Hòe Dung, nghe có thể nghe hiểu đơn giản, nói thì chỉ có thể vô tận nói lắp bắp.

Cơ yếu tham mưu phiên dịch nói: "Phía dưới, Tổng thống Hợp Chủng Quốc sẽ phát biểu ở quốc hội, chúng ta sẽ phát sóng toàn bộ."

Vương Trung nhìn ánh nắng ban mai bên ngoài, ước lượng thời gian Hợp Chủng Quốc hiện tại, hay lắm, lúc này mà phát biểu sao...

Hắn lại nhìn lịch ngày, sớm hơn Địa Cầu hai tuần, nhưng đều là Phù Tang đánh lén.

Lúc này diễn thuyết bắt đầu.

Thực ra bài diễn thuyết này Vương Trung đã nghe rất nhiều lần ở rất nhiều nơi, ví dụ như game Cương Thiết Hùng Tâm có bản MOD thêm nguyên văn bài diễn thuyết này vào trò chơi, người chơi chỉ cần đưa ra quyết định là có thể nghe.

Đương nhiên, với trình độ tiếng Anh "học giỏi" này của Vương Trung, chắc chắn không thể hiểu hết từng câu một, nhưng câu cuối cùng "Chúa phù hộ

chúng ta" kia, hắn tuyệt đối sẽ không nghe nhầm.

Cơ yếu tham mưu phiên dịch nói: "Tôi tin tưởng tôi đã bày tỏ ý nguyện của Quốc hội Hợp Chủng Quốc và nhân dân Hợp Chủng Quốc, tôi tin tưởng, chúng ta không chỉ phải toàn lực bảo vệ quốc thổ, còn phải đảm bảo Hợp Chủng Quốc vĩnh viễn sẽ không bị loại hành vi bội bạc này làm hại nữa.

"Kẻ địch ở ngay trước mặt, nhân dân chúng ta, quốc thổ và lợi ích của chúng ta đều nằm trong nguy hiểm cực lớn, chúng ta không thể xem nhẹ sự thật này. Tôi đối với quân đội Hợp Chủng Quốc và nhân dân Hợp Chủng Quốc có mười phần tin tưởng, chúng ta nhất định sẽ giành được thắng lợi, phù hộ chúng ta, Chúa ơi."

Tham mưu phiên dịch không tức giận như bản thân người diễn thuyết.

Cuối cùng hắn dùng giọng nói bình tĩnh nói với Thượng tướng Tuganev và Vương Trung: "Hợp Chủng Quốc và Phù Tang đế quốc, cùng với minh quốc Prosen của bọn họ, đã ở vào trạng thái chiến tranh."

Trong nháy mắt này, Vương Trung đột nhiên hiểu ra, đây là lúc nên ngủ một giấc thật ngon.

Nhất là hôm qua hắn mới nghe nói Hợp Chủng Quốc đã bác bỏ dự luật cho thuê trong sự kích động của đoàn thuyết trình Prosen.

Giờ thì hay rồi, không cần dự luật nữa, tự mình ra sân luôn rồi.

M3 Lee, M4 Sherman đều có thể lấy, còn có máy bay chiến đấu P39 Airacobra.

Quan trọng hơn là xe tải, sau khi Hợp Chủng Quốc bùng nổ năng lực sản xuất thì xe tải nhiều đến mức kinh khủng, dùng xe tải của Hợp Chủng Quốc cải thiện hậu cần, bố trí cho một sư đoàn thêm nhiều bộ đội phụ trợ, cấp cho bộ đội xe tăng xe sửa chữa, xe kéo cùng những thứ khác -

Danh sách trong đầu Vương Trung lập tức liệt kê ba trang, vẫn còn tiếp tục dài ra.

Tuganev nhìn Vương Trung: "Có phải nên lấy rượu ra chúc mừng một chút không?"

Vương Trung: "Lấy đi, lấy đi!"

Tham mưu cơ yếu thấy thế, tắt radio lặng lẽ chuồn mất.

Thượng tướng đi tới bên cạnh tủ rượu của mình, lấy ra một bình rượu nhìn trang trí rất cầu kỳ, dùng dụng cụ mở nắp chai rượu vang rút nút bần ra, rót hai ly.

Vương Trung đi qua cầm lấy ly, nâng ly nói: "Để chúc mừng Hợp Chủng Quốc tham chiến!"

Tuganev: "Vì viện trợ sắp tới!"

Hai người cụng ly.

Uống xong, Tuganev nói: "Buổi chiều ngươi đến Học viện Quân sự Suvorov lộ diện một chút, ta đã thông báo cho trường là ngươi sẽ đến. Mặt khác, sự an toàn của ngươi ở Yekaterinburg, sẽ do Thẩm phán đình của Giáo hội Vệ giáo phụ trách. Ngươi cũng có thể bố trí thêm một ít lính mà ngươi tin tưởng."

Vương Trung: "Tôi sẽ sắp xếp."

Tuganev tiếp tục: "Bên Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành, ngày mai ngươi có thể đến."

Vương Trung: "Việc bổ nhiệm Lyudmila Vasilyevna Melekhovna đâu? Cô ấy được điều đến đâu rồi?"

Thượng tướng: "Tu sĩ cầu nguyện và Đại đội Thần Tiễn vốn không thuộc quyền chỉ huy của chúng ta.

"Hơn nữa, từ sau khi ngươi thay đổi cách dùng Thần Tiễn, tiền tuyến đã không còn quá cần tu sĩ cầu nguyện nữa, tỷ lệ thương vong của tu sĩ cầu nguyện cũng giảm xuống.

"Hiện tại, phần lớn Đại đội Thần Tiễn được biên chế cùng với pháo cao xạ, phụ trách phòng không ở những nơi quan trọng. Ta đoán Belinsky sẽ không để vị hôn thê của ngươi đến tiền tuyến một mình đâu, hai người có thể hưởng thụ cuộc sống gia đình ở Yekaterinburg."

Vương Trung: "Nếu như vậy thì tốt rồi."

Tuganev: "Được rồi, đi nhanh đi, bằng không Hoàng đế phải mở xong cuộc họp hội đồng cơ mật rồi, cô ấy mà đến đây thì ngươi không dễ đi đâu."

Đúng vậy, Sa hoàng bệ hạ mà nói "Ái khanh, ta muốn tìm hiểu tình hình tiền tuyến một chút", thì chắc chắn là không đi được.

Vương Trung gật đầu, cất một chồng tài liệu vào cặp công văn của mình.

Tuganev: "Tìm một sĩ quan phụ tá đi. Trung tướng rồi, tự mình cầm cặp công văn, kỳ cục lắm."

Vương Trung không thích câu nói này, hắn đến từ Trung Quốc, không có cái thói xấu này.

Tuganev: "Ta biết ngươi thân cận với Giáo hội Vệ giáo, hơn nữa cố ý muốn tẩy đi khí chất công tử bột trên người."

Ra vậy, theo người khác thấy thói quen từ thế giới khác là như vậy.

Tuganev: "Ta không biết Giáo hội Vệ giáo bên kia muốn tạo hình cho ngươi như thế nào, ta xuất phát từ góc độ chức năng, ngươi có lính cần vụ xử lý việc vặt trong sinh hoạt, còn phải có sĩ quan phụ tá xử lý công việc, sĩ quan phụ tá cũng giống như thư ký."

Vương Trung: "Được rồi, nếu tôi tìm được thư ký nào như Bernard hay Humphrey, tôi sẽ tìm họ đến làm sĩ quan phụ tá."

Tuganev: "Những người này là ai? Là công tử bột của Yekaterinburg sao? Ngươi phải chọn cho kỹ, người không có năng lực thì không làm sĩ quan phụ tá cho ngươi được đâu, ta đảm bảo đấy."

Vương Trung: "Tóm lại tôi sẽ lưu ý."

Tuganev gật đầu: "Đi thôi, cuộc họp hội đồng cơ mật sắp kết thúc rồi."

Vương Trung xoay người rời khỏi phòng.

Thượng tướng Tuganev đi tới bên cửa sổ, nhìn về phía mặt trời mọc bên ngoài.

Hắn duy trì tư thế thưởng thức cảnh đẹp mặt trời mọc, đứng hồi lâu.

Sau đó, cửa mở, Olga I bệ hạ đẩy cửa bước vào: "Alyosha! Ồ? Anh ấy đi rồi sao? Sao lại đi nhanh như vậy? Ta còn muốn tìm anh ấy để tìm hiểu tình hình tiền tuyến!"

Tuganev quay người: "Bệ hạ, anh ấy vừa mới nhận nhiều quyết định bổ nhiệm như vậy, chắc chắn rất bận, ngài đừng nên làm phiền anh ấy."

Olga I bĩu môi như một cô bé.

Thượng tướng: "Bệ hạ, mặc dù còn chưa cử hành lễ đăng quang, nhưng người đã là Nữ hoàng rồi."

Olga I thở dài: "Ta biết rồi. Ta biết rồi. Ta sẽ thay thế anh trai, xử lý tốt mọi việc!"

(Hết chương)

Chương 98: Học viện quân sự "Học viên kém cỏi"

Phía Vương Trung.

Hắn vừa ra khỏi Cung điện Mùa hè, đã nhìn thấy Grigory đang ôm súng tiểu liên chiến lợi phẩm, tựa vào bên cạnh một chiếc xe Jeep - đó hẳn là xe của hắn ở thủ đô.

Từ sau lễ diễu binh mừng chiến thắng ngày hôm qua, Vương Trung không muốn cưỡi ngựa nữa.

Vừa nghĩ đến việc cưỡi ngựa là hắn lại thấy đau mông.

Vương Trung cầm cặp công văn đi về phía Grigory, đi được hai bước thì mới nhận ra trước xe của mình có một chiếc xe chở đầy thẩm phán đang đỗ.

Được đấy, sau này mình đi đến đâu ở Yekaterinburg cũng có thẩm phán đi theo.

Như vậy thì an toàn thật đấy, nhưng có thể dọa người bình thường hay không.

Hắn đi đến trước mặt Grigory, liếc nhìn tài xế, hỏi: "Người tài xế này là..."

Grigory: "Do Cục Lễ tân thuộc Bộ Nội vụ điều đến, các thẩm phán nói hắn không có vấn đề gì."

Được, đám người này bắt đầu tranh giành quyền lực trong việc bảo vệ mình rồi.

Vương Trung lắc đầu, quyết định không quản những chuyện này nữa, tập trung tinh thần để đấu với Prosen.

Hắn lên xe, nói với tài xế: "Đến Học viện Quân sự Suvorov."

Tài xế gật đầu.

Chiếc xe chở đầy thẩm phán phía trước hiển nhiên nghe thấy, khởi động xe trước.

Grigory ngồi vào ghế phụ, còn chưa kịp đóng cửa xe đã lao đi, bám theo xe của các thẩm phán.

Hai chiếc xe, một trước một sau, rời khỏi Cung điện Mùa hè, chạy trên Đại lộ Quân đội - phần lớn sĩ quan làm việc ở Bộ Tổng tham mưu đều sống trên con đường này.

Vương Trung quan sát hai bên đường, nhận thấy rõ ràng số lượng lính canh nhiều hơn trước quốc tang, ngoài lính canh còn có quân Vệ giáo, hai nhóm người đứng đối mặt nhau, ngăn cách bởi con đường.

Tất nhiên, có thể là do quân địch vừa mới bị đẩy lùi khỏi vùng ngoại ô Yekaterinburg.

Vương Trung hỏi tài xế: "Mất bao lâu nữa mới đến Học viện Quân sự?"

Tài xế: "Tình trạng giao thông hiện tại thì nửa tiếng là đến nơi, vì bây giờ không thể tắc đường, hơn nữa các xe trên đường sẽ nhường đường cho chúng ta."

Vương Trung gật đầu, dựa người vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng thực ra hắn đang suy nghĩ về tương lai.

Nếu mọi việc diễn ra giống như ở Trái Đất, thì tháng 3 năm sau quân địch sẽ có xe tăng Panzer IV Ausf.F2. Nhưng sau khi xe tăng Panzer IV Ausf.F2 được sản xuất, quân Đức không cấp cho các sư đoàn thiết giáp lão luyện ở mặt trận phía đông nữa, ngược lại còn giảm quân số của các sư đoàn thiết giáp, thậm chí một số sư đoàn thiết giáp bị thu hẹp lại chỉ còn một tiểu đoàn xe tăng, còn lại là các tiểu đoàn lính phóng lựu.

Một số ít xe tăng Panzer IV Ausf.F2 được đưa đến mặt trận phía đông, đều phát huy tác dụng rất lớn.

Còn phần lớn xe tăng Panzer IV Ausf.F2 được dùng để trang bị cho ba sư đoàn thiết giáp đang được nghỉ ngơi, chỉnh đốn ở mặt trận phía tây, cũng như thành lập các sư đoàn thiết giáp và tiểu đoàn xe tăng mới.

Khả năng phòng thủ của xe tăng Panzer IV Ausf.F2 không được cải thiện nhiều, chủ yếu là được trang bị pháo 75 mm KwK 40 L/48, khả năng xuyên giáp tăng lên đáng kể.

Sau đó, lính tăng Đức dựa vào tố chất cao của mình để đối đầu với xe tăng T-34 - sang đến năm thứ hai, tố chất chung của lính tăng Đức giảm đi một chút, nhưng vẫn áp đảo lính tăng Liên Xô.

Cho đến tháng 9, xe tăng Tiger I bắt đầu xuất hiện trên chiến trường.

Vương Trung đã đọc rất nhiều hồi ký của cựu binh Đức, biết được điểm mạnh thực sự của xe tăng Tiger I hoàn toàn khác với những gì được thể hiện trong phim ảnh.

Trong phim ảnh, người ta luôn thể hiện sự chắc chắn của lớp giáp xe tăng Tiger I.

Nhưng trên thực tế, điểm lợi hại nhất của xe tăng Tiger I là hỏa lực, thứ hai là những người điều khiển nó.

Ở chiến trường mặt trận phía đông Trái Đất, xe tăng Tiger I có thể khai hỏa ở nhiều vị trí, hầu hết thời gian đều không cần đến giáp bảo vệ, mà chỉ cần hai chiếc xe tăng Tiger I bắn trúng mục tiêu từ khoảng cách hơn 1.000 mét là đủ để phá hủy mục tiêu, sau đó là đến lượt khoảng 20 chiếc xe tăng T-34 bị bắn cháy, khiến lữ đoàn xe tăng đang tấn công bị thiệt hại nặng nề, phải rút lui.

Hơn nữa, thường thì đến lúc này, xe tăng T-34 vẫn chưa phát hiện ra xe tăng Tiger I ở đâu.

Bởi vì các pháo thủ xe tăng lão luyện đều sẽ cẩn thận do thám địa hình chiến trường, lựa chọn vị trí ẩn nấp rất tốt.

Giống như chơi game vậy, game thủ lão luyện vào phòng của những người chơi mới để cày điểm, nấp ở những vị trí hiểm hóc, bắn cho đến khi hết đạn, đạt được chỉ số K/D (tỷ lệ hạ gục/bị hạ gục) rất cao.

Hơn nữa, pháo 88 mm KwK 36 của xe tăng Tiger I rất mạnh, khi xem xét các trường hợp giao tranh với xe tăng Tiger I, có thể thấy, những xe tăng T-34 bị bắn cháy đều bị phá hủy hoàn toàn, trong đó 90% là bị đạn bắn đến mức bốc cháy.

Điều này, bản thân Vương Trung đã từng trải nghiệm khi thực chiến, pháo tăng bắn trúng mục tiêu nhưng phần lớn đều không thể biết được có phá hủy được mục tiêu hay không.

Tình huống bình thường là phải bắn liên tục cho đến khi mục tiêu bốc cháy, hoặc là có người chui ra khỏi xe tăng, sau đó mới chuyển sang mục

tiêu khác.

Chỉ có Vương Trung là ngoại lệ, hắn vừa nhìn là biết hiệu quả của đợt tấn công, trực tiếp chỉ thị cho pháo thủ chuyển mục tiêu.

Còn pháo 88 mm KwK 36 của xe tăng Tiger I thì khác, một khi bắn trúng mục tiêu, 90% là mục tiêu sẽ bốc cháy hoặc là nổ tung do đạn dược phát nổ, như vậy, xe tăng Tiger I có thể chuyển sang mục tiêu khác, hiệu suất tiêu diệt kẻ địch được nâng cao đáng kể.

Cho nên, xe tăng Tiger I lợi hại, chủ yếu là do pháo 88 mm KwK 36 lợi hại.

Có thể gọi xe tăng Tiger I là "xe chở pháo 88 ly".

Cách đối phó với xe tăng Tiger I của cả Liên Xô và các nước Đồng minh ở Trái Đất không phải là trực tiếp phá hủy nó, mà là cắt đứt đường tiếp tế hậu cần của quân Đức, đánh tan các đơn vị không được xe tăng Tiger I yểm trợ để dần dần thu hẹp chiến tuyến.

Thậm chí, có người còn nói đùa rằng, cách Hồng quân Liên Xô đối phó với xe tăng Tiger I là dùng số lượng xe tăng T-34 áp đảo để tiêu hao hết đạn xuyên giáp của xe tăng Tiger I, buộc nó phải rút lui.

Vương Trung không muốn để chuyện như vậy xảy ra ở Ant.

Như vậy, nhất định phải có biện pháp đối phó. Cần phải có một loại phương tiện có thể tiêu diệt xe tăng Tiger I từ xa, sau đó giao cho những pháo thủ xe tăng giỏi nhất sử dụng.

Loại phương tiện này nên tham khảo tiểu đoàn xe tăng Tiger I hạng nặng của quân Đức, thành lập thành các tiểu đoàn độc lập, bố trí đầy đủ lực lượng hỗ trợ và hậu cần, ở đâu có xe tăng Tiger I thì điều đến đó.

Quân địch dùng xe tăng Tiger I làm đội cứu hỏa, thì ta sẽ thành lập đội chuyên diệt xe tăng Tiger I.

Vậy thì vấn đề đặt ra là, trong kho vũ khí của Ant, có loại vũ khí nào có thể bắn trúng xe tăng Tiger I từ khoảng cách 1.500 mét, hơn nữa còn phải đảm bảo phá hủy được mục tiêu ngay từ phát bắn đầu tiên?

Vương Trung dựa theo kiến thức có được từ Trái Đất để suy nghĩ, hình như là không có. Khoảng cách 1.500 mét là quá xa.

Nếu rút ngắn khoảng cách xuống 1.000 mét thì có loại vũ khí có thể xuyên thủng giáp xe tăng Tiger I, nhưng góc bắn phải chuẩn.

Trong một số trò chơi tái hiện lại Chiến tranh thế giới thứ hai, để đối phó với xe tăng Tiger I và xe tăng Tiger II, Vương Trung thường dùng lựu đạn 152 mm để bắn, chấn động khiến những người bên trong xe tăng chết, sau đó chiếm xe tăng làm chiến lợi phẩm.

Nhưng hiển nhiên là không thể làm như vậy trong thực tế.

Hơn nữa, xe tăng Tiger I thường không hoạt động một mình, mà luôn có các đơn vị khác phối hợp.

Trong hồi ký của "Hổ Vương" Otto Carius có nhấn mạnh, nhất định phải xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với bộ binh đi theo, phối hợp với họ trong chiến đấu.

Vương Trung đang đau đầu vì kế hoạch đánh xe tăng Tiger I thì xe dừng lại, tài xế quay đầu nói: "Thưa tướng quân, chúng ta đến nơi rồi."

Lúc này Vương Trung mới nhận ra xe đang dừng trước một tòa nhà nguy nga, bên phải là cầu thang dẫn lên cửa chính tòa nhà, bên trái là một bức tượng, phía trên là một vị tướng mặc quân phục từ hơn một trăm năm trước, cưỡi trên lưng một con tuấn mã.

Suy đoán, bức tượng này là Suvorov.

Vương Trung còn đang ngắm nhìn bức tượng thì một đám người mặc quân phục bước ra từ cửa chính tòa nhà, tươi cười tiến về phía xe.

Vương Trung biết đây là các giáo sư của Học viện Quân sự Suvorov.

Hắn mở cửa xe bước xuống, chờ đám giáo sư này đi đến trước mặt mình.

Vị giáo sư đi đầu tiên đến trước mặt Vương Trung, chìa tay ra: "Chúng tôi chờ ngài đã lâu, Thưa Trung tướng Rokossovsky!"

Vương Trung thực ra không biết những người này, chỉ có thể dựa vào "ngoại lực" để nhìn tên và chức danh của họ, người đang bắt tay với hắn tên là Valery Nikolaevich, là một giáo sư, dạy chiến thuật bộ binh, đồng thời là Phó Hiệu trưởng.

Vương Trung siết chặt tay ông ta: "Giáo sư Valery, tôi vẫn còn nhớ những lời nhận xét của ông về tôi."

Tay vị giáo sư run lên: "Chuyện này..."

Vương Trung lập tức khẳng định, trước đây, lão già này đã từng nhận xét về hắn! Nếu không thì ông ta đã chẳng sợ hãi như vậy!

Nhưng vì không nhớ rõ đám giáo sư này đã từng dạy gì, Vương Trung cũng không chắc là nên sa thải ai, vì vậy bèn nói thêm một câu: "Những lời dạy bảo của ông đã giúp tôi rất nhiều!"

Hả? Sao nghe giống như đang mỉa mai vậy?

Lão già này sẽ không bị dọa chết như trong tiểu thuyết "Cái chết của một viên lục sự" của Gogol chứ?

Thôi kệ, nếu đã bị dọa chết thì chứng tỏ ông ta có tật giật mình.

Vương Trung: "Tôi mới đến, chưa quen thuộc tình hình ở học viện, mong được các vị giới thiệu thêm."

Giáo sư Valery vội vàng nói: "Vâng, vâng, chúng tôi đang định đưa ngài đi tham quan trường học, người phụ trách của các khoa đều có mặt ở đây, chúng tôi sẽ đảm bảo ngài hiểu rõ tình hình của trường. Đầu tiên, xin mời ngài tham quan trường học."

Vương Trung: "Được, dẫn đường đi."

Vị giáo sư bèn xoay người, chỉ vào tòa nhà phía sau, nói: "Đây là tòa nhà giảng dạy chung của trường chúng ta, có hội trường chính của trường học và hầu hết các phòng học lý thuyết -"

Vương Trung: "Sao tôi không nghe thấy tiếng của học viên vậy?"

Valery: "Vì chiến tranh bùng nổ, ngoài việc cho hai khóa sắp tốt nghiệp được tốt nghiệp sớm, trường còn sắp xếp lại chương trình học của các khóa khác, giảm bớt các lớp học lý thuyết. Hiện tại, phần lớn học viên đang diễn tập mô phỏng ở Tòa nhà Diễn tập, hy vọng có thể nhanh chóng nắm được chiến thuật của quân Prosen."

Vương Trung thấy hứng thú: "Hay đấy, đưa tôi đến đó xem."

Giáo sư Valery có chút lúng túng: "Chúng ta không tham quan ở đây nữa sao?"

Vương Trung: "Để sau đi, tôi muốn đến xem các học viên đang làm gì."

"Vâng, mời ngài đi lối này..."

Vừa dứt lời, Vương Trung đã nhìn thấy hơn chục chiếc xe tải chở đầy sĩ quan lái vào trường, chạy vòng quanh đài phun nước, dừng lại ở khoảng trống giữa tượng Suvorov và tòa nhà.

Lúc này Vương Trung mới nhìn rõ, các sĩ quan trên xe đều là thiếu úy và thiếu tá trẻ, thậm chí còn rất ít trung tá.

"Họ là...?" Hắn hỏi Valery.

Valery: "Ngài không biết sao? Bộ Tổng tham mưu đã điều động những sĩ quan sắp bình phục, đến đây tham gia khóa huấn luyện hai tháng."

Vương Trung: "Khóa huấn luyện gì?"

Valery nhìn Vương Trung với vẻ mặt kỳ lạ: "Bộ Tổng tham mưu nói ngài sẽ đích thân giảng dạy."

Cái quái gì thế? Hắn chưa từng nghe nói là mình phải đích thân lên lớp giảng dạy!

Không đúng, trước đây hình như có tổ chức buổi chia sẻ kinh nghiệm gì đó, nhưng những người tham gia đều là tướng lĩnh cấp cao, chức vụ thấp nhất cũng là thượng tá.

Lần này lại là một phiên bản "rẻ tiền" hơn?

Hơn nữa, một lần mà điều động đến tận mười mấy chiếc xe tải?

Ít nhất cũng phải vài trăm người!

Vấn đề là, Vương Trung hoàn toàn không biết dạy gì, lúc nãy hắn chỉ nghĩ đến chuyện làm thế nào để đối phó với xe tăng Tiger I.

Lúc này, các học viên phấn khích bắt đầu chú ý đến Vương Trung, có người hỏi: "Xin hỏi, có phải ngài là Hiệu trưởng Rokossovsky không ạ?"

Vương Trung: "Phải, tôi là Rokossovsky."

Nói xong, hắn thấy hình như mình quên gì đó, bèn bổ sung thêm một câu: "Chào các học viên!"

Kết quả là, đám sĩ quan vừa nãy còn đang xì xào bàn tán đều đồng loạt nhìn về phía hắn.

"Chẳng lẽ là Trung tướng Rokossovsky?"

"Tôi nghe nói ngài ấy sẽ làm Hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvorov!"
"Hắn đứng thứ nhất đếm ngược cũng làm hiệu trưởng rồi!"

Khi câu nói đếm ngược số một truyền đến, Vương Trung chú ý tới khóe mắt của giáo sư Valery co giật một chút, hiển nhiên mí mắt giật rất mạnh.

Vương Trung: "Các bạn học!"

Hắn cũng là đại tướng chỉ huy qua mấy vạn quân rồi, một tiếng nói tuyệt đối đủ.

Các quan quân đều yên tĩnh lại.

Vương Trung: "Mọi người tới tham gia khóa huấn luyện tạm thời, hẳn là để tôi dạy, nhưng tôi còn chưa nghĩ ra phải dạy mọi người cái gì, tôi cam đoan ngày mai sẽ nghĩ ra được! Hôm nay mọi người cứ tự do hoạt động trước, nói cho các học viên khác về tiền tuyến một chút, nói một chút chiến tranh là như thế nào, coi như là tôi nhờ mọi người!"

(Hết chương)

Chương 99: Lượng vàng xếp hạng bét (Bổ sung 20/33)

Sau khi để đám quan quân giải tán, Vương Trung bắt đầu suy nghĩ ngày mai phải nói gì đó cho đám học sinh cứng đầu này, vừa suy nghĩ vừa đi theo một đám giáo sư.

Nghĩ kỹ một chút, hiện tại Quân Ant có quá nhiều vấn đề, nói gì cũng không thể thay đổi tình trạng của Quân Ant ngay được.

Giáo sư Valery: "Nơi này chính là tòa nhà diễn tập binh kỳ của chúng ta, phòng diễn tập số 1 đang tiến hành diễn tập trận phòng ngự Yekaterinburg."

Vương Trung: "Hả? Ồ."

Hắn đang muốn tiếp tục suy nghĩ ngày mai nói cái gì, bỗng nhiên phát hiện mọi người đều dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn mình, hiển nhiên là đang hy vọng hắn nói gì đó.

Giáo sư Valery tận chức giới thiệu: "Hiện tại sắm vai quân ta là học viên chuyên ngành chỉ huy bộ binh, còn sắm vai Prosen là học viên chuyên ngành chỉ huy Thiết giáp binh."

Vương Trung không cần suy nghĩ đã nói: "Prosen ở phương diện bộ binh cũng rất mạnh, kỳ thực bọn chúng dưới sự yểm hộ của hỏa lực, bộ binh tấn công uy hiếp rất lớn, không thể tưởng tượng bọn chúng chỉ là những tên chỉ biết dùng thiết giáp."

Học viên hai bên nhìn nhau.

Một học viên đột nhiên nhớ tới muốn vỗ tay, liền giơ tay lên vỗ một cái, nhưng Vương Trung lại tiếp tục lên tiếng, anh ta chỉ có thể im lặng.

Vương Trung cẩn thận xem xét bản đồ diễn tập, lắc đầu.

"Mọi người suy nghĩ quá đơn giản về quân Prosen rồi, trên thực tế người Prosen có thể đánh bại chúng ta, không phải là do thiết giáp của bọn chúng lợi hại - tuyên truyền của chúng ta luôn đặt lực chú ý ở đây, nhưng lại không để ý đến tình hình thực tế."

Vương Trung liên tục xua tay, đi tới trước mặt học viên cầm cây gậy dài hơn hai mét, cầm lấy cây gậy, bắt đầu điều chỉnh các loại quân cờ đối kháng trên bản đồ, vừa điều chỉnh vừa nói: "Quân đội Prosen có thể thắng chúng ta, chủ yếu là bởi vì bọn chúng hợp thành hóa cao độ.

"Đây là ưu thế thực sự của bọn chúng. Lấy Sư đoàn Thiết giáp của Prosen làm ví dụ, kỳ thực một sư đoàn thiết giáp như bọn chúng chỉ có hai trung đoàn thiết giáp, ngay cả sư đoàn ba trung đoàn thiết giáp cũng rất hiếm thấy.

"Nhưng đại đa số sư đoàn thiết giáp của bọn chúng, ngoài hai trung đoàn thiết giáp ra, sẽ có một trung đoàn ném lựu đạn bọc thép, có trung đoàn pháo binh, tiểu đoàn phòng không, tiểu đoàn hậu cần, tiểu đoàn trinh sát cơ giới..."

Vương Trung vừa nói vừa bổ sung quân đội phụ thuộc của Sư đoàn Thiết giáp Prosen trên bản đồ.

"Còn chúng ta, có một số tướng lĩnh cao cấp hiểu biết về kẻ địch rất nông cạn, không chịu khó điều tra nghiên cứu kỹ lưỡng. Chúng ta khai chiến 18 ngày đã tổn thất 10 ngàn chiếc xe tăng, 10 ngàn chiếc đấy!

"Mặc dù những chiếc xe tăng này phần lớn đều là loại như BT và T26, nhưng cũng có không ít T34 và KV, thế nhưng những chiếc xe tăng này cũng bị tổn thất.

"Tôi đã trao đổi với không ít chỉ huy viên của quân đoàn xe tăng, những quân đoàn xe tăng này ngoại trừ xe tăng ra thì chẳng có gì cả, cứ nghĩ rằng xe tăng thì có thể đánh bại tất cả!

"Kết quả thì sao? Kết quả là những quân đoàn thiếu sự phối hợp của các binh chủng khác, ngoài xe tăng ra thì chẳng còn gì, giống như bọt biển dưới ánh mặt trời, tan biến trong chớp mắt.

"Chủ mưu của loại quân đội ngu ngốc này là ai? Một người là Đại tướng Skorobo, tôi đã giết chết hắn ta, sự thật chứng minh hắn ta là gián điệp của Prosen, một người khác là Sa Hoàng Nicholas V, nhưng hắn ta lại chết vì quá thương tiếc Ivan - Hoàng thái tử.

"Bây giờ chỉ còn lại một người, đó chính là Tham mưu trưởng Tukhachev - hiện tại là Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, ông ta sẽ có cơ hội chứng minh lòng trung thành của mình với Mẹ Ant."

Lúc Vương Trung nói "trung thành với Mẹ Ant", hắn chú ý thấy có mấy học viên cau mày, đoán chừng là quý tộc. Theo cách nói của quý tộc, hẳn là chứng minh lòng trung thành với Sa Hoàng.

Vương Trung phớt lờ bọn họ: "Những chuyện đó không phải là chủ đề thảo luận hôm nay của chúng ta, chúng ta phải thảo luận là cách vận dụng xe tăng.

"Hiện tại, toàn bộ quân đội Ant, người có thành tích vận dụng xe tăng nhiều nhất là ai? Là tôi, Rokossovsky.

"Quân đoàn xe tăng của tôi, chưa bao giờ hành động một mình. Trên thực tế, sư đoàn của tôi là sư đoàn bộ binh cơ giới, tôi chỉ có một trung đoàn xe tăng, nhưng trung đoàn này của tôi trên cơ bản toàn là lính xe tăng có quân công, mỗi một tổ xe bình quân tiêu diệt hơn mười chiếc xe tăng của Prosen.

"Xe tăng chỉ khi có sự phối hợp của bộ binh, pháo binh phòng không, pháo binh chống tăng và pháo binh bắn thẳng, mới có thể phát huy hiệu quả tác chiến tốt nhất. Prosen đã sớm phát hiện ra điểm này, cho nên sư đoàn xe tăng của bọn chúng - bọn chúng gọi là sư đoàn thiết giáp - mới có nhiều đơn vị quân không phải xe tăng như vậy."

Vương Trung dừng lại, bởi vì hắn nói hơi nhiều, miệng hơi khô, lúc này, một nữ sinh bưng khay trà lên.

Vương Trung cầm lấy chén trà, thấy có thể uống trực tiếp, liền nói "cảm ơn", rồi uống cạn.

Đặt chén trà lại trên khay, hắn nói tiếp: "Quân đoàn xe tăng của chúng ta, không chỉ có vấn đề về biên chế, mà cách sử dụng cũng có vấn đề, rất nhiều vị chỉ huy chỉ biết xông lên, như vậy là không đúng. Mấu chốt khi sử dụng xe tăng là phát huy hỏa lực của nó.

"Cho dù là lúc giao chiến với xe tăng của đối phương, hay là lúc yểm trợ bộ binh tấn công, thì phát huy hỏa lực là điều quan trọng nhất.

"Điều này yêu cầu xe tăng phải có khả năng quan sát và tìm kiếm tốt nhất có thể, xe tăng của Prosen đều có trưởng xe, hơn nữa trưởng xe thích thò nửa người ra khỏi xe tăng để quan sát, xe tăng của bọn chúng có khả năng quan sát rất tốt, xe tăng loại 3G mới nhất thậm chí còn được trang bị tháp quan sát... Có hình ảnh không?"

Bởi vì lúc này trong phòng có học viên chuyên ngành chỉ huy thiết giáp, nên Vương Trung muốn cho bọn họ thấy một chút, để bọn họ có khái niệm về tháp quan sát.

Nhưng giảng viên phụ trách chủ trì diễn tập lại lắc đầu: "Vẫn chưa."

Vương Trung: "Không sao, chiến dịch lần này tôi cũng bắt được rất nhiều xe tăng loại 3G và 4E còn nguyên vẹn, đến lúc đó, các học viên ngành thiết giáp có thể tự mình lái thử, cảm nhận ưu điểm của những chiếc xe tăng này.

"Prosen rất giỏi phát huy ưu thế hỏa lực của xe tăng, xe tăng của bọn chúng được trang bị kính ngắm tốt nhất thế giới, độ chính xác của pháo cũng rất cao. Lần đầu tiên tôi thắng trận phòng ngự là ở cao điểm thôn Peniye, lính xe tăng Prosen lại có thể dùng pháo bắn trúng cửa sổ tháp chuông trong làng từ khoảng cách hai cây số.

"Hai cây số đấy! Lúc đó, chỉ huy của Đại đội Thần Tiễn - tu sĩ Yetsemenko, nhất quyết muốn bố trí trận địa ở tháp chuông, dưới sự phản đối của tôi mới chịu đổi vị trí.

"Nếu không phải tôi phản đối, vị hôn thê của tôi - Lyudmila Vasilyevna Melekhovna - tu sĩ cầu nguyện của Thần Tiễn - đã chết dưới họng pháo của địch rồi."

Vương Trung dừng lại, nhìn các học viên.

Nhìn ánh mắt của bọn họ là biết, tất cả đều đang nghe rất chăm chú.

Điều này khiến Vương Trung cảm thấy rất thỏa mãn: "Hiểu chưa? Phát huy hỏa lực! Còn tác dụng của thiết giáp, chủ yếu là để cho xe tăng phát huy hỏa lực bền bỉ hơn! Hỏa lực! Tìm kiếm kẻ địch, bắn phát đầu tiên, như vậy sẽ đáng tin cậy hơn bất kỳ loại thiết giáp nào!"

Vương Trung nói như vậy là bởi vì vừa rồi hắn đang nghĩ xem phải đánh xe tăng Tiger như thế nào, sau đó nghĩ một loạt đặc điểm của nó, kết quả là bây giờ lại lấy một phần suy nghĩ lúc đó ra để "chia sẻ kinh nghiệm thực chiến" cho các học viên.

Vương Trung: "Nhưng còn xe tăng của chúng ta thì sao? Xe tăng của chúng ta không có trưởng xe! Bởi vì những người chủ trì thiết kế và những người phụ trách nghiệm thu cho rằng trưởng xe là không cần thiết, lãng phí nhân lực! Thật nực cười!"

Kỳ thực, người quyết định không cần trưởng xe là Sa Hoàng Nicholas V, nhưng hắn ta đã chết rồi.

Vương Trung: "Xe tăng của chúng ta không có trưởng xe, hay nói cách khác, trưởng xe phải kiêm luôn pháo thủ, dẫn đến khả năng quan sát trong chiến đấu rất kém. Nếu trưởng xe của chúng ta cũng thò nửa người ra khỏi xe tăng như Prosen, thì xe tăng sẽ không thể bắn được.

"Đây là thiết kế buồn cười nhất mà tôi từng thấy.

"Còn có pháo tăng của chúng ta nữa, chỉ cần lái thử T34 là biết, pháo tăng của nó căn bản không thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách trên 1000 mét, hầu hết đều bắn trúng ở khoảng cách 500 mét.

"So với khoảng cách bắn trúng của Prosen, quả thật không thể tưởng tượng nổi!"

Lúc này, một học viên giơ tay: "Nhưng báo chí nói T34 là vô địch, có thể đánh bại bất kỳ loại xe tăng nào của Prosen."

Vương Trung: "Vớ vẩn! Đúng vậy, hiện tại Prosen không thể xuyên thủng giáp của T34, nhưng bọn chúng sẽ sớm tìm ra cách đối phó. Tôi vừa mới nói, khả năng quan sát của T34 rất kém, nói trắng ra là, T34 giống như người mù!

"Prosen chỉ cần vòng qua phía trước T34, là T34 không thể phát hiện ra bọn chúng! Về điểm này, sau này, chúng ta có thể mang xe tăng loại 3G của Prosen đến đây, cho nó đối kháng với T34 một lần.

"Mặc dù Prosen không thể xuyên thủng giáp trước của T34, nhưng bọn chúng có thể tấn công vòng đỡ pháo, có thể bắn đứt xích!

"Lần đầu tiên quân đoàn của tôi nhận được T34 là ở trận phòng ngự Loktev, lúc đó, quân bài của Prosen đã dùng cách này để đối phó với T34 của chúng ta. Nếu không phải tôi kịp thời quay về phát hiện ra tổ xe tăng quân bài này đã tiêu diệt rất nhiều chiếc T34 của chúng ta, đồng thời tiêu diệt bọn chúng, thì quân ta chắc chắn sẽ phải chịu tổn thất nặng nề."

Vương Trung dừng lại.

Nữ sinh lúc nãy tưởng hắn lại khát nước, bèn bưng nước lên, nhưng Vương Trung xua tay, ánh mắt lướt qua toàn bộ căn phòng.

Vương Trung: "Bây giờ mọi người đã hiểu chưa? Đối với xe tăng mà nói, có hai điều quan trọng: Thứ nhất, khả năng trinh sát tầm xa, phát huy hết hỏa lực, thứ hai là phối hợp tác chiến giữa nhiều binh chủng.

"Giáp cũng rất quan trọng, nhưng không quan trọng như trong tuyên truyền! Một số vị tướng lĩnh của chúng ta cho rằng chỉ cần tăng độ dày của giáp là được, cho rằng chỉ cần có xe tăng là có thể chiến thắng, như vậy là sai lầm."

Vương Trung dừng lại, hắn cảm thấy mình nói như vậy là được rồi, dù sao hôm nay hắn cũng không chuẩn bị trước, nói nhiều như vậy là được rồi, bèn hỏi: "Còn vấn đề gì không?"

Lập tức có học viên giơ tay.

Vương Trung: "Cậu nói đi."

Học viên: "Thưa tướng quân, vậy là ngài bị điểm kém nhất lớp là vì lý luận của quân ta sai sao?"

Vương Trung nhìn các giáo sư đi cùng mình, chắc là bọn họ đang toát mồ hôi hột rồi.

Vương Trung: "Đương nhiên rồi. Tôi đến đây là để sửa chữa những sai lầm này! Sửa chữa từ gốc rễ! Nếu chúng ta không thay đổi, không loại bỏ ảnh hưởng của những tư tưởng quân sự sai lầm này, thì sau này sẽ càng có nhiều binh sĩ Ant hy sinh vô nghĩa!

"Những sự hy sinh này hoàn toàn có thể tránh được! Đây chính là lý do tôi tự mình xin nữ hoàng Olga I làm Hiệu trưởng trường Quân sự Suvorov!"

Vương Trung nói xong, dùng sức đập tay xuống bàn.

Tiếng vỗ tay như sấm của các học viên vang lên, chấn động đến mức trần nhà cũng rung lên.

Các giáo sư núp ở trong góc nhìn nhau.

(Hết chương)

Chương 100: Dự đoán (Bổ sung 21/33)

Chờ tiếng vỗ tay ngừng lại, các giáo sư đều nhìn giáo sư Valery.

Valery thở dài, đứng ra nói: "Trung tướng Rokossovsky, phủ nhận hoàn toàn lý luận của chúng tôi như vậy có phải là không ổn lắm không? Lý luận của chúng tôi chủ yếu là tấn công, lúc phòng ngự gặp phải một số vấn đề cũng là bình thường. Nếu như tấn công..."

Vương Trung nhìn vị phó hiệu trưởng: "Cho dù là tấn công hay phòng ngự, xe tăng đều cần rất nhiều đơn vị hỗ trợ. Chiến tranh hiện đại là chiến tranh tổng hợp, đồng thời cũng là chiến tranh hậu cần.

"Thế nhưng sư đoàn xe tăng của chúng ta, 80 chiếc xe tăng chỉ được trang bị ba chiếc xe kéo, còn nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp thì lại càng không có. Tôi đã chứng kiến rất nhiều xe tăng chỉ vì một lỗi nhỏ đã bị bỏ lại bên đường, không có xe kéo kéo về, cũng không có nhân viên kỹ thuật sửa chữa.

"Quân đoàn như vậy mà muốn tấn công, cho dù đối phương không phản kháng, thì trong quá trình hành quân, xe tăng cũng tự hỏng hết."

Vương Trung vừa nói vừa nhìn chằm chằm giáo sư Valery, khiến ông ta chỉ có thể cúi đầu.

Thấy giáo sư không có ý định phản bác, Vương Trung bèn quay sang các học viên, nói tiếp:

"Chỉ cần lên chiến trường là biết, ngoại trừ những chiếc xe tăng bị cháy rụi hoàn toàn, thì rất nhiều xe tăng đều có thể sửa chữa được, các phương diện của quân đoàn thiết giáp Prosen đều rất xuất sắc, đặc biệt là khả năng sửa chữa trên chiến trường của bọn chúng.

"Nếu chúng ta mất quyền kiểm soát chiến trường, thì đội sửa chữa của bọn chúng có thể sửa chữa được một phần xe tăng bị hư hỏng. Đây chính là nguyên nhân khiến xe tăng của bọn chúng đánh mãi không hết.

"Trong tương lai, quân đoàn thiết giáp của chúng ta, ngoài việc phải có các đơn vị chiến đấu phụ trợ, còn phải có cả đội sửa chữa, bởi vì thời gian và chi phí để sửa chữa một chiếc xe tăng ít hơn rất nhiều so với việc chế tạo một chiếc xe tăng mới, điều này rất quan trọng trong chiến tranh toàn diện."

Kỳ thực, theo lý mà nói, Vương Trung - à không, là "Rokossovsky" không thể nào biết được khả năng sửa chữa của đối phương. Nhưng trước khi xuyên không, Vương Trung rất mê quân sự, hắn đã đọc rất nhiều tài liệu, và phát hiện ra một điều rất thú vị, đó là:

Trong một số trường hợp, khi không được bổ sung quân số, thì xe tăng của quân Đức càng đánh càng nhiều.

Ví dụ như trận Kursk, ngày 11 tháng 7, Sư đoàn Thiết giáp SS "Leibstandarte SS Adolf Hitler" báo cáo có 18 chiếc xe tăng Panzer IV Ausf.F2/G có thể tham chiến, đến ngày 13 tháng 7, bọn chúng có 20 chiếc xe tăng Panzer IV Ausf.F2/G có thể tham chiến, hai chiếc tăng thêm chính là hai chiếc đã được sửa chữa.

Còn xe tăng Panzer III Ausf.L/M thì càng khó tin hơn, ngày 11 có 34 chiếc, ngày 12 tăng lên 43 chiếc, số lượng xe tăng được sửa chữa còn nhiều hơn số xe tăng bị bắn hạ.

Vì vậy, trò chơi "Call of War" ở một góc độ nào đó rất chân thực, xe tăng trên chiến trường là có thể sửa chữa được, điểm kỳ ảo duy nhất chính là trong trò chơi này, bất kỳ ai cũng có thể sửa xe tăng.

Giờ khắc này, Vương Trung quyết tâm phải xây dựng đội ngũ sửa chữa cho quân đội Ant, để không thua kém gì Prosen - ít nhất là phải xây dựng đội ngũ như vậy cho một số đơn vị.

Vì vậy, hắn mới nói như vậy.

Lúc này, một học viên giơ tay: "Nhưng mà, chẳng phải Prosen sắp thua rồi sao? Cha tôi là Tư lệnh Tập đoàn quân, ông ấy nói phản công vào tháng 12,

nhất định Prosen sẽ thua. Chúng ta sẽ nhanh chóng tiến vào lãnh thổ Prosen, thực hiện lời hứa gặp nhau ở Prosenia."

Những học viên xung quanh cũng lên tiếng: "Đúng vậy, cha tôi cũng nói như vậy."

"Cha tôi cũng vậy."

Vương Trung nhìn ra được, đây là một nhóm nhỏ, có lẽ đều là con cháu của các gia đình quý tộc quân sự.

Người dẫn đầu nói tiếp: "Thưa Trung tướng, tôi nghe nói lẽ ra ngài phải là Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, được thăng lên Đại tướng, nhưng ngài lại từ chối. Tại sao ngài lại từ chối chức vụ béo bở như vậy? Cha tôi vẫn luôn không hiểu."

Vương Trung: "Có phải ông ấy còn nói khả năng chỉ huy của tôi không đủ để đảm nhiệm chức vụ Tư lệnh Tập đoàn quân không?"

Nói đùa, tôi từng chỉ huy đội quân hàng triệu người - trong trò chơi "Hearts of Iron IV".

Học viên kia có chút xấu hổ: "Chuyện này... Tôi đã cãi nhau với cha tôi một trận vì chuyện này, bởi vì tôi rất sùng bái ngài..."

Vương Trung xoay người, nói với giảng viên đang chủ trì diễn tập: "Chuyển sang bản đồ phía tây Yekaterinburg."

Giảng viên lập tức điều khiển thiết bị, bản đồ trên tường từ từ cuộn lên, bản đồ mới được mở ra.

Vương Trung dùng cây gậy dài hai mét trong tay vẽ một đường trên bản đồ: "Tôi cho rằng, địch sẽ chặn cuộc phản công mùa đông của chúng ta ở chỗ này."

Bên dưới lập tức vang lên tiếng xì xào bàn tán, ngay cả học viên ít nói nhất cũng không nhịn được thảo luận.

"Tại sao?" Con trai của vị Tư lệnh Tập đoàn quân lúc nãy hỏi.

Vương Trung: "Cậu báo tên trước đã, sau đó chúng ta thảo luận tiếp."

"Maslo Bower."

Nghe cái tên này, Vương Trung hơi nhíu mày: "Cậu không phải quý tộc?"

Cách cấu tạo của cái tên này không giống người Ant, bởi vì ở giữa không có tên cha.

Maslo Bower cười nói: "Quý tộc sao có thể sùng bái ngài được chứ? Trong mắt bọn họ, ngài là kẻ phản bội. Bây giờ ngài có thể trả lời câu hỏi của tôi chưa?"

Vương Trung: "Cha của cậu là..."

Maslo: "Tư lệnh Tập đoàn quân 21 - Bower."

Vương Trung: "Rất vui được biết cậu, Maslo. Bây giờ tôi sẽ nói cho cậu biết tại sao tôi lại cho rằng chúng ta chỉ có thể tiến đến đây. Đầu tiên là vấn đề hậu cần. Nếu địch muốn xây dựng một cứ điểm hậu cần lớn, thì nhất định sẽ chọn nơi này. Khi đến nơi này, tình hình tiếp tế của bọn chúng sẽ được cải thiện rất nhiều.

"Thứ hai, khu vực này có địa hình rất thích hợp cho việc phòng ngự, phía nam là sông Desna, phía bắc tuy là đồng bằng, không có sông, nhưng có công sự phòng ngự mà chúng ta đã xây dựng, những công sự này tuy không chặn được địch, nhưng lại có thể chặn chúng ta.

"Quân Prosen cho dù ở trong vòng vây Kalanskaya, vẫn có ý chí chiến đấu kiên cường, lúc đó, bọn chúng bị đói, thiếu đạn dược, dầu bôi trơn chống đông cũng không có, thế nhưng vẫn gây cho chúng ta tổn thất không nhỏ."

Nói xong, Vương Trung cầm cây gậy dài hai mét như cầm súng, hỏi: "Còn vấn đề gì nữa không?"

Giáo sư Valery: "Chuyện này... Lúc này không nên nói những lời dễ khiến quân ta nhụt chí..."

Vương Trung: "Tôi là quân nhân, nếu tôi ngây thơ, sẽ khiến hàng vạn binh sĩ hy sinh."

Maslo: "Ý của ngài là Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây - Đại tướng Tukhachev rất ngây thơ sao?"

Vương Trung: "Ý tôi là, những người cho rằng có thể nhanh chóng đánh bại đế chế Prosen đều rất ngây thơ. Cuộc chiến này nhất định sẽ rất lâu dài."

Vương Trung nói xong, cả căn phòng trở nên yên tĩnh, hoàn toàn khác hẳn với khung cảnh lúc nãy.

Lúc này, lại có học viên lên tiếng: "Vậy nên ngài mới được gọi là "bức tường thép của đế chế", "chiến thần của đế chế", nhưng lại trốn ở hậu phương? Có phải là định đợi đến khi nào sắp thắng lợi mới chịu ra tay không?"

Nghe giọng điệu khinh thường này, Vương Trung đoán ngay, đây là con cháu nhà quý tộc.

Vương Trung: "Nói tên ra."

"Aleksei Petrovich Valkov, con trai của Công tước Peter Alexandrovich Valkov."

Vương Trung: "Lý do tôi tạm thời rời khỏi tiền tuyến là để giải quyết những vấn đề đã phát hiện được. Sư đoàn Cơ giới số 1 Cận vệ của tôi đã đến căn cứ huấn luyện Kubinka, tôi muốn lấy nó làm hình mẫu để xây dựng một loạt các sư đoàn kiểu mới, những sư đoàn này sẽ không bị Prosen đánh tan dễ dàng như trước nữa.

"Tôi còn muốn sửa chữa những lỗi thiết kế của T34, chế tạo ra loại xe tăng mạnh hơn. Ngoài ra, tôi cũng có một số ý kiến về trang bị của không quân."

Valkov chất vấn: "Ngay cả ngài cũng phải thừa nhận rằng, T34 của chúng ta đã đủ tốt rồi, phải không?"

Vương Trung: "Đủ tốt? Không, nó chỉ đủ tốt khi đối đầu với xe tăng Panzer III và Panzer IV được trang bị pháo nòng ngắn của bọn chúng thôi, khi nào bọn chúng thay pháo nòng dài, thì T34 sẽ không còn đủ tốt nữa. Đặc biệt là khả năng bắn xa kém cỏi của nó, sẽ khiến rất nhiều lính xe tăng của chúng ta hy sinh, đến lúc đó, chúng ta sẽ không thể nào có được những quân bài xe tăng giàu kinh nghiệm được."

Kỳ thực vẫn có thể có, nhưng không nhiều, hơn nữa, bọn họ rất dễ hy sinh, có thể sống đến sau chiến tranh đều là những siêu nhân của dân tộc Slav.

Valkov: "Lẽ nào ngài cũng tin vào thuyết "Prosen là dân tộc ưu tú" sao? Ngài khẳng định bọn chúng có thể chế tạo ra loại xe tăng tốt hơn?"

Đúng là chụp mũ!

Vương Trung: "Lý do T34 có thể chiến thắng là vì hình dáng của nó rất tốt. Hình dáng thì ai cũng có thể học được, không liên quan gì đến việc dân tộc nào ưu tú hơn. Đương nhiên, bọn chúng cần bao nhiêu thời gian để học được thì tôi không biết.

"Trước lúc đó, tôi cho rằng bọn chúng sẽ thử trang bị pháo nòng dài cho xe tăng của mình. Điều này rất dễ dàng."

Valkov: "Không ngờ "Điện hạ" lại sợ Prosen như vậy, thảo nào lúc đó ngài lại nói chúng ta có thể chiến thắng là nhờ "Tướng quân Bùn" và "Tướng quân Mùa đông"."

Vương Trung: "Lợi dụng thời tiết cũng là một trong những khả năng của người tướng, tôi không cho rằng đó là điều gì đáng xấu hổ. Nhưng chúng ta chỉ có thể lợi dụng một lần, sang năm, Prosen sẽ chuẩn bị kỹ càng.

"Vì vậy, chúng ta phải chuẩn bị cho những trận chiến khốc liệt hơn. Quân đội Ant hiện tại, sau khi kết thúc mùa bùn lầy vào đầu năm sau, để chặn được cuộc tấn công mùa hè của địch, có thể sẽ phải trả một cái giá rất đắt. Tôi không muốn nhìn thấy binh sĩ của chúng ta hy sinh vì lý luận quân sự sai lầm và thiết kế trang bị ngu xuẩn nữa."

Valkov: "Nhưng đó là thiết kế được Hoàng đế phê duyệt!"

Vương Trung: "Đúng vậy, sau đó, thiết kế này đã hại chết rất nhiều người, bao gồm cả cha và bạn thân của tôi. Hoàng đế vì quá đau buồn trước cái chết của Hoàng thái tử nên mới chết, hay là vì áy náy mà chết, tôi nghĩ cũng nên đặt một dấu hỏi."

Kỳ thực, người dân Yekaterinburg đều biết, Hoàng đế chết là vì phản quốc, chỉ là không ai dám nói thẳng mà thôi.

Aleksei Petrovich Valkov hừ lạnh: "Vậy thì cứ chờ xem, dù sao thì với tình hình hiện tại của bọn chúng, rất nhanh sẽ đánh đến nơi ngài đã vẽ!"

Vương Trung: "Hy vọng là trước khi đến được phòng tuyến mới của bọn chúng, chúng ta sẽ không phải chịu tổn thất quá lớn."

Nói xong, hắn quay đầu lại, nhìn dấu vết do cây gậy dài tạo ra trên bản đồ.

Vài giây sau, hắn quyết định không nghĩ đến những chuyện này nữa, bởi vì hắn không thể thay đổi được, trước tiên cứ làm tốt việc của mình đã.

Hôm nay, sau khi tham quan trường học xong, hắn sẽ đến Tổng cục Quân giới. Hiện tại, hắn là Ủy viên trưởng Ủy ban Thẩm định Trang bị Quân sự Đặc biệt, Ủy ban này vẫn chưa có trụ sở làm việc, cũng chưa có nhân viên, nói cách khác là chỉ có một mình hắn.

Tuy nhiên, theo như chức năng của Ủy ban, thì Ủy ban có quyền thẩm định lại các trang bị quân sự hiện có dựa trên nhu cầu thực tế của chiến trường.

Chỉ nhìn vào điều này là biết quyền lực của Ủy ban rất lớn.

Vương Trung quyết định sẽ đến Tổng cục Quân giới, dùng chức quyền của mình để yêu cầu bọn họ cải tiến các trang bị quân sự hiện có.

(Hết chương)